

LISA KLEYPAS

SECRETUL UNEI NOPTI DE VARĂ

PROLOG

Londra, 1841

Deși Annabelle fusese avertizată să nu ia niciodată bani cu împrumut de la un străin, în acea zi a făcut o excepție... dar a descoperit curînd de ce ar fi trebuit să urmeze sfaturile primite de la mama ei.

Era una dintre rarele vacanțe ale lui Jeremy și ca de obicei merseseră să vadă cel mai nou spectacol din Leicester Square. Făcuse economii mai bine de două săptămîni ca să poată plăti biletele. Ca ultimii descendenți ai familiei Peyton, Annabelle și fratele ei mai mic fuseseră mereu neobișnuit de apropiați în ciuda unei diferențe de vîrstă de peste zece ani. După Annabelle se mai născuseră doi copii, dar aceștia muriseră fără să apuce măcar prima aniversare.

- Mai ai ceva bani, Annabelle? o întrebă Jeremy, întorcîndu-se de la standul de bilete.

Ea clătină din cap, privindu-l nedumerită:

- Mă tem că nu. De ce?

Jeremy oftă, îndepărtîndu-și de pe frunte o șuviță de păr de culoarea mierii:

- Au dublat prețul билетelor. Se pare că e o producție mai scumpă decît cele obișnuite.

- în ziar nu se pomenea nimic de prețuri mai mari, spuse Annabelle indignată. Coborîndu-și vocea, spuse: Of, la naiba! Și începu să scotocească prin geantă, sperînd să găsească vreo monedă uitată.

Jeremy, care avea acum doisprezece ani, aruncă o privire spre afișul imens atîrnat deasupra coloanelor care străjuiau intrarea în teatru... CĂDEREA IMPERIULUI ROMAN: UN SPECTACOL CU INCREDIBILE ILUZII ȘI DIORAME. De la premiera care avusese loc cu două săptămîni în urmă spectatorii continuau să se îmbulzească să vadă minunile Imperiului Roman și să asiste la tragica lui cădere. „Este ca și cum te-ai întoarce în timp!”, exclamau ei la ieșire. Neobișnuitul consta într-o pînză atîrnată într-o încăpere circulară, care îi înconjura pe privitori cu scene pictate în detaliu. Din timp în timp erau folosite lumini speciale și muzică iar un prezentator făcea ocolul încăperii și descria locuri îndepărtate sau bătălii celebre.

După *Times*, această nouă producție era o *dioramă*, adică o pînză crudă pictată în ulei, luminată din față și cîteodată din spate cu ajutorul unor lumini speciale, filtrate. Trei sute și cincizeci de spectatori stăteau în centru, într-un carusel acționat de doi oameni, care îi învîrtea încet pe tot parcursul spectacolului. Luminile, filtrele folosite, actorii care îi întruchipau pe romani, toate compuneau o „expoziție animată”. Annabelle citise că la final, cînd era simulată extrem de realist erupția

unui vulcan, unele doamne țipaseră iar altele leșinaseră.

Jeremy îi luă geanta din mână, o închise trăgând șiretul, apoi i-o înapoie.

- Avem suficienți bani pentru un singur bilet. Intră tu. Eu oricum nu țineam neapărat să merg.

Știind că mințea în favoarea ei, Annabelle clătină din cap:

- În nici un caz. Du-te tu. Eu pot vedea oricând spectacolul, în schimb tu ești mereu la școală. Oricum nu durează mai mult de un sfert de oră. Voi intra într-unul dintre magazinele din apropiere.

- La cumpărături, fără bani? o întrebă Jeremy privind-o sceptic cu ochii lui mari, albaștri. Ce-o să te mai distrezi!

- Poți să privești doar, nu trebuie neapărat să cumperi.

Jeremy pufni:

- Asta spun săracii când trec pe Bond Street, ca să se consoleze. Oricum rvu te las singură - toți bărbații îți vor da imediat tîrcoale.

- Nu fii prostuț, șopti Annabelle.

Fratele ei zîmbi cu subînțeles. Îi privi chipul frumos, ochii albaștri, buclele șaten-aurii care se iveau de sub bonetă.

- Lasă falsa modestie. Ești pe deplin conștientă de efectul pe care îl ai asupra bărbaților și din câte știu nu eziți să te și folosești de el.

Annabelle reacționează, prefăcîndu-se că • se încruntă:

- Din câte știi tu? Ha! Ce știi tu despre efectul pe care îl am asupra bărbaților? În majoritatea timpului ești plecat la școală!

Jeremy arboră o mină serioasă.

- Asta se va schimba curînd. De data asta nu mă mai întorc la școală. Trebuie să vă fiu de folos, ție și mamei, așa că-mi voi căuta o slujbă.

Ea făcu ochii mari.

- Nu poți face așa ceva, Jeremy. Îi vei frînge inima mamei. Dacă tata ar trăi...

- Annabelle, o întrerupse el cu voce joasă, nu mai avem nici un ban. N-avem nici măcar cinci șilingi să intrăm la spectacol...

- Și ce slujbă crezi că-ți vei găsi, dacă nu-ți desăvîrșești educația? Fără cunoștințe care să te ajute? Poate vrei să fii măturător de stradă sau curier. Cel mai bine este să-ți termini școala, iar apoi îți vei găsi o slujbă decentă. Între timp eu voi găsi un bărbat bogat cu care să mă mărit și toate se vor aranja.

- Ce mai soț o să-ți găsești și tu, fără zestre! ripostă Jeremy.

Se mai încrunțară o vreme unul la celălalt pînă cînd se deschiseră ușile și mulțimea adunată începu să-i împingă spre rotondă. Jeremy o cuprinse protector cu brațul și o trase deoparte,

- Lasă încolo spectacolul. Vom face altceva... Ceva amuzant care să nu ne coste nimic.

- Cum ar fi?

S-au gîndit o clipă. Cînd a devenit evident că nici unuia nu îi venea nici o idee au izbucnit amîndoi în rîs.

- Domnișorul Jeremy, se auzi o voce din spatele lor.

Jeremy se întoarse spre străin, continuînd să zîmbească.

- Domnule Hunt, exclamă și-i întinse mîna cu căldură. Sînt uimit că-ți amintești numele meu.

- Și eu sînt uimit de cît ai crescut de cînd nu ne-am văzut. Ești în vacanță, nu-i așa?

- Da, domnule.

Sesizînd nedumerirea lui Annabelle, Jeremy îi șopti la ureche:

- Este domnul Hunt, fiul măcelarului. Ne-am întîlnit de cîteva ori la prăvălie, cînd m-a trimis mama să iau cîte ceva. Fii drăguță cu el - e plin de bani.

Annabelle remarcă faptul că domnul Hunt era neobișnuit de bine îmbrăcat pentru fiul unui măcelar. Purta o haină neagră, bine croită și o pereche modernă de pantaloni cu o croială mai lejeră care, cumva, lăsa să se întrezărească conturul puternic al trupului său. Ca și majoritatea celorlalți domni care intraseră deja în teatru, își scosese pălăria, lăsînd la iveală părul negru, ușor ondulat. Era un bărbat înalt, cu osatură puternică și trăsături bine conturate. Avea în jur de treizeci de ani. Zîmbea larg, iar ochii foarte închiși la culoare aveau o strălucire ușor sarcastică. Era evident că acestui bărbat nu-i plăcea să trîndăvească și că era mînat în toate de o ambiție fără margini.

^ Sora mea, domnișoara Annabelle Peyton, zise Jeremy. Dînsul este domnul Hunt.

- Ce plăcere, murmură Hunt, făcînd o plecăciune.

Deși era foarte politicos, luminița din ochii lui o făcu să se înfioare. Fără să-și de seama de ce, se agăță de brațul fratelui ei. Era sfinjenită pentru că el nu-și lua privirea de la ea. Păreau străbătuți de un curent subtil, ca și cum s-ar fi recunoscut... nu era ca și cum s-ar fi Gunoscut mai demult... ci ca și cum se aflaseră foarte aproape unul de celălalt de nenumărate ori și abia acum Soarta, nerăbdătoare, făcuse ca drumurile să li se intersecteze. Rămase captivă privirii lui pînă cînd simți că se îmbujorase.

Hunt i se adresă lui Jeremy, privind-o în continuare pe Annabelle.

- Vă pot însoți în sală?

Urmă un moment ușor jenant, apoi Jeremy spuse cu o nonșalanță studiată:

- Mulțumim, dar am hotărît să renunțăm la spectacol.

Hunt se încrunță ușor.

- Sînteți siguri? Spectacolul se anunță a fi bun. Își mută privirea de la Annabelle la Jeremy, citind pe fața lui cît de încurcat era: știu prea bine că un asemenea subiect nu poate fi discutat în prezența unei doamne, tinere Jeremy, dar nu cumva ai fost luat prin surprindere de creșterea prețului biletelor? Dacă e așa, aș fi foarte fericit să-ți împrumut diferența...

- Nu, mulțumim, îi răspunse Annabelle.

Jeremy îl privi în ochi:

- Apreciez oferta, domnule Hunt, dar sora mea nu dorește...

- Nu vreau să văd spectacolul, îl întrerupse sec Annabelle. Am auzit că unele efecte sînt destul de violente și că le-au tulburat pe unele doamne. Aș prefera în schimb o plimbare liniștită, în parc.

Hunt își întoarse privirea spre ea. În ochi i se citea o ușoară ironie:

- Afît de timidă ești, domnișoară Peyton?

Iritată de subtila provocare, Annabelle îl luă de braț pe Jeremy și începu să-l împingă:

- Să mergem, Jeremy. Nu trebuie să-i răpim timpul domnului Hunt. Sînt sigură că dorește să vadă spectacolul.

- N-aș mai putea să-l văd acum, dacă nu mă însoțiți, o asigură Hunt, grav. îl privi încurajator pe Jeremy. N-aș putea suporta gîndul că doar cîțiva șilingi vă împiedică să vă petreceți agreabil după-amiaza.

Simțind că fratele ei era pe cale să cedeze, Annabelle îi șopti la ureche:

- Să nu îndrăznești să-l lași să ne plătească biletele!

Ignorînd-o, Jeremy îi replică cu candoare domnului Hunt:

- Chiar dacă aș accepta acest împrumut, domnule, nu știu cînd anume aș putea să ți-l înapoiez.

Annabelle închise ochii, lăsînd să-i scape un geamăt ușor. Încercase cu ațîta disperare să ascundă starea în care se găseau... iar acum acest om avea să afle cît erau de săraci... Era mai mult decît putea ea suporta.

- Nu-i nici o grabă, îl auzi pe Hunt. Lasă-mi banii la prăvălia tatălui meu, cînd mai ai drum pe acolo, în vacanța următoare.

- Bine, atunci, răspunse mulțumit Jeremy. Își strînseră mîinile. Mulțumesc, domnule Hunt.

- Jeremy, începu Annabelle...

- Așteptați-mă aici, le spuse Hunt peste umăr, îndreptîndu-se deja spre casa de bilete.

- Știi că nu ai făcut bine luînd bani de la el, Jeremy! Cum ai putut să faci una ca asta? Nu se cade! Iar gîndul că-i sînt îndatorată unui asemenea om este de netolerat!

- Un *asemenea* om? Ce fel de om? o întrebă el x cu inocență. Doar ți-am spus că e plin de bani... Aha, presupun că te referi la faptul că nu este din clasa noastră socială. Zîmbi cu subînțeleles. Nu i se poate imputa asta, de vreme ce este *atît* de bogat. Și nici noi nu sîntem chiar de viță nobilă. Sîntem și noi, acolo, pe o ramură de jos... Ceea ce înseamnă...

- Cum poate fi plin de bani fiul unui măcelar? întrebă Annabelle. Sau poate că populația Londrei consumă mai multă carne de porc și vită decît mi-am imaginat eu.

- Dar n-am spus nici o clipă că lucrează la prăvălia tatălui său, o informă Jeremy pe un ton plin de superioritate. Am spus doar că l-am cunoscut acolo. E antreprenor.

- Adică face speculații financiare? se încruntă Annabelle. Într-o societate care te socotea vulgar doar dacă discutai despre subiecte mercantile, nu exista bărbat mai demn de dispreț decît cel care își făcuse din investiții o adevărată carieră.

- E ceva mai mult decît atît, zise fratele ei. Presupun însă că nu contează ce anume face sau ce avere are, de vreme ce nu e de familie bună.

Sesizînd critica din tonul fratelui ei mai mic, Annabelle îi răspunse:

- Ai devenit un democrat adevărat. Nu trebuie să mă consideri o snoabă, să știi. Aș fi obiectat și dacă ai fi împrumutat banii pentru bilete de la un duce.

- Dar nu chiar într-atît, rîse Jeremy, văzîndu-i expresia.

Întoarcerea lui Simon Hunt le întrerupse discuția. Le zîmbi:

- M-am ocupat de toate. Intrăm?

Annabelle se simți împinsă ușor de la spate de fratele ei.

- Nu trebuie să te simți obligat să ne însoțești, domnule Hunt, spuse ea știind prea bine că era nepoliticoasă. Ceva în privirea lui îi crea însă o stare de neliniște. Nu părea un om demn de încredere... De fapt, în ciuda hainelor elegante și a aparenței respectabile, nu părea foarte civilizată. Era genul de bărbat cu care nici o femeie cumsecade nu ar fi vrut să rămână singură. Iar această percepție a ei nu avea nici o legătură cu poziția lui socială - era o temere provocată de temperamentul lui și de masculinitatea afișată, cu care ea nu era deloc obișnuită. Sînt sigură, continuă ea stînjinită, că ești nerăbdător să-ți regăsești prietenii.

Comentariul ei a fost primit cu o ridicare din umeri.

- N-am cum să-i găsec în aglomerația de aici.

Annabelle ar fi putut să-l contrazică, punînd în evidență faptul că era printre cei mai înalți bărbați de acolo și i-ar fi putut localiza cu ușurință. A înțeles însă că nu avea rost să-l contrazică. Trebuia să urmărească spectacolul avîndu-l pe Simon Hunt alături - nu avea de ales. Resentimentul i s-a mai atenuat vîzînd cît de încîntat era Jeremy. Cînd i s-a adresat din nou lui Hunt tonul i se îmblînzise.

- Iartă-mă. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă. Dar nu-mi place să rămîn datoare unui străin.

Hunt a privit-o atent.

- E un sentiment ușor de înțeles, i-a spus făcîndu-i loc prin mulțime. Dar în acest caz nu e

vorba de obligații. Nu sîntem chiar niște străini - **familia** ta a patronat ani întregi afacerea familiei **mele**.

Au intrat în teatrul circular și au pășit în caruselul masiv așezat pe șine metalice. Era înconjurat de o imagine a peisajului antic roman, realizată cu multă măiestrie. Între carusel și pînză era un gol de vreo zece metri, plin cu mașinării complicate care sîrneau exclamații în rîndul mulțimii. După ce spectatorii au ocupat toate scaunele, în încăperea s-a lăsat întunericul. S-a auzit un oftat prelung, de anticipare. Mașinăria a uruit și o lumină albastră s-a aprins în spatele pînzei, dînd dimensiune și realism întregului peisaj. Annabelle era uimită. Ai fi putut jura că te aflai în Roma, la ora prînzului. Au apărut și cîțiva actori, în togă și sandale, iar un povestitor a început să spună istoria Romei antice.

Diorama era mai captivantă decît sperase Annabelle. Chiar și așa, nu s-â putut lăsa furată de spectacol. Era extrem de conștientă de prezența bărbatului de lîngă ea. Din cînd în cînd el se apleca și-i murmură cîte un comentariu nelalocul lui, repro- șîndu-i că-i urmărea cu mare interes pe bărbații înfășurați în cearceafuri. Annabelle s-a străduit să rămînă serioasă, dar tot i-au scăpat cîteva chicoteli care au dat naștere unor priviri dezaprobatore din partea celor așezați lîngă ea. După care Hunt a necăjit-o, firește, că rîdea în timpul unei lecturi atît de importante, ceea ce i-a sfîrșit noi chicoteli. Jeremy era. prea absorbit de spectacol ca să observe caraghioslîcurile lui Hunt. Își lungea gîtul, încercînd să discearnă care dintre mașinării producea cîte un efect nemaipomenit.

Hunt a tăcut brusc după o sincopă în mișcarea de rotație a caruselului. Cîțiva spectatori s-au dezechilibrat dar au fost imediat sprijiniți de vecinii lor. Luată prin surprindere, Annabelle s-a clătinat și s-a trezit la pieptul lui Hunt, într-o îmbrățișare fermă, f-a dat drumul imediat ce și-a regăsit echilibrul și a întrebat-o cu voce joasă dacă se simțea bine.

- Oh, da, i-a răspuns Annabelle gîfîind ușor. Te rog să mă scuzi. Sînt foarte...

Nu a mai putut termina propoziția. Nu mai reacționase în viața ei așa în prezența unui bărbat. Nu știa ce anume putea să însemne nerăbdarea pe care o simțea, nici cum o putea potoli, pentru că nu avea o experiență prea bogată. Nu știa decît că își dorea să se lipească în continuare de el, de trupul lui puternic care părea invulnerabil, un punct de sprijin atunci cînd podeaua i-a fugit de sub picioare. Mirosul lui masculin, de piele curată, îi sfîrșea simțurile. Era complet diferit de aristocrații parfumați și pomadați pe care încercase să-i prindă în capcană în ultimele două sezoane.

Profund tulburată, Annabelle se uita drept înainte la pînză, făr'ă să vadă jocurile de lumini și de culori care imitau asfințitul, sugerînd căderea Imperiului Roman.

Hunt părea la fel de indiferent la spectacol. S-a aplecat spre ea și a privit-o cu atenție. Lui Annabelle i s-a părut că și ritmul respirației lui se schimbă puțin.

Și-a umezit buzele uscate.

- Nu... nu trebuie să te uiți așa la mine.

Deși abia murmurase el a înțelese-o.

- Nu merită să mă uit la nimic altceva, cînd tu ești aici.

Ea nu s-a mișcat și nu a scos nici un cuvînt, prefăcîndu-se că nu-i auzise șoaptele. Inima îi bătea mai repede. Cum i se putea întîmpla așa ceva într-un teatru plin de oameni, cu fratele ei alături? A închis ochii din cauza amețelii care nu avea nimic de-a face cu rotiFea caruselului.

- Uite! a spus Jeremy și a înghiontit-o. Vulcanii!

Cît ai clipi teatrul s-a cufundat în întuneric și un zgomot puternic s-a auzit sub platformă. Cîteva doamne au țipat, altele au oftat prelung. Annabelle s-a îndreptat de spate atunci cînd a simțit o mîna atingînd-o ușor. Era mîna *lui*, alunecînd cu o încetineală deliberată în sus, pe șira spinării... Parfumul lui proaspăt îi umplea nările... înainte ca ea să poată scoate un sunet i-a simțit buzele fierbinți. Sărutul lui a fermecat-o. Era prea uimită ca să se poată mișca, așa că a rămas cu brațele suspendate, asemenea aripilor unui fluture. El o ținea cu o mîna pe după talie iar cu cealaltă îi mîngîia gîtul.

Annabelle mai fusese sărutată și înainte, de tineri obraznici care o îmbrățișaseră iute în timpul unei plimbări prin grădină sau într-un colț al salonului, unde nu puteau fi văzuți. Niciunul din acele flirturi nu fusese așa... o sărutase cu pasiune, fără grabă, amețind-o. Senzațiile o copleșeau. Mînată de instinct, i-a răspuns ridicîndu- se ușor spre mîngîierea buzelor lui. Gura lui devenea tot mai nerăbdătoare, cerînd tot mai mult și răsplătind-o cu o explorare voluptuoasă care îi aprindea simțurile.

CAPITOLUL 1

Londra, 1843
Sfârșitul sezonului

O fată hotărâtă să se mărite poate învinge orice obstacol. Mai puțin lipsa zestrei.

Annabelle dădea nerăbdătoare din picior pe sub mulțimea de jupoane albe și încerca să pară serioasă. După ultimele trei sezoane ratate se obișnuise cu statutul de fată bătrână. Se obișnuise dar nu se resemnase. De nenumărate ori își repetase în gând că merita mult mai mult decât să stea pe unul din scaunele rezemate de perete, într-un colț de încăpere. Sperînd, sperînd și iar sperînd într-o invitație care nu avea să vină. Și încercînd să se prefacă. Că nu-i păsa, că era bucuroasă să le vadă pe celelalte dansînd și fiind curtate.

Annabelle oftă adînc și răsfoi carnetul argintiu care îi atîrna la încheietură, legat cu o panglică. Coperta a alunecat lăsînd să se vadă ca într-un evantai filele de culoarea fildeșului, aproape transparente. Fetele trebuiau să treacă acolo numele partenerilor de dans. Lui Annabelle filele goale îi inspirau un șir de dinți care îi rînjeau batjocoritor. A strîns repede carnetul și s-a uitat la cele trei fete așezate lîngă ea, toate străduindu-se să nu pară îngrijorate.

Știa exact de ce se aflau acolo. Familia domnișoarei Evangeline Jenner își obținuse averea din jocuri de noroc și avea origini comune. Mai mult decât atît, domnișoara Jenner era foarte timidă și se bîlbîia, ceea ce făcea din orice conversație o tortură pentru ambii participanți.

Celelalte două fete, domnișoara Lillian Bowman și sora ei mîi mică Daisy nu se obișnuiseră încă cu Anglia - iar după cum arătau lucrurile, nici nu aveau să o facă prea curînd. Se spunea că mama lor le adusese de la New York pentru că acolo nu avuseseră nici un pretendent convenabil. Erau moștenitoarele unui imperiu al săpunului și li se spunea în batjocură prințesele-dolar. În ciuda staturii elegante și a ochilor frumoși, întunecați, nu avuseseră nici aici mai mult noroc. Și nici nu aveau mari șanse pe viitor dacă nu găseau pe cineva dintr-o familie aristocratică care să le ia sub aripa lui ocrotitoare și să le învețe să se integreze în societatea britanică.

Annabelle și-a dat seama atunci că în ultimele luni ale aceluia sezon mizerabil, ele patru: ea, domnișoara Jenner și cele două domnișoare Bowman stătuseră adesea împreună la baluri și serate, întotdeauna pe cîte un scaun, la perete, întotdeauna într-un colț. Cu toate acestea însă își vorbiseră doar rareori, fiind prinse toate în capcana așteptării. Îi surprinse privirea lui Lillian Bowman, în ochii căreia se citea mult umor.

- Puteau măcar să aducă niște scaune mai confortabile, murmură Lillian. E evident că vom rămîne așezate toată seara.

- Am putea să ne gravăm numele pe ele, îi răspunse Annabelle, strîmbîndu-se. La cît timp am petrecuțazată pe el îl pot considera proprietatea mea.

Evangeline Jenner chicoti înfundat și își dădu deoparte o buclă roșu-aprins care îi căzuse pe frunte. Zîmbetul făcuse ca ochii ei rotunzi și albaștri să strălucească iar obrajii plini de pistru i se coloraseră în roz. Complicitatea lor subită o făcuse să uite pentru o vreme de timiditate.

- N-nu în-înțeleg cum de nu te-ai măritat încă, îi spuse ea lui Annabelle. Ești cea mai frumoasă fată de aici. Băr-bărbații ar tre-trebuie să stea lă rînd ca să danseze cu tine.

Annabelle a ridicat cu grație din umeri.

- Nimeni nu vrea să se căsătorească cu o fată fără zestre.

Doar în lumea fantastică a romanelor ducii se căsătoreau cu fete sărace. În realitate ducii, vicontii și alții ca ei erau copleșiți de responsabilitatea financiară a întreținerii unor vaste domenii și a unor familii numeroase. În plus, trebuiau să-i ajute pe țărani de pe moșiile lor. Și un nobil înstărit trebuia neapărat să se căsătorească cu o domnișoară cu bani, nu numai unul fără avere.

- Nici cu o *nouveau-riche* venită din America nu vrea nimeni să se căsătorească, mărturisi Lillian Bowman. Singura noastră șansă ar fi fost să ne mărităm cu un nobil englez cu un titlu solid.

rs>Oar nu avem un sponsor, interveni sora ei mai mică, Daisy. Era varianta mai mică a surorii ei și semăna cu un elf. Avea aceeași piele deschisă la culoare cu sora ei, același păr des, brunet, aceiași ochi căprui. Zîmbi și adăugă: dacă știi din întâmplare vreo ducesă drăguță care să ne ia sub aripa ei ți-am rămîne datoare.

- Eu ni-nici măcar *nu vreau* să-mi gălesc un soț, li se destăinui Evangeline Jenner. Sînt nevoită să su-

sufăr aici, cu voi, pentru că nu am altceva de fă-făcut. Sînt prea mare ca să mai pot rămîne la școală și tatăl meu... Se opri brusc și oftă. Mi-a mai rămas un singur sezon și împlinesc douăzeci și trei de ani, după care voi fi oficial fată bătrînă. De-de-abia aștept!

- Asta e limita acum? Douăzeci și trei de ani? întrebă Annabelle speriată. își înălță privirea spre cer. Dumnezeu mare, nu știam că am depășit-o deja!

- Cîți ani ai? o întrebă Lillian Bowman curioasă. Annabelle se uită în jur, asigurîndu-se că nu le auzea nimeni:

- Luna viitoare împlinesc douăzeci și cinci. Destăinuirea i-a adus trei priviri compătimitoare.

Lillian spuse repede:

- Arăți de douăzeci și unu, nici o zi în plus. Annabelle strînse cu putere carnețelul de bal între degetele înmănușate. Ce repede trecea timpul! se gîndi ea. Acesta era al patrulea sezon al ei și se apropia de sfîrșit. Pur și simplu nu mai putea să urmeze un al cincilea sezon. Ar fi fost ridicol. Trebuia să facă rost de un soț și asta rapid. Altfel nu-și mai permiteau să-l țină pe Jeremy la școală și nici să locuiască în casa lor cea modestă. Iar odată ce coborau dealul nu-l mai puteau urca la loc.

În cei șase ani care trecuseră de la moartea tatălui ei resursele financiare ale familiei se diminuaseră pînă la epuizare. Încercaseră să ascundă starea disperată în care se aflau, prefăcîndu-se că aveau în continuare șase servitori și nu doar o bucătăreasă și un lacheu vîrstnic... întorcînd materialul decolorat al rochiilor pe cealaltă față... vînzînd pietrele prețioase din bijuterii și îniocuindu-le cu falsuri. Annabelle obosise de atîtea eforturi, mai ales că se părea că toată lumea știa că se aflau în pragul dezastrului. În ultima vreme, Annabelle începuse să primească oferte discrete de la bărbați însurați care îi spuneau că nu trebuia decît să le ceară ajutorul. Nu mai era nevoie să întrebe cum se putea recompensa. Știa că îi rezervau rolul de amantă.

- Care ar fi pentru tine bărbatul ideal, domnișoară Peyton? o întrebă Lillian Bowman.
- Oricare nobil ar fi bun, zise Annabelle cu ușurință.
- *Oricare?* întrebă sceptică Lillian. Nu trebuie să arate bine?
Annabelle a ridicat din umeri.
- Ar fi bine, nu e și necesar.
- Cum rămîne cu pasiunea? interveni și Daisy.
- N-ar fi deloc binevenită.
- Inteligența?
- Negociabilă.
- Farmecul? întrebă Lillian.
- De asemenea negociabil.
- Nu vrei prea multe, remarcă Liljian. Eu una aș fi pus cîteva condiții. Alesul meu trebuie să fie brunet, frumos, un bun dansator... și să nu-mi ceară niciodată voie să mă sărute.

- Iar eu vreau să mă mărit cu un bărbat care să aibă colecția completă a operelor lui Shakespeare, spuse Daisy. Să fie liniștit și romantic - ar fi și mai bine dacă ar purta ochelari - să-i placă poezia și natura. Și să nu aibă prea multă experiență cu femeile.

Sora ei mai mare ridică ochii spre cer.

- Se pare că nu ne vom bate pe același bărbat. Slavă Domnului!

Annabelle o privi pe Evangeline Jenner.

- Ție ce bărbat ți s-ar potrivi, domnișoară Jenner?

- Evie, murmură ea roșind. Se strădui să-și depășească timiditatea și să-i răspundă. Cred că,, mi-ar place ci-cineva blînd și... Se opri și clătină din cap, zîmbind. Nu știu. Cineva care să mă iu- iubească. Cu adevărat.

Cuvintele ei au impresionat-o pe Annabelle și au făcut-o să cadă pe gînduri, melancolică. Dragostea era un lux la care nu îndrăznise niciodată să spere, un subiect superfluu față de cel mai important: supraviețuirea. Întinse mîna spre ea și îi atinse mîna înmănușată:

- Sper să-l găsești. Poate că nici nu va trebui să aștepti prea mult.

- Aș vrea să-l găsești tu înaintea mea, spuse Evie zîmbind. Aș vrea să te pot ajuta cumva.

- Mi se pare că fiecare dintre noi avem nevoie de ajutorul celorlalte, zise Lillian. O privi intens pe Annabelle. Hmm... aș vrea să fii proiectul meu.

- Ce? Annabelle își arcui sprîncenele, între- bîndu-se dacă trebuia să se simtă jignită sau doar amuzată.

Lillian începu să-i explice:

- Sînt ultimele săptămîni ale sezonului. Iar pentru tine este ultimul, presupun. Practic vorbind, aspirațiile tale de a te mărită cu un bărbat care să-ți fie egal din punct de vedere social se vor spulbera la sfîrșitul lui iunie.

Annabelle dădu din cap.

- Drept pentru care îți propun... Lillian se opri la mijlocul frazei.

Annabelle îi urmări privirea și văzu o siluetă apropiindu-se. Era Simon Hunt, bărbatul cu care nici una dintre ele nu voiau să aibă de-a face. Și nu fără motiv.

- Idealul meu de soț ar fi exact opusul domnului Hunt, șopti Annabelle.

- Ce surpriză, murmură Lillian, sarcastică. Erau cu toate de acord cu ea.

Un bărbat care încerca să urce pe scara socială putea fi iertat dacă poseda suficientă grație. Nu era cazul lui Simon Hunt. Nu aveai cum să ai o discuție politicoasă cu un bărbat care spunea întotdeauna ce gîndea, indiferent cît de neplăcute sau ofensatoare ar fi fost părerile lui.

Unii ar fi zis că Simon Hunt era un bărbat frumos. Annabelle presupunea că anumitor femei le plăcea masculinitatea lui robustă. Chiar și ea trebuia să recunoască: sub hainele formale, de seară, se ghicea un trup puternic. Totul pălea însă din cauza moșiciei lui. Nu avea nimic sensibil, nici un dram de idealism sau eleganță... totul la el se reducea la bani, totul eră calculat și egoist. Un altul în locul lui ar fi avut decența să se simtă stînjenit din cauza lipsei de rafinament, dar Hunt hotărîse să facă din asta o virtute. Îi plăcea să ia în rîs obiceiurile și moravurile aristocratice. Ochii îi străluceau, amuzați, de parcă ar fi rîs de ei toți.

Spre ușurarea lui Annabelle, Hunt nu a dat nici un semn că și-ar fi amintit de spectacolul din ziua precedentă, cînd îi furase un sărut la adăpostul întunericului. Cu trecerea timpului, eă era aproape convinsă că de fapt își imaginase totul. Privind retrospectiv, nimic nu mai părea real, în special răspunsul arzător dat de ea străinului îndrăzneț.

Fără îndoială că existau multe persoane care îl disprețuiau la rîndul lor pe Simon Hunt, dar el nu se lăsa intimidat, spre exasperarea lor. În ultimii ani devenise extrem de bogat, fiind acționa majoritar la companii care fabricau utilaje pentru agricultură, vapoare sau locomotive. În ciuda comportamentului său nepolitic, Hunt era invitat la petrecerile date de lumea bună pentru că era mult prea bogat ca să nu fie luat în seamă. Hunt întruchipa amenințarea industriașilor asupra aristocraților britanici care se încăpățîneau să facă în același fel agricultură de sute de ani. Nobilimea britanică îi permitea accesul în cercurile înalte dar continua să-l privească cu ostilitate. Iar lui Hunt părea să-i facă plăcere să intre cu forța într-o societate care nu-l agreea.

În puținele ocazii în care se întîlniseră pînă în ziua spectacolului, Annabelle îl tratase pe Simon Hunt cu răceală, respingîndu-i orice încercare de a face conversație și refuzîndu-i invitațiile la dans. El păruse amuzat de fiecare dată și o privise cu .insistență. Annabelle spera că într-o zi el nu se va mai arăta interesat de ea, dar pentru moment el rămînea enervant de insistent.

Annabelle a observat uşurarea celorlalte trei fete atunci cînd Hunt le-a ignorat şi şi-a îndreptat atenţia numai asupra ei.

- Domnişoară Peyton...

Nimic nu părea să scape privirii lui: nici mînecele peticite cu grijă ale rochiei ei, nici trandafirii abia îmbobociţi pe care şi-i prinsese la decolteu ca să mascheze marginea destrămată a corsajului, nici perlele false din cerceii ei. Annabelle l-a privit sfidător.

- Bună seara, domnule Hunt.

- îmi acorzi un dans? o întrebă el fără să se mai obosească cu introducerea.

- Nu, mulţumesc.

- De ce nu?

- Mă dor picioarele.

îşi ârcui una din sprîncene:

- Oare de ce? Doar ai stat pe scaun toată seara.

Annabelle i-a susţinut privirea fără să clipească.

- Nu sînt obligată să-ţi dau explicaţii, domnule Hunt.

- Un vals nu poate fi chiar atît de obositor.

Annabelle făcea eforturi să-şi păstreze calmul.

- Nu ţi-a spus nimeni pînă acum că nu este politicos să insişti ca o doamnă să facă ceva ce nu doreşte, domnule Hunt?

El zîmbi slab:

- Dacă eram politicos n-aş fi obţinut niciodată ce-mi doream, domnişoară Peyton. M-am gîndit numai că ţi-ai dori să ieşi puţin de aici, din rîndul fetelor fără pretendenţi. Dacă balul acesta va fi la fel cu cele de pînă acum e foarte probabil să nu mai primeşti nici o altă invitaţie la dans.

- Cît farmec! spuse ironic Annabelle. Mă simt de-a dreptul flatată. Cum aş putea să refuz o asemenea invitaţie?

O privea din nou foarte atent:

- Dansezi cu mine, deci?

- Nu, îi răspunse ea scurt. Pleacă, te rog.

în loc să se retragă ruşinat, Hunt îi zîmbi larg. Semăna cu un pirat. Dinţii lui albi contrastau cu chipul bronzat.

- Ce rău vezi într-un dans? S-ar putea chiar să-ţi placă; sînt un dansator destul de bun.

- Domnule Hunt, murmură ea exasperată, numai ideea că aş putea să-ţi fiu parteneră într-un fel sau altul îmi îngheaţă sîngele în vene.

Hunt se aplecă spre ea şi-şi coborî tonul ca să nu mai fie auzit şi de altcineva:

- Foarte bine. îţi dau însă un subiect de gîndire, domnişoară Peyton. S-ar putea să vină o zi în care nu-ţi vei mai permite Să refuzi o ofertă onorabilă din partea cuiva ca mine...sau chiar una mai puţin onorabilă.

Annabelle făcu ochii mari şi simţi cum roşea. Era deja prea mult: stătuse toată seara lipită de perete iar acum era subiectul insultelor venite din partea unui bărbat pe care îl dispreţuia.

- Parcă ai juca rolul ticălosului într-o piesă proastă, domnule Hunt.

El îi zîmbi iar, făcu o plecăciune excesiv de politicoasă şi se îndepărtă.

Annabelle a rămas privind în urma lui.

Celelalte fete au oftat uşurate, la unison, văzîndu-l că se îndepărta.

Lillian Bowman a vorbit prima.

- Cuvîntul *nu* nu-l impresionează prea tare, nu-i așa?

^ Ce ţi-a spus la final, Annabelle? o întrebă curioasă Daisy. Te-ai înroşit imediat.

Annabelle se uita fix la carneţelul de bal şi urmărea cu degetul marginea copertei din argint.

- A insinuat că într-o zi voi ajunge într-o situaţie disperată şi voi fi nevoită să-i devin amantă.

Dacă n-ar fi fost atît de îngrijorată, Annabelle ar fi rîs văzîndu-le expresiile uluite. în loc să exclame, ultragiată, sau să abandoneze subiectul, Lillian i-a pus o întrebare la care Annabelle nu se aştepta:

- Şi avea dreptate?

- Avea dreptate în privinţa situaţiei mele disperate, recunosc Annabelle. Dar nu voi ajunge amanta nimănui — nici a lui, nici a altcuiva. Prefer să mă mărit cu un fermier care cultivă sfeclă.

Lillian îi zîmbi, simţind din tonul ei cît era de hotărîtă.

- îmi placi, să ştii, o anunţă şi se rezemă de spătarul scaunului, încrucişîndu-şi neglijent picioarele, lucru nepermis pentru o fată de măritat.

- Și eu te plac, i-a răspuns automat Annabelle, pentru că așa cereau bunele maniere: să răspundă imediat cu aceeași monedă. Dar de îndată ce a rostit cuvintele a constatat surprinsă că era adevărat.

Lillian a studiat-o din cap pînă în picioare și a continuat:

- Mi-ar părea rău să te văd pe cîmp, ținînd plugul de coame. Meriți mai mult de atît.
- Sînt de acord, spuse Annabelle.- Dar ce este de făcut?

întrebarea era retorică dar Lillian o luă în serios:

- Ajung irirediat și acolo. Înainte să fim întrerupte mă pregăteam să-ți fac o propunere. Ar trebui să ne ajutăm reciproc să ne găsim cîte un soț. Dacă domnul care ni se pare potrivit nu ne face curte o să-l „convingem” noi. Vom fi mai eficiente dacă ne unim forțele. Vom începe cu cea mai în vîrstă - deci cu tine, Annabelle - și vom termina cu cea mai tînără.

- Spre dezavantajul meu, protestă Daisy.

- Așa e drept, îi spuse Lillian. Tu ai mai mult timp la dispoziție decît noi.

- La ce fel de ajutor te gîndești? o întrebă Annabelle.

- Orice e nevoie. Lillian începu să scrie ceva în carnețelul ei de bal. Ne vom compensa slăbiciunile una-alteia și vom oferi sfaturi atunci cînd va fi nevoie. Zîmbi încîntată: vom fi o adevărată echipă de baseball.

Annabelle o privi cu scepticism.

- Te referi la jocul acela în care domniile lovesc o minge din piele cu o bîță teșită?

- Nu numai domniile, îi răspunse Lillian. La New York pot juca și doamnele, atît vreme cît nu-și pierd mințile de exaltare.

Daisy zîmbi:

- Odată Lillian a fost atît de supărată din cauza unei lovituri ratate că a scos un țăruș din pămînt.

- Era slăbit deja, protestă Lillian. Iar un țăruș care nu este bine fixat este un pericol pentru jucători.

- Mai ales cînd arunci cu ceva în el, completă Daisy cu un zîmbet senin.

Annabelle își înăbuși rîsul și își mută privirea de la cele două surori la Evie, care le privea încurcată. Își dădea seama la ce se gîndea: că surorile venite din America aveau nevoie de multă pregătire pînă cînd vor reuși să atragă atenția bărbaților de familie bună. Le privi din nou pe surorile Bowman și zîmbi. Nu-i era deloc greu să și le imagineze alergînd pe terenul de joc, cu cîte o bîță în mînă, cu rochiile suflecate pînă la genunchi. Se întrebă dacă toate americancele erau la fel de lipsite de inhibiții... Nu era de mirare că surorile Bowman îi înfricoșau pe toți tinerii britanici de familie bună care îndrăzneau să se apropie de ele.

- Nu mi-am imaginat niciodată că găsirea unui soț este un sport de echipă.

- Ar trebui să fie! spuse Lillian cu multă convingere. Gîndește-te cît de eficiente vom fi. Singura dificultate pe care o pot vedea ar fi să ne intereseze același bărbat... dar nu pare deloc

■ probabil, ținînd cont de gusturile noastre.

- Atunci vom conveni să nu concurăm pentru același bărbat, zise Annabelle.

- Și m-mai mult decît atît.: să nu ne facem rău niciodată una alteia.

- Ca în jurămîntul lui Hipocrat, zise Lillian.

- Eu cred că are dreptate, Lillian, protestă Daisy. Nu mai intimida biata fată!

Annabelle interveni repede, să nu le dea răgaz să se ia la ceartă:

- Va trebui să ne facem un plan, în funcție de scopul fiecăreia.

- Și ne vom spune totul, zise Daisy.

- T-toate detaliile? Chiar și cele mai intime? întrebă Evie, timid.

- Oh, *mai ales* acelea!

Lillian zîmbi, după căFe începu să studieze rochia lui Annabelle.

- Hainele tale sînt îngrozitoare, îi spuse direct. O să-ți trimit cîteva rochii de-ale mele. Am cufere întregi cu rochii pe care nu le-am îmbrăcat niciodată. N-o să-mi lipsească deloc, iar mama nici nu va observa.

Annabelle clătină imediat din cap, deși îi era recunoscătoare pentru ofertă. Grijile financiare nu o părăseau niciodată.

- Nu pot accepta un asemenea dar. Ești foarte generoasă, dar...

- Cea bleu, cu șnurul de culoarea lavandei, îi șopti Lillian Iții Daisy. Ți-o amintești?

- Va arăta minunat în ea, zise Daisy plină de entuziasm. Mai bine decît ai putea să arăți tu, oricum.

- Mulțumesc, îi răspunse Lillian, amuzată.

- Zău, nu se poate... protestă Annabelle.

- Și cea verde din muselină cu garnitura din dantelă albă, continuă Lillian.

- Nu-ți pot lua rochiile, Lillian, insistă în șoaptă Annabelle.

Fata ridică privirea spre eă:

- De ce nu?

- În primul rînd pentru că nu-mi permit să te răsplătesc. Și oricum nu-mi va folosi la nimic. Hainele frumoase nu vor compensa lipsa zestrei.

- Oh, banii, spuse Lillian cu tonul cuiva care nu dusesese niciodată lipsă de nimic. Mă vei răsplăti cu ceva mai valoros decît banii. Ne vei învăța pe mine și pe Daisy cum să fim... așa ca tine. Învăța-ne ce să facem și ce să spunem, toate regulile nescrise pe care noi le încalcăm atît de des. Abia atunci ni se vor deschide toate ușile care acum ni se închid în nas. Cît privește lipsa de zestre... tu prinde-l în cîrlig. Iar noi te vom ajuta sărl aduci la mal.

Annabelle se uita uimită la ele.

- Voi chiar vorbiți serios.

- Bineînțeles, îi răspunse Daisy. Ce ușurare să avem în sfîrșit ceva de făcut, în loc să stăm lipite de perete ca niște idioatele Lillian și cu mine mai aveam puțin și înnebuneam de atîta plictiseală.

. - Și-și eu la fel, adăugă Evie.

- Ei bine... Annabelle le privi pe rînd și zîmbi: dacă toate trei sînteți de acord atunci sînt și eu. N-ar trebui să încheiem un pact, să-l semnăm cu sînge sau așa ceva?

- Doamne ferește, nu! zise Lillian. Nu cred că e nevoie să ne tăiem o venă. Făcu un semn spre carnețelul de bal. Acum ar trebui să facem o listă cu cei mai promițători candidați care au mai rămas. Numai unul și unul... îi trecem în ordinea rangului? Începem cu ducii?

Annabelle clătină din cap:

- Nu cred că e bine să începem cu ei. Nu cunosc nici un duce necăsătorit care să aibă sub șaptezeci de ani și toți dinții în gură.

- Deci inteligența și farmecul sînt negociabile dar dinții nu? spuse Lillian făcînd-o pe Annabelle să izbucnească în rîs.

- Dinții sînt și ei negociabili... dar sînt de preferat.

- Bine, atunci. Să-i lăsăm pe duci și să trecem la conți. Lordul Westcliff, de exemplu...

- Nu, nu Westcliff. Annabelle se cutremură și adăugă: e un bărbat rece și nu e deloc interesat de mine. Aproape că m-am aruncat în brațele lui cînd mi-am făcut ieșirea în societate, acum patru ani, dar mi-a aruncat o privire care m-a înghețat, de parcă eram o mizerie care i se lipise de talpa pantofului. -

- Să-l lăsăm deci pe Westcliff. Lillian ridică sprîncenele, întrebător: ce zici de lordul St. Vincent? E tînăr, necăsătorit, frumos...

- N-o să meargă, zise Annabelle. St. Vincent nu m-ăr cere niciodată, indiferent de cît de compromițătoare ar fi situația. A sedus și compromis pînă acum cel puțin șase femei. Onoarea nU înseamnă nimic pentru el.

- Ar mai fi conteje de Eglinton, sugeră Evie. Este însă c-cam sărac și a-are peste cincizeci de ani...

- Trece-I pe listă. Nu-mi permit să fiu pretențioasă.

- Mai este și viconte Rosebury, spuse Lillian încrunțindu-se ușor. Deși e cam ciudat... și cam ofilit.

- Atîta vreme cît are bani poate fi oricît de ofilit, oriunde, zise Annabelle, făcîndu-le pe fete să chicotească. Trece-I și pe el.

Cele patru fete lucrau de zor la listă, ignorînd muzica și perechile care se învîrteau prin fața lor. Din cînd în cînd rîdeau zgomotos, atrăgînd asupra lor priviri curioase.

- Mai încet, zise Annabelle, făcînd eforturi să rămînă serioasă. Nu trebuie să ghicească nimeni ce

punem la cale... iar fetele de măritat nu ar trebui să rîdă în public.

încercam din răsuputeri să arboreze niște fețe serioase dar nu reușeau decît să chicotească iar.

- la te uită! exclamă Lillian privind lista de candidați la însurătoare. Pentru prima oară carnețele noastre de dans sînt pline. Gînditoare, adăugă: mulți dintre acești domni sînt invitații lui Westcliff, în Hampshire, la partida de vînătoare care încheie sezonul. Daisy și eu am fost invitate deja. Tu, Annabelle?

- O cunosc pe una din surorile Jui, zise Annabelle. Cred că o pot convinge să mă invite. O s-o implor, dacă trebuie.

- Pun și eu o vorbă bună pentru tine, spuse Lillian cu convingere. Se uită la Evie: și pentru tine.

- Cît va fi de distractiv! exclamă Daisy. Planul este gata. De azi în două săptămîni invadăm ținutul Hampshire și îi găsim un soț lui Annabelle. Bătură toate patru din palme, chicotind și simțindu-se mai pline de curaj ca niciodată.

Poate că norocul meu se va schimba, își spuse Annabelle, închise ochii și rosti în gînd o rugăciune scurtă, plină de speranță.

CAPITOLUL 2

Simon Hunt învățase de la o vîrstă fragedă că lumea putea fi nemiloasă cu cei care nu fuseseră binecuvîntați cu sînge nobil sau avere. Era de zece ori mai agresiv și mai ambițios degît un om obișnuit. Oamenii preferau adesea să-l lase să obțină ce dorea decît să îi stea împotrivă. Deși Simon era dominator și adesea lipsit de scrupule, somnul lui nu era tulburat de muștrări de conștiință. Era o lege a naturii: cei puternici supraviețuiesc iar cei slabi ar fi mai bine să se dea deoparte.

Tatăl lui era măcelar și le oferise un trai îndestulat celor șase membri ai familiei. Cînd a fost suficient de mare să poată mînuî satîrul, Simon a devenit ajutorul iui. După anii de muncă în prăvălia tatălui său avea brațe puternice și umeri lați, de măcelar, toți se așteptau să se ocupe de afacerea familiei, dar la douăzeci și unu de ani și-a dezamăgit tatăl și a plecat în căutarea unei altfel de vieți. După ce și-a investit pentru prima dată micile economii, Simon și-a descoperit adevăratul talent - să facă bani.

Lui Simon îi plăceau limbajul economic, elementele de risc, întrepătrunderea dintre comerț, industrie și politică... și a înțeles imediat că rețeaua de căi ferate, acum în extindere, era cea care ajuta băncile să devină mai eficiente. Transportul de bani, crearea de oportunități de dezvoltare rapidă, toate depindeau de căile ferate. Simon și-a urmat instinctul și și-a investit în ele toți banii, pînă la ultimul cent. A fost răsplătit cu un profit exploziv pe care l-a investit imediat în alte domenii. Acum, la treizeci și trei de ani, avea trei fabrici, o turnătorie și un șantier naval. Era oaspete - deși nedorit - la balurile aristocratice și stătea umăr la umăr cu nobilii la masa de consiliu a șase companii.

După ani de muncă neobosită obținuse aproape tot ce-și dorise. Cu toate astea, dacă ar fi fost întrebat dacă era fericit, ar fi strîmbat din nas. Fericirea era un semn sigur de automulțumire. Prin felul lui de a fi, Simon nu era niciodată mulțumit. Și nici nu dorea să fie.

în același timp... adînc în sufletul lui, într-un colț al inimii lui neglijate, exista o singură dorință.

A aruncat o privire prin sala de bal și a simțit o împunsătură în inimă, cea pe care o simțea întotdeauna cînd o vedea pe Annabelle Peyton. Deși putea alege din atîtea de femei - și nu erau puține la număr - nici una nu-i atrăsese atenția. Annabelle era foarte frumoasă - Dumnezeu o binecuvîntase în această privință. Dacă Simon ar fi fost poet i-ar fi descris farmecele în zeci de fraze entuziaste. Eră însă un plebeu care nu-și găsea cuvintele pentru a-și descrie atracția pe care o simțea pentru ea. Știa doar că*Annabelle arăta superb în lumina candelabrelor.

Simon nu uitase niciodată momentul în care o văzuse pentru prima oară, în fața teatrului, căutînd încruntată prin geantă. Părul îi strălucea în soare, căpătînd străluciri de aur și șampanie, iar pielea îi radia. Era fermecătoare cu ochii ei albaștri, strălucitori, pielea catifelată și cuta de pe frunte pe care tînjea să i-o poată face să dispară.

în alte condiții Annabelle ar fi fost măritată demult. Simon știa că familia Peyton sărăcise și trăia timpuri grele, dar presupusese că orice nobil întreg la cap i-ar fi văzut valoarea și ar fi cerut-o imediat. Au trecut însă doi ani și Annabelle era tot nemăritată. Speranța a încolțit în sufletul lui Simon. Vedea cît era de hotărîtă să-și găsească un soț, siguranța cu care purta rochiile din ce în ce mai deteriorate... era o imagine a valorii pe care considera că o are, în ciuda lipsei de zestre. Arta de care dădea dovadă în căutarea unui soț îi amintea de un jucător care mizează totul în ultimul joc și pierde. Annabelle era

inteligentă, atentă, prea puțin dispusă la compromisuri și încă frumoasă, deși amenințarea sărăciei adusesese o anume asprime în privirea ei. În mod egoist, lui Simon nu-i părea rău că avea probleme financiare. Avea astfel o șansă de care altfel nu s-ar fi putut bucura.

Problema era că Simon nu știa cum să o facă pe Annabelle să-l dorească. Era evident că tot ce reprezenta el îi provoca repulsie. Simon era pe deplin conștient de caracterul cu care fusese înzestrat. Mai mult decât atât, nu aspira deloc să devină un gentleman. Era doar un bărbat cu o mulțime de bani, frustrat că nu putea să cumpere singurul lucru pe care și-l dorea cu adevărat.

Pînă acum, strategia lui Simon era cea a așteptării. Știa că disperarea avea să o împingă pe Annabelle să facă lucruri la care pînă atunci nici nu se gîndise. Privățiunile fac ca o situație să se prezinte într-o lumină nouă. Curînd, jocul lui Annabelle urma să se sfîrșească. Trebuia să aleagă între a se căsători cu un bărbat sărac sau a deveni amanta unuia bogat. Iar în acest caz patul lui era cel care o aștepta.

- E o bucățică bună, nu-i așa? auzi el co? mentariul lui Henry Burdick al cărui tată, un vîconte, se zvonea că ar fi fost pe patul de moarte. Prins într-o interminabilă așteptare a morții tatălui și a moștenirii titlului și averii familiei, Burdick își petrecea timpul jucînd jocuri de noroc și curtînd femei. Îi urmărise privirea lui Simon și o văzuse pe Annabelle, care purtă o discuție animată cu celelalte fete de măritat din jurul ei.

- Probabil, nu am de unde să știu, îi răspunse Simon, simțind antipatie pentru Burdick și cei asemenea lui, cei Gărora li se oferiseră toate privilegiile pe o tavă de argint, din ziua în care se născuseră. Și care, în majoritatea lor, nu făceau nimic să justifice generozitatea soții.

Burdick zîmbi. Era roșu la față din cauza băuturii și de prea multă mîncare.

- Eu am de gînd să aflu cît de curînd, spuse el.

Ca Burdick mai erau destui. Mulți bărbați

puseseră ochii pe Annabelle și o pîndeau precum o haită de lupi. În momentul în care, slăbită, prada rănită nu mai putea opune rezistență, unul dintre ei avea să atace. Ca și în natură, masculul dominant era cel care cîștiga tot.

Simon îi zîmbi slab:

- Mă surprinzi, murmură el. Credeam că situația dificilă în care se află o doamnă le inspiră domnilor din înalta societate o purtare plină de galanterie. În loc de asta, aud cuvinte la care m-aș fi așteptat doar din partea unora *cămine*.

Burdick rîse înfundat, fără să vadă privirea de oțel din ochii lui Simon.

- Doamnă sau nu, va trebui să-l aleagă pe unul dintre noi cînd va ajunge la fundul sacului.

- O s-o ceară vreunul în căsătorie?

- Dumnezeule, de ce? Burdick își trecu limba peste buze, anticipînd ceea ce urma. Nu e nevoie să te însori cu ea, de vreme ce va fi la dispoziția oricui poate oferi prețul corect.

- Poate că este prea mîndră ca să facă asta.

- Mă îndoiesc, îi răspunse vesel aristocratul. Femeile așa ca ea, frumoase și sărace nu-și pot permite să aibă onoare. Și apoi circulă deja zvonul că lordul Hodgeham a avut deja parte de nuri ei.

- Hodgeham? Uimit, Simon încerca să-și păstreze o mină lipsită de expresie. De unde a' pornit zvonul?

- Trăsura lui Hodgeham a fost văzută în spatele casei familiei Peyton la ore ciudate, noaptea... iar unii creditori spun că au fost plătiți de el, din cînd în cînd. Burdick făcu o pauză după care continuă: merită să-l plătești pe băcanul lor, după o noapte petrecută între coapsele astea frumoase, nu crezi?

Răspunsul lui instantaneu a fost impulsul de a-i separa capul lui Burdick de restul corpului. Nu-și dădea seama dacă reacționa așa pentru că și-o imagina pe Annabelle în pat cu porcul de Hodgeham sau pentru că Burdick savura o bîrfă care era nefondată, mai mult ca sigur.

- Dacă vrei să pătezi reputația unei doamne ar trebui să ai dovezi, îi spuse Simon, străduindu-se să fie calm.

- Bîrfa nu are nevoie de dovezi, îi răspunse tînărul și îi făcu cu ochiul. Iar timpul va arăta adevărul ei caracter. Hodgeham nu are mijloace materiale să întrețină o frumusețe ca ea. În curînd ea își va dori mai mult. Pun pariu că la sfîrșitul sezonului va pleca cu cel mai bogat dintre toți.

- iar acela voi fi eu, spuse încet Simon.

Burdick clipi surprins. Zîmbetul i se șterse de pe buze.

-Ce...?

- Te-am văzut și pe tine și pe idioții cu care umbli cum i-ați dat tîrcoale timp de doi ani. V-a trecut

rîndul.

- Ne-a trecut... Ce vrei să spui cu asta? îl **întrebă Burdick, indignat.**
- **Vrea» să spun** că acela care va intra pe **teritoriul meu** va **avea** de suferit, atât mental cât și **fizic sau financiar**, iar următoarea persoană care va repeta în prezența mea o bîrfă legată de domnișoara Peyton va face cunoștință cu pumnul meu. Simon zîmbea amenințător în timp ce Burdick îl privea împietrit. Spunele asta tuturor celor interesați, îl sfătui el și se îndepărtă.

CAPITOLUL 3

După ce a fost condusă acasă de verișoara mai mare care îi servea din timp în timp drept însoțitoare, Annabelle a intrat în holul de la intrare, gol și rece. S-a oprit o clipă văzînd pălăria așezată pe măsuta în formă de semilună de lîngă perete. Era un joben gri cu panglică vișiniu închis din satin. O pălărie deosebită de Cele simple, negre, purtate de majoritatea bărbaților. Annabelle o văzuse de prea multe ori acolo, pe măsută, semănînd cu un șarpe încolăcit.

Un baston elegant cu mînerul în formă de diamant era sprijinit de masă. Annabelle ar fi vrut să-l ia și să turtească cu el jobenul - de preferat atunci cînd se afla pe capul stăpînului său. Nu a făcut-o însă, ci a urcat scările, încruntată și cu inima grea.

Cînd să ajungă la etajul al doilea, unde se aflau dormitoare, l-a văzut stînd în capul scării. A privit-o cu un rînjit întipărit pe fața roz, transpirată. O șuviță îi stătea strîmb, în sus, precum o creastă de cocoș.

- Lord Hodgeham, spuse Annabelle cu răceală, înghițindu-și furia și rușinea. Hodgeham era unul dintre puținii oameni pe care îi ura cu adevărat. Un așa-zis prieten al tatălui ei, Hodgeham le făcea vizite din cînd în cînd, niciodată la orele obișnuite pentru vizite. Venea seara tîrziu și stătea singur cu mama ei, Philippa, închiși într-o cameră, sfidînd toate regulile dictate de etichetă. În zilele care urmau unei vizite, Annabelle observa cum anumite datorii le erau achitate în mod misterios, iar cîțiva dintre creditorii lor se linișteau brusc. Iar Philippa era neobișnuit de tăcută și de iritată.

Lui Annabelle îi era imposibil să creadă că mama ei, un monument de bună cuviință, i-âr fi putut permite cuiva să se folosească de trupul ei în schimbul banilor. Dar era singura concluzie pe care putea să o tragă, concluzie care o umplea de rușine și de furie. Mînia nu era doar la adresa mamei ei ci și a situației ei, pentru că nu fusese capabilă să-și găsească un soț. Avusese nevoie de mult timp să înțeleagă că nu va primi nici o ofertă de ia vreun domn, indiferent cît de frumoasă și de fermecătoare ar fi fost. Oricît interes i-ar fi arătat un domn, nu-i propunea nimic respectabil.

De cînd își făcuse debutul în societate, Annabelle fusese obligată să accepte că visele ei de a întîlni un bărbat frumos și cultivat care să se îndrăgostească de ea și să facă să-i dispară toate problemele erau niște fantezii naive. Deziluziile ei s-au transformat într-o adîncă dezamăgire în cel de-al treilea sezon. Acum, că se încheia și cel de-al patrulea, imaginea deloc atrăgătoare cu ea devenind soție de fermier era periculos de aproape de realitate.

Cu o expresie împietrită, Annabelle a încercat să treacă în tăcere pe lîngă Hodgeham. El a prins-o de braț, oprind-o. Annabelle s-a dat înapoi ca arsă, aproape pierzîndu-și echilibrul).

- Nu mă atinge! spuse ea privindu-l în ochi.

Ochii lui Hodgeham păreau și mai albaștri. Se sprijini de balustradă, blocîndu-i trecerea.

- Cîtă lipsă de ospitalitate! murmură el cu vocea de tenor caracteristică multor bărbați de înălțimea lui. După toate favorurile pe care le-am făcut familiei tale...

- Nu ne-ai făcut nici o favoare, spuse sec Annabelle.

- Dacă nu eram eu ajungeați de mult pe drumuri.

- Sugerezi cumva că ar trebui să-ți fiu recunoscătoare? îl întrebă Annabelle plină de ură. Ești mai rău ca o pasăre de pradă.

- Tot ce am luat mi-a fost oferit de bunăvoie. Hodgeham întinse mîna și îi atinse bărbia, făcînd-o să se cutremure, dezgustată. Ca să fiu sincer, mama ta e mult prea docilă pentru gustul meu. Se apropie și mai mult, pînă cînd mirosul lui - de transpirație acoperită cu parfum-îi umplu nările iui Annabelle. Poate că data viitoare te încerc pe tine, murmură el.

Se aștepta fără îndoială ca Annabelle să țipe, să roșească sau să se roage de el. În loc de asta, Annabelle îi susținu privirea.

- Bătrîn nebun! Dacă ar fi să devin amanta cuiva, nu crezi că l-aș alege pe unul mai bun ca tine?

Cu oarecare efort, Hodgeham își țuguie buzele într-un zîmbet:

- Nu e înțelept din partea ta să mă transformi într-un dușman. Dacă spun anumite lucruri acolo unde trebuie, familia ta va fi nenorocită pentru totdeauna. Se uită la rochia ponosită și adăugă: nu m-aș purta așa dacă aș fi în locul tău. Nu ai de ce să fii disprețuitoare, atîta timp cît ești în zdrențe și ai falsuri în loc de pietre prețioase.

Annabelle se înroși ca focul și îi dădu mîna deoparte exact în clipa în care el încerca să-i atingă corsajul. Rîzînd în barbă, Hodgeham coborî treptele. Annabelle rămase pe loc, împietrită. Cînd auzi ușa deschizîndu-se și apoi închizîndu-se la loc coborî în grabă treptele și răsuci cheia în broască. Respira greu din cauza enervării și a rușinii. Își lipi palmele de ușa grea din stejar, apoi își sprijini de ea și fruntea.

- Ajunge, își spuse ea, tremurînd de furie. Gata cu Hodgeham, cu datoriile neplătite... au suferit cu toții mult prea mult. Trebuia să se mărite imediat, să-și găsească un soț în Hampshire, la partida de vînătoare. Iar dacă nu reușea.

Își lăsă palmele să alunece pe ușă. Dacă nîr reușea să se mărite trebuia să devină amanta cuiva. Nimeni nu părea să și-o dorească de nevastă, dar erau numeroși domni dispuși să trăiască cu ea în păcat. Dacă era deșteaptă putea să cîștige o avere. Se înfioră la gîndul că nu avea să mai iasă niciodată în societate, fiind disprețuită și ostracizată, prețuită doar pentru ce făcea în pat. Alternativa, traiul în sărăcia cea virtuoasă, ca spălătoreasă, cusătoreasă sau chiar guvernantă era și mai periculoasă. O tînră aflată în acea postură era la cheremul oricui. Iar banii cîștigați nu ar fi fost de ajuns să-și întrețină mama sau pe

Jeremy, care ar fi fost nevoit să-și ia și ei o slujbă. Moralitatea era o virtute pe care Annabelle nu și-o mai permitea. Trăiau toți trei într-un castel din cărți de joc... iar cel **mai** mic semn de agitație putea duce la prăbușirea lui.

În dimineața care a urmat, Annabelle stătea așezată la masa de mic dejun cu o ceașcă din porțelan între degetele înghețate. Își terminase ceaiul dar ceașca era caldă încă. Era și ușor ciobită/iar Annabelle trecea cu degetul iar și iar peste margine. Nu a ridicat privirea când a auzit-o pe mama ei, Philippa, intrând în cameră.

- Ceai? a întrebat pe un ton neutru și a auzit-o murmurând afirmativ. Annabelle a turnat ceaiul într-o ceașcă aflată în fața ei, l-a îndulcit cu o bucată mică de zahăr și a turnat un strop de lapte.

- Nu mai beau ceaiul îndulcit, spuse Philippa, îmi place mai mult fără zahăr.

Mamei ei îi plăceau mult dulciurile, știa asta prea bine. ^

- încă ne putem permite să bem ceaiul îndulcit, îi răspunse Annabelle, amestecând în ceașcă cu gesturi energice. Ridică privirea și îi întinse ceașca mamei ei. Așa cum se așteptase, Philippa era trasă la față și posacă. Altă dată lui Annabelle i s-ar fi părut de neconceput ca mama ei cea elegantă și veselă, mult mai frumoasă decât mamele prietenelor ei, să arboreze o asemenea expresie. În timp ce-și studia mama, Annabelle și-a dat seama că și pe chipul ei se citea îngrijorare și nemulțumire.

- Cum a fost la bal? a întrebat-o Philippa, apropiindu-și fața de ceașcă, pentru ca aburul să-i atingă obrazii.

- Dezastrul obișnuit, spuse Annabelle încercând să destindă atmosfera cu un zîmbet slab. Singurul care m-a invitat la dans a fost domnul Hunt.

- Dumnezeule mare! murmură Philippa și sorbi din ceai. Ai acceptat?

- Bineînțeles că nu. N-ar fi avut nici un rost. Nu se gîndește la însurătoare, e ușor de înțeles după privirile pe care mi le aruncă.

- Chiar și cei ca domnul Hunt se căsătoresc, continuă Philippa, ridicînd privirea de la ceașca de ceai. Iar tu ai fi soția ideală. L-ai mai domoli puțin, l-ai ajuta să se integreze mai ușor în înalta societate...

- Doamne, mamă, mă încurajezi să-i accept atențiile?

- Nu, zise Philippa ridicînd lingurița și amestecînd, fără să fie necesar. Nu, dacă ai obiecții la adresa lui. Dar trebuie să iei în calcul averea...

- Nu e genul care să se însoare, mamă. Toată lumea știe asta. Orice aș face, nu voi primi o ofertă respectabilă din partea lui. Annabelle căută în zaharniță cea mai mică bucată de zahăr, o lăsă să cadă în ceașcă și își mai turnă un ceai.

Philippa își feri intenționat privirea și schimbă subiectul cu unul și mai neplăcut:

- Nu mai avem posibilitatea să-l ținem pe Jeremy la școală semestrul virter, Servitorii nu au fost plătiți de două luni. Avem datorii...

- Știu toate astea, spuse Annabelle roșind iritată. O să-mi găsesc un soț, mamă. Curînd. Se

forță să zîmbească. Ce-ai zice de o călătorie în Hampshire? Acum că sezonul se sfîrșește multă lume pleacă din Londra în căutare de noi amuzamente. Cum ar fi vînătoarea organizată de lordul Westcliff la moșia lui.

Philippa o privea cu interes.

- N-am știut că am primit o invitație din partea contelui.
- Nici nu am primit, îi răspunse Annabelle. încă. Dar o vom primi.,, și. presimt că acolo ne vor aștepta numai lucruri bune, mamă.

CAPITOLUL 4

O mulțime de cutii, mari și mici au sosit pe numele lui Annabelle, cu două zile înainte de a pleca în Hampshire. Lacheul a trebuit să facă trei drumuri ca să le aducă din hol în dormitor și le-a așezat una peste alta, lîngă pat. Annabelle le-a deschis cu grijă și a descoperit șase rochii care nu fuseseră îmbrăcate niciodată, din tafta de mătase și muselină viu colorată, jachete asortate și o rochie de bal din mătase grea de culoarea fildeșului cu o dantelă delicată de Belgia pe corsaj și pe mâneci. În cutii mai erau mănuși, șaluri, eșarfe și pălării de o calitate și o frumusețe care aproape că au făcut-o să plîngă. Rochiile și accesoriile costaseră probabil o avere. Un nimic pentru surorile Bowman, un cadou copleșitor pentru Annabelle.

Luă biletul care însoțise cutiile, rupse sigiliul de ceară și citi rîndurile scrise cu o mîină fermă:

De la zînele tale cele bune, cunoscute sub numele de Lillian și Daisy. Să ai succes la vînătoare, în Hampshire.

P.S. Nu p-ai pierdut curajul, nu-i așa?

Le răspunse:

Dragele mele zîne bune,

Curajul este singurul care mi-a mai rămas. Mulțumesc mult pentru rochii. Sînt atît de fericită că voi purta din nou haine drăguțe! Acesta este unul dintre defectele mele: îmi plac nespuse lucrurile frumoase.

A voastră devotată, Annabelle

P.S. Vă returnez pantofii. îmi sînt mult prea mici. Și eu care auzisem că americancele au picior mare!

Dragă Annabelle,

E un defect să-ți placă lucrurile frumoase? Asta trebuie să fie o noțiune britanică de care noi nu am auzit în Manhattanville. Pentru remarca legată de picioare te provocăm să joci baseball cu noi, în Hampshire. O să-ți placă la nebunie să lovești mingea cu bîta. Nimic nu-p dă o mai mare satisfacție.

Dragă Lillian și Daisy,

Accept să joc baseball dacă reușiți să o convingeți și pe Evie să participe, lucru de care mă îndoiesc. Deși nu mă pot pronunța pînă nu încerc, sînt convinsă că există și alte lucruri care să-mi aducă satisfacție. De exemplu găsirea unui soț...

A propoz, cu ce te îmbraci cînd joci baseball? Cu o rochie obișnuită, de stradă?

Dragă Annabelle,

Jucăm în pantalonași, bineînțeles. Nu poți alerga cum trebuie în fustă.

Dragă Lillian și Daisy,

Cuvîntul „pantalonași” nu-mi este foarte familiar. Vă referiți cumva la dessous-uri? Sînt sigură, totuși, că nu-mi sugerați să alerg așa pe afară, ca un copiii sălbatic...

Dragă Annabelle,
Să știi că Evie a spus da.

Dragă Evie,
Nu mi-a venit să-mi cred ochilor cînd surorile Bowman mi-au scris că ai acceptat să joci baseball în pantalonași. Este adevărat? Chiar ai spus asta? Sper să negi totul, pentru că acceptul meu este în strînsă legătură cu al tău.

Dragă Annabelle,
Sînt convinsă că mă voi vindeca de timiditate în compania surorilor Bowman. Iar o partidă de baseball în pantalonași pare un început promițător. Te-am șocat? N-am mai șocat pe nimeni pînă acum, nici măcar pe minei Sper că vei fi impresionată de hotărîrea mea.

Dragă Evie,
Sînt impresionată, amuzată și cumva neliniștită. Cine știe în ce belea mai intrăm din cauza celor două surori? Unde crezi tu că putem juca baseball în dessous-uri fără să fim observate? Sînt de-a dreptul șocată de neobrăzarea ta.

Dragă Annabelle,
Am ajuns la concluzia că există două feluri de oameni... cei care aleg să fie stăpîni pe soarta lor și cei care stau deoparte, pe scaun, în timp ce ceilalți dansează. Prefer să fac parte din prima categorie. Cît privește meciul, sînt convinsă că de detalii se vor ocupa surorile Bowman.
Cu toată dragostea, Evie cea obraznică

În timp ce făceau schimb de scrisori, Annabelle a redescoperit ceva ce uitase demult... plăcerea de a avea prietene. Prietenele ei din trecut se căsătoriseră iar ea fusese lăsată pe dinăfară. Statutul ei de fată rămasă nemăritată împreună cu lipsa de avere creaseră un abis de netrecut. În ultimii ani devenise tot mai retrasă, ba chiar făcuse eforturi să evite compania fetelor cu care stătuse de vorbă sau rîsese cîndva și cărora le împărtășise • secretele ei.

Acum căpătase trei prietene dintr-un foc. Cu ele avea ceva în comun. Erau toate tinere, cu vise, speranțe și temeri... toate cunoșteau prea bine cum arătau pantofii negri, lustruiți ai domnilor, pentru că îi văzuseră de prea multe ori de pe scaunele pe care stătuseră, aliniate lîngă perete. Nu aveau nimic de pierdut dacă se ajutau una pe alta. Din contră, aveau doar de cîștigat.

- Annabelle, se auzi vocea mamei ei, care stătea în prag în timp ce ea așeza o pereche de mănuși noi într-o valiză. Trebuie să-ți pun o întrebare și te rog să-mi răspunzi cinstit.

- Întotdeauna sînt sinceră cu tine, mamă, îi răspunse Annabelle ridicînd ochii spre ea. Se simți brusc vinovată văzînd neliniștea de pe fața frumoasă a Phillipei. Era sătulă de vinovăție, de a ei sau de cea a mamei ei. Îi era milă de mama ei pentru că trebuia să se sacrifice și să se culce cu Hodgeham. Dar undeva în adîncul sufletului se întrebă de ce se, mulțumise cu puținul pe care i-l dădea el și nu avusese pretenții mai mari, dacă tot se hotărîse să devină amanta cuiva.

- De unde sînt toate aceste haine? o întrebă direct Philippa.

Annabelle se încruntă:

- Ți-am spus deja, mamă. De la Lillian Bowman. De ce mă privești așa?

- Nu ți le-a trimis vreun bărbat? Domnul Hunt, poate?

Annabelle rămăsese cu gura căscată.

- Mă întrebă dacă... *cu el?* Dumnezeuule, mamă! De unde ți-a venit o asemenea idee?

Mama i-a susținut privirea fără să Glikească.

- I-ai pomenit numele destul de des în acest sezon. Mult mai mult decât numele oricărui alt bărbat. Iar rochiile acestea sînt destul de scumpe...

- Nu sînt de la el, spuse ferm Annabelle.

Philippa păru că se relaxează dar ochii îi rămăseseră întrebători. Neobișnuită să fie privită cu suspiciune, Annabelle își așeză o pălărie pe cap, spre frunte.

- Nu sînt de la el, repetă ea.

Amanta lui Simon Hunt... Annabelle se întoarse spre oglindă, lipsită de expresie. Mama ei ayea dreptate: îl pomenise des în ultimul timp. Avea ceva care o făcea să se gîndească mult la el după ce se întâlneau. Nici unul dintre ceilalți bărbați pe care îi cunoștea nu erau atît de carismatici, de atrăgători și nici nu-și manifestaseră direct interesul pentru ea. Iar acum, în ultimele săptămîni ale sezonului, ea se trezea gîndindu-se la lucruri care nu l-ar fi trecut prin minte unei tinere decente. Știa că putea deveni amanta lui Simon Hunt, fără un efort prea mare, iar necazurile lor aveau să se sfîrșească. Era un om bogat care îi putea oferi orice își dorea, l-ar fi plătit toate datoriile familiei, i-ar fi cumpărat haine frumoase, bijuterii, o trăsură, o casă... și toate astea doar dacă se culca cu el.

Gîndul a făcut-o să i se strîngă stomacul. Se imagina în pat cu Simon Hunt, ce anume i-ar fi cerut, mîinile lui pe trupul ei, gura lui...

Roși și încercă să se gîndească la altceva, jicîndu-se cu panglica roz din mătase care îi împodobeia pălăria. Dacă devenea amanta lui Simon

Hunt, el avea să o posede complet, în pat și în afara lui, iar gîndul că ar fi fost complet la cheremul lui o înfricoșa. O voce batjocoritoare îi răsuna în minte: onoarea este atît de importantă pentru tine? Mai importantă decât bunăstarea familiei tale? Decît propria ta supraviețuire?

- Da, îi răspunse ea propriei imagini din oglindă, în clipa asta, da. Mai tîrziu nu știa care putea fi răspunsul. Deocamdată nu-și pierduse respectul de sine... și avea să lupte să și-l păstreze atîta timp cît mai exista o speranță.

CAPITOLUL 5

Era ușor de înțeles de ce numele de Hampshire deriva din vechiul cuvînt *hâmm*, care însemna luncă. Ținutul, fost domeniu regal de vînătoare, era bogat în pajiști, cîmpuri acoperite cu iarbă neagră și păduri. Oferea activității oricărui sportiv, fiind un ținut în care coastele abrupte și vîlcelele adînci și verzi contrastau dramatic cu rîurile pline cu păstrăvi. Stony Cross Park era domeniul contelui Westcliff, un giuvaier așezat într-o vale fertilă care brăzda cîțiva acri de pădure. La Stony Cross Park oaspeții erau mereu bineveniți, pentru că Westcliff era o gazdă desăvîrșită în aceeași măsură în care era un vînător pasionat.

Lordul Westcliff era un bărbat cu o onoare imaculată și principii înalte. Nu era niciodată implicat în scandaluri, nu tolera intrigile și moralitatea îndoielnică caracteristice societății londoneze. Își petrecea mult timp la țară, achitîndu-se de îndatoririle lui și ajutîndu-și arendașii. Venea la Londra doar atunci cînd diversele afaceri sau interesele politice îi solicitau atenția.

Într-una dintre aceste călătorii îl cunoscuse și Annabelle. Făcuseră cunoștință la o serată. Deși nu era un bărbat frumos, Westcliff era destul de atrăgător. Era de înălțime medie dar avea o alură puternică, de sportiv, și un aer neîndoielnic de virilitate. Toate acestea combinate cu o avere imensă și un important titlu nobiliar îl transformaseră în cea mai rîvnită partidă din Anglia. Evident, Annabelle nu-și irosise timpul și încercase să flirteze cu el din seara în care se cunoscuseră. Westcliff era însă obișnuit cu atențiile tinerelor doritoare și o etichetase imediat ca vînătoare de soți, lucru care o rănise, deși era adevărat, trebuia să recunoască.

De cînd fusese respinsă de Westcliff, Annabelle făcuse mari eforturi să-l evite. O plăcea însă pe Lady Olivia, sora lui mai mică, o fată cu suflet mare de aceeași vîrstă cu Annabelle care fusese implicată într-un scandal, în trecut. Datorită ei Annabelle și Evie au fost invitate la petrecere. În următoarele trei săptămîni, prada - fie că avea patru picioare sau doar două - urma să fie asediată din toate părțile, la Stony Cross Park.

Lady Olivia le-a ieșit în întîmpinare.

- Ce drăguț din partea ta că ne-ai invitat, *my Lady*, exclamă Annabelle. Londra e de-a dreptul sufocantă, deja. Clima din Hampshire este exact ce ne trebuie acum.

Lady Olivia zîmbi. Era minionă, cu trăsături comune, dar în ziua aceea era de-a dreptul frumoasă. Fața îi radia de bucurie. Din cîte aflate de la Lillian și Daisy, lady Olivia se logodise cu un milionar american. *Se iubesc?* le întrebuse Annabelle în ultima ei Scrisoare, iar Lillian îi

răspunsese că se zvonea că da. Totuși, adăugase Lillian, tata e de părere că această alianță este în folosul lordului Westcliff, care și-a dat consimțământul numai pentru că are de câștigat, financiar vorbind. Pentru el, dragostea nu era la fel de importantă ca și aspectele practice.

Annabelle reveni în prezent și îi zîmbi lui lady Olivia, care îi luase mîinile într-ale ei.

- Iar tu ești exact ce ne trebuie *nouă*, exclamă ea rîzînd. Sînt prea mulți bărbați aici, dornici să facă sport, l-am spus fratelui meu că *trebuie* să invităm și cîteva femei, ca să menținem o atmosferă cît de cît civilizată. Haideți, vă conduc la camerele voastre.

Am își ridică poalele rochiei roz-somon din muselină, primită de la Lillian, și o urmă pe lady Olivia în holul de la intrare.

- Ce mai face lordul Westcliff? o întrebă Annabelle în timp ce urcau treptele scării impozante. Este sănătos, sper?

- Fratele meu se simte foarte bine, mulțumesc. Mă tem însă că se obosește foarte tare cu aranjamentele pentru nunta mea. Insistă să se ocupe personal de fiecare detaliu.

- Este o dovadă a afecțiunii pe care ți-o poartă, fără îndoială, spuse Philippa.

Lady Olivia zîmbi:

- Este mai mult o dovadă a nevoii lui de a controla totul. Mă tem că nu-și va găsi prea ușor o soție suficient de stăpîină pe sine ca să-i poată ține piept.

Annabelle surprinse privirea plină de subînțeleșuri a mamei ei și clătină din cap. N-avea nici un rost să încurajeze speranțele Philippei în această direcție.

- De fapt... eu cunosc o tînără fermecătoare foarte hotărîtă, care nu s-a măritat încă. Vine din America.

—Te referi la una dintre surorile Bowman? o întrebă Lady Olivia. Nu le-am cunoscut încă, deși

la Stony Cross.

- Ambele surori sînt absolut **remarcabile, zise** Annabelle.

- Excelent! exclamă Lady **Olivia. Poale că lotuși** îi vom găsi perechea fratelui **mei**.

Au ajuns la etajul al doilea și **au făcut o** pauză să privească la invitații strînsîm **holul de dedesubt**.

- Mă tem că nu sînt prea **mulți bătăș necă**sătoriți, comentă Lady Olivia. **Aș fi vrui să £6 mai** mulți. Ar fi totuși cîteva... **Lordul Kjbnaall**, de exemplu. Dacă vrei, vă pot **face cunoșiri&Jând** se ivește ocazia.

^
- Mulțumesc, mi-ar face *mare* plăcăr -

- Mă tem că este mult prea **reticent, adăugă** Lady Olivia. S-ar putea să nu-ți **fie pe plac, pentru** că tu ești îndrăzneată **din fire**.

- Din contră, îi răspunse repede Annabelle. Couskiec că. reticența este o caTtafe rară. Domnii rezervați sînt mult mai plăcuți decît fanfaronii care se laudă mereu. *Așa ca Simon Hunt*, își zise ea cu amărăciune. Lui îi plăcea să facă pe grozavul.

înainte ca lady Olivia să-i **răspundă, atenția** lui Annabelle a fost atrasă **de un domn înalt, blond**. Stătea ușor gîrbovit, rezemat **de o coloană**, cu mîinile în buzunarele **hainei**^ **Annabelle a știut** imediat că era **american. H trădau zîmbetul**

ireverențios, ochii albaștri și relaxarea cu care purta hainele elegante. Siitîindu-se privită, lady Olivia roșise și părea pe punctul de a se sufoca.

- Vă rog să mă scuzați... Logodnicul meu... Se pare că are nevoie de ceva.

Se îndepărtă, nu înainte de a-i spune peste umăr că a cincea încăpere pe dreapta era camera lor. Imediat și-a făcut apariția o cameristă care le-a condus pînă la ușă. Annabelle â oftat adînc.

- Va fi o competiție acerbă pentru lordul Kendall, gîndi ea cu voce tare. Sper să nu fie luat deja.

, - Nu poate fi *singurul* bărbat neînsurat de aici, remarcă Philippa, plină de speranță. Nu uita de lordul Westcliff.

- Nu e cazul să-ți faci iluzii, îi spuse Annabelle. Westcliff nu a părut deloc impresionat de mine atunci cînd ne-am cunoscut.

- Asta dovedește o gravă eroare de judecată din partea lui, veni imediat răspunsul indignat al - mamei.

Annabelle zîmbi și atinse mîna înmănușată a Philippei.

- îți mulțumesc, mamă. Cred totuși că ar fi mai bine să-mi îndrept privirile spre o țintă mai ușor de atins.

Oaspeții continuau să sosească. Unii au urcat direct în camerele lor, ca să doarmă puțin anticipând cina și dansul de bun-venit de mai târziu. - Doamnele dornice de o mică bîrfă s-au adunat în salon în timp ce domnii jucau biliard sau fumau în bibliotecă. După ce servitoarea a terminat de despachetat, Philippa a vrut să se odihnească puțin în camera lor. Era o încăpere mică dar frumoasă, cu un tapet franțuzesc înflorat și perdele bleu din mătase.

Prea nerăbdătoare și agitată să poată dormi, Ahna'belle s-a gîndit că Evie și surorile Bowman trebuiau să fi sosit. Chiar și așa, aveau nevoie de un timp șă-și revină de pe drum. Așa că Annabelle s-a hotărît să exploreze puțin împrejurimile. Era o zi caldută, însorită, iar ea era dornică de mișcare după orele petrecute în trăsură. S-a schimbat într-o rochie de zi din muselină bleu, cu pliseuri și a ieșit.

S-a strecurat afară pe o ușă laterală, trecînd pe lîngă cîțiva servitori și a ieșit afară, în soare. Atmosfera de la Stony Cross Park avea ceva minunat în ea. Îți puteai imagina cu ușurință că te aflai într-un loc magic, într-un tărîm de poveste îndepărtat. Pădurile dimprejur erau adînci și dese iar grădinile din spatele conacului, care se întindeau pe cinci hectare, erau ireal de perfecte. Erau și dumbrăvi și luminișuri, iazuri și fîntîni. Grădina părea să aibă diverse stări de spirit, alternînd liniștea cu tumultul plin de culoare. Era o grădină disciplinată, cu fiecare fir de iarbă tuns cu precizie, cu laturile gardului viu tunse într-un unghi perfect drept.

Fără pălărie sau mănuși, plihă de un optimism brusc, Annabelle a inspirat adînc aerul de țară. A luat-o prin grădina din spate și a urmat o alee pietruită, printre maci și priboi. Prin aer plutea mirosul florilor. Ceva mai în spate, un zid din piatră era acoperit cu trandafiri roz și crem.

încetinind pașii, Annabelle a străbătut o livadă de peri bătrîni, sculptați de zeci de ani în forme fantastice. Ceva mai încolo erau șiruri de mesteceni argintii care se pierdeau departe, în pădure. Aleea se sfîrșea într-un cerc în mijlocul căruia era așezată o masă din piatră. Apropiindu-se, Annabelle văzu urmele unor lumînări care fuseseră aprinse și arseseră direct pe masă. Zîmbi visătoare, dîndu-și seama că acest loc ferit era ideal pentru un interludiu romantic. .

Netulburate de atmosfera de visare, cinci rațe albe traversau aleea pietruită, îndreptîndu-se spre un iaz aflat de cealaltă parte a grădinii. Păreau să se fi obișnuit cu mulțimea de vizitatori de la Stony Cross Park, pentru că au ignorat-o complet pe Annabelle. Măcăneau zgomotos, nerăbdătoare să ajungă la iazul artificial. Erau atît de amuzante că Annabelle a izbucnit în rîs.

Cînd s-a oprit din rîs a auzit zgomot de pași pe pietriș. Era un bărbat care se întorcea de la o plimbare prin pădure. A ridicat capul și a privit-o cu atenție, întîlnindu-i privirea.

Annabelle a înghețat.

Simon Hunt, gîndi ea șocată să-l vadă acolo, la Stony Cross. îl asociase întotdeauna cu viața de la oraș - îl întîlnise doar seara, niciodată î/i aer liber, mereu la adăpostul pereților și al ferestrelor, mereu îmbrăcat formal, cu cravate cu nodul perfect. în lumina zilei părea o altă persoană. Umerii iui lați, nepotriviți cu costumele strîmte, de seară, arătau perfect în haina de vînătoare și cămașa descheiată la gît, fără cravată. Era bronzat pentru că petrecuse mult timp afară. Soarele i se juca în părul tuns scurt, iar părul nu-i mai părea negru, ci un șaten foarte închis. Trăsăturile lui, conturate de razele de soare, erau izbitoare, proeminente. Fata lui avea și cîteva accente blînde: genele lungi, dese, curbura buzei inferioare... toate astea o intrigau.

Hunt și Annabelle s-au studiat în tăcere, ca și cum cineva le pusese amîndurora o întrebare la care nu știau răspunsul.

Momentul se prelungea, devenind stînjinitor. Într-un sfîrșit, Simon Hunt a spus:

- Un surlet plăcut...

Annabelle se străduia să-și recapete vocea.

- Ce anume?

- Rîsul tău.

Annabelle a simțit o durere surdă în stomac. Era o senzație pe care nu o mai trăise pînă atunci. Inconștient, și-a pus mîna chiar acolo, mai jos de coaste. Hunt o urmărea cu privirea. S-a apropiat de masa din piatră, micșorînd distanța dintre ei.

- Nu mă așteptam să te văd aici. O studia din cap pînă în picioare. De fapt, este logic pentru o femeie în situația ta.

Annabelle spuse printre dinți:

- în situația mea?

- La vînătoare de soți.

Îi răspunse privindu-l de sus:

- Nu „vînez” pe nimeni, domnule Hunt.

- Arunci nada, continuă el. Ai pus momeala în cârlig și acum îți aștepți prada.

- Poți să stai liniștit, domnule Hunt. Nu am nici cea mai mică intenție să te despart de prețioasa ta libertate. Ești ultimul pe lista mea.

- Ce listă? Hunt o contempla în tăcerea încordată care a urmat. Aha! Ți-ai făcut o listă cu potențiali soți? Ochii îi străluceau, amuzați. Mă bucur să aflu că nu mă număr printre fruntași, de vreme ce sînt hotărît să evit cu orice preț o căsătorie. Nu mă pot abține însă să nu te întreb: cine e în capul listei?

Annabelle nu i-a răspuns. Încerca să-și ascundă tulburarea, jucându-se cu resturile de ceară de pe masă.

- Westcliff, probabil, ghici Hunt.

Annabelle se strîmbă. Era pe jumătate așezată pe masă. Piatra era netedă și caldă, de la soare.

- În nici un caz. Nu m-aș mărita cu el nici dacă mi-ar cădea în genunchi și m-ar implora.

Hunt rîse, amuzat de minciuna ei.

- Un lorch Du un asemenea pedigriu și avere? Nu te-ai da în lături de la nimic să pui mîna pe el. Se așează nepăsător de cealaltă parte a mesei. Annabelle își îndreptă spatele, neliniștită de apropierea dintre ei. În mod obișnuit, în conversația dintre un domn și o domnișoară existau anumite lucruri care nu se rosteau, nu se făceau... Un domn nu insulta; nu punea pe nimeni în dificultate, nu profita de o doamnă. În cazul lui Simon Hunt aceste garanții nu existau.

- De ce ești aici? Îl întrebă ea.

- Sînt prieten cu Westcliff, zise el.

Annabelle nu și-l imagina pe Westcliff

împrietenindu-se cu unul ca Hunt.

- Ce afaceri aveți împreună? Să nu încerci să- mi spui că vă asemenați. Voi doi nu aveți nimic în comun.

- Se întîmplă ca eu și contele să avem anumite interese comune. Ne place amîndurora vînătoarea și avem aceleași convingeri politice. Spre deosebire de majoritatea nobililor, Westcliff nu admite să fie înlănțuit de restricțiile vieții aristocrate.

- Dumnezeu mare! zise Annabelle batjocoritor. Pentru tine noblețea este la fel de rea ca închisoarea!

- Cam așa ceva.

- Atunci abia aștept să fiu încarcerată și să arunc cît mîi departe cheia celulei.

Cuvintele ei l-au făcut să rîdă.

- Cred că te-ai descurca de minune în rolul de soție a unui nobil.

Înțelegînd că spusele lui erau departe de a fi un compliment, Annabelle se încruntă.

- Dacă-i disprețuiești pe nobili atît de mult, de ce-ți petreci atîta timp în compania lor?

Ochii lui străluciră viclean:

- Sînt și ei buni la cîte ceva. Și nu-i disprețuiesc. Pur și simplu nu-mi doresc să fiu ca ei. În caz că n- ai observat, aristocrația este pe moarte.

Annabelle făcu ochii mari, șocată:

- Ce vrei să spui?

- Majoritatea nobililor au sărăcit din cauza numărului tot mai mare de rude pe care trebuie să le întrețină... la asta se adaugă transformarea economiei. Marii moșieri devin istorie. Doar oamenii cu deschidere spre nou, asemenea lui Westcliff, vor supraviețui schimbărilor.

- Iar aici intervine neprețuitul tău ajutor, zise Annabelle.

- Adevărat, spuse Hunt atît de mulțumit de sine că o făcu pe Annabelle să izbucnească în rîs.

- Te-ai gîndi vreodată să încerci să pari mai modest? Măcar așa, de politețe.

- Nu cred în falsa modestie.

- S-ar putea ca oamenii să te placă mai mult.

-Și tu?

Annabelle își înfipse unghiile în ceara moale și-i aruncă o privire, ca să vadă cît de batjocoritori erau ochii lui. Spre uimirea ei, nu erau deloc. Părea sincer interesat de răspunsul ei. Simți • cum se îmbujora. Nu se simțea în largul ei în această situație, discutînd singură cu Simon Hunt în timp ce el stătea pe jumătate tolănit pe masă, ca un pirat leneș, iscoditor. Privirea ei coborî spre mîna lui mare, sprijinită de masă. Avea degete lungi, cu unghiile tăiate scurt.

- Cred că „plăcut” e puțin cam mult, spuse Annabelle, reușind să dea drumul restului de lumî-nare. Cu cît încercă să-și controleze roșeața din obraji, cu atît ea se accentua, ajungînd pînă la rădăcina părului. Cred că ți-aș tolera mai ușor compania dacă ai încerca să te comporți ca un gentleman.

- De exemplu?

- Pentru început... nu mai corecta oamenii.

- Dar nu este onestitatea o virtute?

- Ba da.» dar nu e deloc de ajutor într-o conversație. Îi ignoră rîsul înfundat și continuă: să discuți atît de deschis despre bani e vulgar, mai ales în cercurile înalte. Oamenii educați pretind că nu le pasă de bani, de felul în care sînt obținuți sau investiți.

- N-am înțeles niciodată de ce încercarea entuziastă de a face avere trebuie să fie demnă de dispreț.
- Poate pentru că această încercare este însoțită de o mulțime de vicii... Lăcomie, egoism, duplicitate...

- Eu nu am asemenea defecte.

Annabelle îl privi întrebător:

- Da?

Hunt clătină ușor din cap, zîmbind:

- Dacă aș fi fost lacom și egoist aș fi păstrat pentru mine profitul afacerilor mele. Partenerii mei îți pot spune însă că au fost răsplătiți cu generozitate pentru investițiile lor. Și angajații mei sînt bine plătiți. Cît privește duplicitatea - cred că este evident că problema mea este diametral opusă. Spun mereu adevărul, ceea ce este aproape de neiertat în societatea civilizată.

Annabelle se trezi zîmbind, fără să-și dea seama care era exact motivul. Se dădu jos de pe masă și-și scutură fusta.

- N-am de gînd să-mi mai pierd timpul în Văfîndu-te să fii politicos cînd este absolut evident că nu ai nici cea mai mică intenție să fii.

- Timpul nu e irosit, spuse el apropiindu-se. Mă voi gînd serios ce trebuie să fac să mă schimb.

- Nu e cazul să te obosești, îi zîmbi ea. Mă tem că ești o cauză pierdută. Acum te rog să mă scuzi.

Vreau să-mi continui plimbarea prin grădină. O după-amiază plăcută, domnule Hunt.

- Dă-mi voie să te însoțesc, spuse el încet. Poți să-mi dai lecții pe drum. O să te, ascult.

Ea strîmbă din nas.

- N-o vei face.

O porni pe aleea pietruită, conștientă că el a urmărit-o cu privirea pînă cînd a dispărut în livada de peri.

CAPITOLUL 6

Chiar înainte de cină, Annabelle, Lillian și Daisy s-au întîlnit în sala de recepții, o încăpere spațioasă, cu o mulțime de scaune și mese, unde se adunaseră deja majoritatea oaspeților.

- Știam eu că rochia aceasta îți va veni de o sută de ori mai bine decît mie, spuse Lillian Bowman, veselă. O îmbrățișă cu efuziune pe Annabelle apoi o privi admirativ: e o adevărată tortură să ai drept prietenă o persoană atît de fermecătoare.

Annabelle purta o altă rochie nouă, galbenă, din mătase, cu tivul ridicat din loc în loc și prins cu buchețele de violete, și ele tot din mătase. Își prinsese părul la spate, într-un coc complicat.

- Am și eu destule defecte, îi spuse Annabelle zîmbind.

- Adevărat? Care anume?

Annabelle rîse:

- Dacă nu le-ai observat pînă acum nici nu ți le mai spun.

- Lillian spune oricui ce defecte are, zise Daisy. E *mîndră* de ele.

- Am un caracter îngrozitor, recunosc Lillian. Și pot să înjur ca un marinar.

- Cine te-a învățat? o întrebă Annabelle.

- Bunica. Era spălătoreasă. Iar bunicul era fabricant de săpun. De la el îl cumpăra bunica. Locuia lîngă docuri, așa că majoritatea clienților erau marinari și docheri. De la ei a învățat cuvinte atît de vulgare că te-ai îngrozi auzindu-le.

Annabelle zîmbea întruna. Era fermecată de zburdălnicia celor două fete care se deosebeau mult de celelalte cunoștințe ale ei. Din nefericire era greu de imaginat că Lillian sau Daisy s-ar fi putut mărita cu un aristocrat. Majoritatea acestora doreau să se căsătorească cu o fată ștearsă, liniștită, cu atitudine demnă... genul de soție al cărei unic scop în viață era să-și concentreze atenția asupra soțului ei. Annabelle se bucura de Compania surorilor Bowman și i se părea că ar fi fost păcat să-și reprime îndrăzneala inocentă care le făcea atît de atrăgătoare.

A văzut-o pe Evie imediat ce a intrat în cameră, cu siguranța unui șoricel aruncat într-un sac plin cu pisici. Evie s-a relaxat la vederea lor. I-a murmurat ceva mătusei ei ursuze și s-a îndreptat spre ele zîmbind.

- Evie, exclamă Daisy încîntată, vrînd să-i iasă în întîmpinare.

Annabelle a prins-o de braț și i-a șoptit:

- Așteaptă! Dacă atragi atenția asupra ei probabil va leșina de rușine.

Daisy se opri ascultătoare și zîmbi:

- Ai dreptate. Mă port ca o sălbatică.
- N-aș spune asta, draga mea, o liniști Lillian.
- Mulțumesc, îi răspunse surprinsă Daisy.

- Ești doar semi-sălbatică, își termină sora ei fraza.,
Mușcându-și buzele da să nu râdă, Annabelle o luă pe Evie pe după talia subțire.
- Ce frumoasă ești în seara asta! exclamă ea.

Evie își ridicase părul și-și prinsese cascada de bucle roșii, strălucitoare cu ace de păr care aveau în capăt câte o perlă. Pistrii de pe nas îi sporeau șarmul, ca și cum mama-natură aruncase asupra ei un mănunchi de raze de soare.

Evie rămase lipită de Annabelle, căutând parcă alinare:

- Mă-mătușa F-Florence spune că arăt ca o flacăra cu părul ridicat-așa.

Daisy se strîmbă:

- Mătușa ta ar trebui să se abțină de la asemenea comentarii. *Ea* seamănă leit cu un gnom.
- Mai încet, Daisy, spuse Lillian.

Annabelle continua să o țină pe Evie pe după talie, gândindu-se la ce le spusese ea. Mătușii Florence părea să-i placă nespuse să-i distrugă lui Evie și ultima brumă de încredere în sine. Mama lui Evie murise de tînără iar familia se hotărîse să o încredințeze unei femei respectabile. În anii care au urmat, încrederea lui Evie în ea însăși s-a diminuat considerabil.

Evie zîmbea amuzată în timp ce le privea pe cele două surori:

- Nu seamănă cu un g-gnom. Mai degrabă cu un trol.

Annabelle izbucni în rîs.

- Spuneți-mi, l-ați văzut cumva pe lordul Kendall? Mi s-a spus că este unul dintre pușinii

bărbați necăsătoriți de aici, cu excepția lui Westcliff, singurul burlac cu titlu nobil.

- Ți dai seama ce competiție va fi? spuse Lillian. Din fericire, împreună cu Daisy am pus la punct un plan de a determina un domn să te ceară de soție, li făcu un semn cu degetul să se apropie.
- Mi-e teamă să te întreb, dar cum vom face? zise Annabelle.
- Îl vei atrage într-o situație compromițătoare iar noi trei vom trece „din întâmplare” pe acolo și vă vom surprinde. Un domn de onoare trebuie să te ceară în căsătorie, după asta.
- Genial plan, nu-i așa? o întrebă Daisy.

Evie o privea neîncrezătoare pe Annabelle.

- Cam greu de realizat, nu?
- Asta este, răspuse Annabelle. Nu-mi vine altceva mai bun în minte. Ție?

Evie clătină din cap.

- Nu, recunosc ea. Întrebarea este: chiar atât deperate su-sîntem încît să recurgem la orice mijloace, m-mai mult sau mai puțin cinstite?
- Eu sînt, răspuse Annabelle fără ezitare.
- Și noi sîntem, adăugă veselă Daisy.

Evie le privi pe rînd:

- Eu nu pot da de-deopărte to-toate scrupulele. Nu pot să păcălesc un b-bărbat și să-l determin să facă ceva ce...
- Evie, o întrerupse nerăbdătoare Lillian. Bărbații *se așteaptă* să fie păcăliți. Așa sînt mai fericiți. Dacă le spui adevărul în față nu se mai însoară, pentru că perspectiva aceasta îi sperie.

Annabelle o privea ușor alarmată.

- Ești nemiloasă.

Lillian îi zîmbi dulce.

- Este moștenire de familie. Așa sînt toți membrii familiei Bowman. Putem fi chiar *diavolești*, dacă împrajurările ne-o cer.

Rizînd, Annabelle se întoarse spre Evie, care era încruntată:

- Pînă acum am încercat să fac totul așa cum se cuvine, Evie. Dar nu am ajuns prea departe. În momentul acesta sînt dispusă să încerc ceva nou... tu nu?

Fără să pară convinsă în întregime, Evie dădu resemnată din cap.

7 Așa te vreau! o încurajă Annabelle.

În timp ce discutau s-a produs o ușoară rumoare. Lordul Westcliff își făcuse apariția. Foarte dezinvolt, își grupa invitații doi cîte doi, o doamnă și un domn, pentru a porni spre sufragerie. Deși nu era cel mai înalt bărbat din încăpere, Westcliff era o prezență greu de ignorat. Annabelle se întreba de ce aveau unii oameni o asemenea calitate: fiecare gest, fiecare cuvînt erau încărcate de semnificații. Se uită în direcția lui Lillian și își dădu seama că și ea îl remarcase.

- Uite un bărbat cu o părere foarte bună despre el însuși, comentă Lillian sec. Mă întreb dacă îl poate tulbura ceva.
- Nici nu-mi pot imagina, îi răspuse Annabelle. Dar aș vrea să fiu de față dacă se întâmplă.

Evie o atinse ușor pe braț:

- Uite-I pe lordul K-Kendall, acolo, în colț.
- De unde știi că este Kendall?
- Este înconjurat de douăsprezece domnișoare care-i dau ocol precum vulturii.
- Ai dreptate, spuse Annabelle privindu-i fix pe tînăr și pe însoțitoarele lui. William, lordul Kendall părea copleșit de atenția exagerată care i se dădea. Era blond, nu prea solid, iar pe fața subțire strălucea o pereche de ochelari. Lentilele reflectau lumina ori de cîte ori privirea lui uimită trecea de la o figură la alta. Interesul subit față de un bărbat ca timidul Kendall dovedea că nu exista un afrodisiac mai puternic ca sfîrșitul sezonului. Acelorași fete, Kendall li se păruse neinteresant în ianuarie, dar în iunie el căpătase deja o alură irezistibilă.
- Pare un bărbat drăguț, zise Annabelle gînditoare.
- Pare că se sperie ușor, comentă Lillian. Dacă aș fi în locul tău aș căuta să par cît mai sfioasă și mai neajutorată în prezența lui.

Annabelle o privi ironic.

- Neajutorarea nu a fost niciodată punctul meu forte. O să mă străduiesc să par sfioasă, dar nu promit nimic.
- Nu cred să existe probleme în a-i distrage atenția de la celelalte, spuse convinsă Lillian. După cină,

când toți se vor retrage aici la ceai și conversație, vom găsi o modalitate să vă facem cunoștință.

- Cum ar trebui să... încep Annabelle dar se opri brusc pentru că simțea o furnicătură pe ceafă, ca și cum cineva ar fi atins-o cu vrful unei frunze de ferigă. Își duse mâna la ceafă, întrebându-se ce anume îi provocase acea senzație și se trezi privindu-l în ochi pe Simon Hunt.

Hunt se afla în cealaltă parte a încăperii, sprijinit neglijent de o coloană și discutând cu trei bărbați. Părea extrem de relaxat dar în același timp foarte atent la ce se întâmpla în jurul lui. Era clar că remarcase interesul ei pentru Kendall.

La naiba, își spuse ea și se întoarse voit cu spatele la el.

- Ați văzut că e și domnul Hunt aici? își întrebă Annabelle în șoaptă prietenele. Făcură toate ochii mari.

- Domnul Hunt *ai tău*? bolborosi Lillian, în timp ce Daisy își lungea gâtul să-l vadă mai bine.

- Nu este al meu! protestă Annabelle. E acolo, în celălalt colț. De fapt, ne-am întâlnit ceva mai devreme. Pretinde că este un prieten apropiat de-al lui Westcliff. Se încruntă și prooroci: va face tot ce-i va sta în putință să ne strice planurile.

- C-chiar atât de e-egoist să fie și să nu te lase să te măriți? Numai cu intenția de a face din tine o...

- O femeie întreținută, termină Annabelle propoziția. De ce ți se pare atât de greu de crezut? Domnul Hunt are reputația unuia care nu se dă în lături de la nimic pentru a-și atinge scopul.

- Poate că este adevărat, spuse Lillian hotărâtă. Și-o atinge el scopul, dar *pe tine* nu te va atinge! îți promit!

Gina a fost minunat prezentată, cu sdpiere uriașe din argint și platouri aduse de o suită de servitori care se perindau neîntrerupt pe la cele trei mese lungi din sufragerie. Annabelle nu era convinsă că oaspeții aveau să fie tratați astfel și în serile următoare, dar domnul din stînga ei - care era vicarul parohiei - a asigurat-o că așa se servea cina de obicei.

- Lordul Westcliff și familia lui sînt renumiți pentru balurile și dineurile date. Sînt cele mai bune gazde.

Annabelle nu avea motive să-l contrazică. Ng mai avusese parte de o mîncare atît de fină de multă vreme. Mîncărurile aproape sleite care erau servite la seratele londoneze nu se comparau cu acest festin, iar la ea acasă nu-și mai permiteau de luni bune mai mult decît pîine, șuncă și supă, rareori cîte o friptură de oaie sau un calcan prăjit. Se bucura că nu era așezată lîngă o persoană prea vorbăreață pentru că în lungile momente de tăcere putea mîncea cît dorea. Iar servitorii îi serveau neconținut noi și noi feluri pe care trebuia neapărat să le guste. Mai ales că nimeni nu părea să-i observe pofta de mîncare, nedemnă de o adevărată lady.

Înfometată, a mîncat un castron întreg de supă preparată cu șampanie și camembert, cîteva coaste de vițel cu sos de smîntînă și dovlecei, apoi pește în pergament cu cartofi noi cu unt servit pe pat de măcriș... iar la final un deliciu, bucăți de fructe în coajă de portocală.

Annabelle era atît de absorbită de mîncare că a observat abia după cîteva minute că Simon Hunt era așezat lîngă Westcliff. Ridică paharul de vin la buze și îi aruncă o privire discretă. Hunt era îmbrăcat impecabil, ca de obicei, într-o haină de seară neagră și o vestă gri cu reflexe argintii. Pielea bronzată contrasta puternic cu cămașa de un alb imaculat. Numai părul simțea nevoia unei pomezi, pentru a se disciplina. O șuviță groasă îi căzuse deja pe frunte, deranjînd-o pe Annabelle care simți brusc nevoia să i-o îndepărteze.

Era evident că doamnele așezate în stînga și în dreapta lui se străduiau să-i atragă atenția. Annabelle remarcase și în alte ocazii că femeile

păreau să-l găsească foarte atrăgător. Știa și de ce: era un om de lume, o combinație de farmec care inspira păcate și inteligență calculată. Hunt părea un bărbat care fusese în patul multor femei și știa perfect ce să facă acolo. Deși asta ar fi trebuit să-l facă mai puțin atrăgător, Annabelle descoperise că era o mare diferență între ce era bine pentru ea și ce-și dorea cu adevărat. Chiar dacă nu voia să recunoască, Simon Hunt era singurul bărbat care o atrăgea fizic într-o măsură atât de mare.

Deși fusese destul de retrasă, Annabelle avea câteva noțiuni elementare despre viață. Mai auzise câte ceva pe ici, pe colo, restul își imaginase. Fusese sărutată de câțiva bărbați care se arătaseră vremelnic interesați de ea de-a lungul ultimilor patru ani, dar niciunul dintre aceste săruturi, indiferent de romantismul decorului sau de cât de frumos fusese partenerul, nu se compara cu sărutul lui Simon Hunt.

Oricât ar fi încercat, Annabelle nu putea să uite momentul acela, la teatru... apăsarea blîndă, erotică a buzelor lui pe gura ei, plăcerea pe care o simțise cînd îl sărutase. Ar fi vrut să știe de ce fusese totul atât de diferit cu Hunt dar nu avea pe cine să întrebe. Nu putea sta de vorbă cu Philippa, pentru că Annabelle nu putea să-i mărturisească faptul că acceptase bani de la un străin. Nici cu prietenele ei nu putea vorbi, pentru că nici ele nu știau mai multe decît ea despre sărutatul unui bărbat.

Privirea lui Hunt o întîlni pe a ei. Abia atunci Annabelle și-a dat seama că se holba de ceva timp la el. Și își dăduse frîu liber imaginației. Deși stăteau destul de departe unul de celălalt, exista o legătură directă între ei... se îmbujoră și își feri privirea. își înfipse furculița într-un bol cu praz și ciuperci, peste care erau presărate felii subțiri de trufealbe.

După cină doamnele s-au retras în salon la cafea și ceai iar domniile au rămas la masă, să-și bea vinul de Porto. Așa cum era obiceiul, urmau să se reunească în salonul mare. Doamnele s-au strîns în grupuri. Annabelle stătea de vorbă cu Evie, Lillian și Daisy.

- Ați aflat ceva despre lordul Kendall? întrebă ea sperînd ca măcar una din ele să fi auzit vreo bîrfă cît de mică la masă. S-a arătat interesat de cineva în mod special?

- Drumul pare liber, îi răspunse Lillian.

- Am întrebat-o pe mama ce știe despre Kendall, zise Daisy. Mi-a spus că are o avere, considerabilă și nici o datorie.

- De unde știe asta?

- La cererea mamei, tata a obținut cîte un raport scris despre fiecare nobil de însurat din Anglia, îi explică Daisy. Iar mama le-a memorat pe toate. E de părere că pentru noi două pețitorul ideal ar fi un nobil scăpătat, al cărui titlu ar garanta ascensiunea socială a familiei Bowman, în timp ce averea noastră ne-ar asigura completa lui cooperare. Daisy zîmbi sarcastic și-i luă mîna surorii ei, adăugînd: la New York devenisem chiar celebre datorită unei poezioare care începea așa: „Mary Lillian, îți dau un milion”. Este unul din motivele venirii noastre la Londra. Familia noastră părea o adunătură de idioți exagerat de ambițioși.

- Și nu sîntem așa? întrebă Lillian.

- Singurul meu noroc a fost că am plecat înainte să mi se inventeze și mie niște versuri.

- Nu trebuie să-ti faci griji, continuă Lillian. Pînă la urmă ne vom croi drum în societatea londoneză și ne vom mărita, una cu lordul Coate-Goale, cealaltă cu lordul Fluieră-Vînt, și vom deveni niște doamne adevărate.

Annabelle clătină din cap, zîmbind cu înțelegere, în timp ce Evie murmură ceva și se îndepărtă. Lui Annabelle aproape că îi părea rău pentru cele două surori Bowman care nu aveau nici ele prea multe șanse să se mărite din dragoste, asemenea ei.

- Ambii voștri părinți își doresc să vă măritați cu un aristocrat? întrebă Annabelle. Tatăl vostru ce spune?

Lillian ridică nonșalantă din umeri.

- Nu-mi amintesc ca tata să fi avut vreodată ceva de spus în legătură cu copiii lui. Vrea doar să fie lăsat în pace ca să poată să facă bani. Dacă îi trimitem vreun bilet nici nu-l ia în seamă, cu excepția celor în care îi spunem că vrem să retragem bani din bancă. Ne răspunde mereu la fel: *Aveți permisiunea mea.*

Daisy părea să împărtășească amuzamentul cinic al surorii ei.

- Cred că tata este mulțumit că mama e ocupată cu pețitul și nu-l mai deranjează.

- Și nu se plînge niciodată cînd îi cereți bani? întrebă Annabelle.

- Nu, niciodată, spuse Lillian rîzînd de privirea plină de invidie pe care i-o aruncase Annabelle. Sîntem îngrozitor de bogați, Annabelle, și mai avem trei frați mai mari, toți necăsătoriți. Te-ar interesa vreunul din ei? Pot să ți-l expediez imediat peste Atlantic, să-l inspecți.

- Sună tentant, dar nu, răspunse Annabelle. Nu vreau să locuiesc la New York. Prefer să mă mărit cu

un nobil.

- E chiar atât de grozav să fii soția unui nobil? întrebă Daisy. Să locuiești în casele acelea vechi și umede, cu țevăria înfundată, să trebuiască să înveți nesfârșite reguli despre cum se face *absolut totul*...

- Dacă nu te măriți cu un nobil ești un nimeni, o asigură Annabelle. În Anglia titlul este totul. În funcție de el se poartă ceilalți cu tine, ești sau nu invitat la petreceri, poți să alegi școala copilului tău...

- Nu știu... începu Daisy. A fost întreruptă de întoarcerea precipitată a lui Evie.

Deși nu dădea semne evidente că s-ar fi grăbit, ochii ei albaștri străluceau și era îmbujorată. Se așeză pe scaunul pe care stătuse și mai devreme și se aplecă spre Annabelle, șoptind și poticnindu-se:

- A-a t-trebuie să m-mă întorc să-ți spun. E si-singur!

- Cine? o întrebă Annabelle, tot în șoptă. Cine e singur?

- Lordul Kendall! L-am v-văzut pe te-terasa din spate! Singur, așezat la o m-masă!

Lillian se încruntă.

- Poate că" și-a dat întâlnire cu cineva. Dacă e așa, n-are nici un sens ca Annabelle să pornească la atac ca un rinocer înfierbîntat.

- Ai putea găsi o altă metaforă, draga mea? o întrebă suav Annabelle. Lillian îi răspunse cu un surîs larg.

- Scuze. Ai grijă cum îl abordezi, Annabelle.

- Am înțeles, spuse Annabelle zîmbind. Se ridică și își netezi poalele rochiei. Mă duc să văd care este situația. Ai făcut o treabă bună, Evie.

- Succes! îi ură Evie. Îți ținem pumnii.

În timp ce străbătea casa, inima lui Annabelle bătea cu putere. Știa că încălca una din reguli. O lady nu putea căuta compania unui bărbat. Doar dacă se întâlneau întâmplător puteau schimba câteva~cuvinte, de complezență. Nu puteau petrece un timp împreună, singuri, cu excepția cazurilor când călăreau sau călătoreau, dar numai într-o trăsură neacoperită. Iar dacă o domnișoară se întâlnea cu un domn în timp ce se plimba prin grădină trebuia să-și ia toate măsurile de precauție ca situația să nu pară cumva compromițătoare.

Cu excepția situațiilor în care își dorea să se compromită.

Annabelle se apropie de ușile mari, franțuzești care dădeau spre terasă și îl văzu. Așa cum îi spusese Evie, lordul Kendall stătea singur la una din mesele rotunde, sprijinit de spătarul scaunului, într-o poziție relaxată. Părea să savureze un moment de respiro, departe de mulțimea adunată încasă.

Annabelle deschise încet ușile și se strecură afară. Aerul mirosea a iarbă-neagră și a mirt, iar din depărtare se auzea susurul râului. Cu privirea îndreptată în jos, Annabelle își freca templele, ca și cum ar fi avut o migrenă. Când a ajuns aproape de Kendall a ridicat privirea și s-a prefăcut că tresare, ca și cum s-ar fi speriat văzându-l.

- Oh! a exclamat. Nu-i era prea greu să pară tulburată. Era neliniștită pentru că știa cât era de important să facă o impresie bună. Nu mi-am dat seama că mai e cineva aici...

Kendall s-a ridicat iar lentilele ochelarilor au strălucit în lumina torței. Era foarte slab, haina îi atârna de pe umeri. Era cam cu zece centimetri mai înalt decât ea, dar Annabelle era convinsă că aveau cam aceeași greutate. Devenise brusc sfios și încordat, ca și cum ar fi dorit să se retragă. Privindu-l, Annabelle trebuia să recunoască faptul că el nu era genul ei de bărbat. Numai că nu era deloc în postura de a putea fi pretențioasă.

- Bună seara, spuse Kendall, cu o voce caldă, cultivată. Nu trebuie să te sperii. Sînt inofensiv.

- Asta rămîne de văzut, spuse Annabelle zîmbind, după care se crispă brusc, de parcă ar fi făcut un efort să vorbească. Îmi cer scuze că ți-am tulburat liniștea, domnule. Simțeam nevoia să ies puțin la aer. Inspiră adînc, atentă ca sîinii să-i amenințe decolteul corsajului. Înăuntru e înăbușitor, nu ți separe?

Kendall întinse mîinile spre ea, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să cadă de pe terasă.

- Să-ți aduc ceva? Un pahar cu apă?

- Nu, mulțumesc. Îmi revin imediat. Annabelle se așeză cu grație pe scaunul de lîngă el. Deși... Făcu o pauză și încercă să pară preocupată. Nu e bine să fim văzuți aici, singuri. Mai ales că nici nu am făcut cunoștință.

El se înclină:

- Lord Kendall, la dispoziția ta.

- Annabelle Peyton. Se uită la scaunul gol de lîngă ea. Te rog, așează-te. Plec imediat.

Kendall a ascultat-o.

- Nu trebuie să pleci. Stai cît dorești.

Suna încurajator. Ascultînd de sfatul lui Lillian, Annabelle își cîntări cu grijă următoarele cuvinte. Kendall era asaltat de o mulțime de femei, așa că ea trebuia să pretindă că era singura care nu se arăta interesată de el.

- Cred că pot să ghicesc de ce ai venit aici, singur, i-a spus zîmbind. Toate femeile acelea insistente cred că te-au adus la disperare.

Kendall o privi surprins.

- Trebuie să recunosc că așa este. N-am mai participat pînă acum la o petrecere cu oaspeți atît de prietenoși.

- Stai să vină sfîrșitul lunii, îl preveni ea. Vor fi atît de prietenoase că vei avea nevoie de un bici să le ții la distanță.

- îmi sugerezi cumva că sînt un fel de țintă matrimonială?

- Doar dacă ți-ai desena cercuri albe pe spate ai putea fi o țintă mai evidentă, spuse Annabelle, stîmîndu-i rîsul. Pot să te întreb ce alt motiv ai mai avut să te retragi aici?

Kendall continua să zîmbească. Părea să se simtă mai în largul lui decît la început.

- Mă tem că nu prea obișnuiesc să beau. Am băut suficient vin de Porto astă-seară.

Annabelle nu mai cunoscuse nici un bărbat care să recunoască asta. Majoritatea considerau că a bea fără măsură era un semn de bărbăție.

- Ți face rău băutura? îl întrebă Annabelle înțelegătoare.

- îngrozitor. Mi s-a spus că totul ține de exercițiu, dar nu văd sensul. Există alte modalități mai bune de a-ți petrece timpul.

-Cum ar fi...

Kendall se gîndi înainte de a răspunde.

- O plimbare, la țară. O carte bună. O privi cu subînțeles: o discuție cu un nou prieten.

- Și mie îmi plac toate astea.

- Adevărat? Kendall ezită puțin. Vrei să mă însoțești mîine dimineață, într-o plimbare? Sînt niște locuri minunate aici, la Stony Cross.

Annabelle abia își stăpînea bucuria.

- Mi-ar face mare plăcere. Dacă mi-e permis să întreb - ce vor spune cei din anturajul tău?

Kendall zîmbi, lăsînd să se vadă un șir de dinți mici, albi.

- Nu ne va deranja nimeni dacă vom pleca suficient de devreme.

- Obișnuiesc să mă trezesc devreme, minți ea. Și ador plimbările.

- Ne vedem la ora șase?

- La șase, repetă ea, ridicîndu-se de pe scaun. Trebuie să mă întorc înăuntru, altfel absența mea va fi remarcată. Mă simt oricum mai bine. Mulțumesc pentru invitație, domnule. îi zîmbi, flirtînd. Și pentru că ai împărțit cu mine terasa.

Întră în casă, închise pentru o clipă ochii și oftă ușurată. Întîlnirea decursese bine și îi fusese mai ușor decît se așteptase să-i atragă atenția. Cu puțin noroc - și cu ajutorul prietenelor ei - poate că reușea să se mărite și atunci totul avea să fie bine.

CAPITOLUL 7

Majoritatea oaspeților se retrăgeau deja. Annabelle a trecut prin bolta arcuită care marca intrarea în salon și le-a văzut pe prietenele ei care o așteptau. Le-a zîmbit. S-au retras într-un colț ca să poată vorbi în liniște.

- Ei? o întrebă Lillian.

- Mîine dimineață ies să mă plimb cu lordul Kendall. Și cu mama, bineînțeles.

-Numai voi?

- Numai noi, spuse Annabelle. Ne întîlnim la răsăritul soarelui, tocmai ca să nu fim asaltați de vînătoare de soți.

Dacă ar fi fost singure s-ar fi manifestat zgomotos. S-au mulțumit însă să schimbe priviri triumfătoare, în timp ce Daisy a făcut totuși cîțiva pași dintr-un dans al victoriei.

- C-cum ți s-a părut? o întrebă Evie.

- Timid dar plăcut, îi răspunse Annabelle. Și pare să aibă simțul umorului, lucru la care nu speram.

- Și mai are și toți dinții, exclamă Lillian.
- Ai avut dreptate că se sperie repede, spuse Annabelle. Sînt sigură că pe Kendall nu-l atrag femeile hotărîte. E prevăzător și calm. O să încerc să fiu sfioasă, deși mă voi simți sigur vinovată pentru că încerc să-l păcălesc.

- Toate femeile fac asta atunci cînd sînt curtate. Și bărbații, de fapt, spuse Lillian, prozaică. Încercăm cu toții să ne ascundem defectele și spunem ce știm că ar vrea să audă celălalt. Ne prefacem că sîntem mereu drăgălașe și bine dispuse și că nu ne deranjează metehnele celuilalt. După nuntă totul se schimbă.

. - Nu cred că bărbații trebuie să se prefacă la fel de mult ca și noi, spuse Annabelle. Chiar dacă un bărbat e gras sau nu are toți dinții sau e urîcios tot e considerat o partidă dacă are un titlu sau ceva avere. Pentru femei standardele sînt mai înalte.

- D-de aceea sîntem noi n-nemăritate, zise Evie.

- Nu pentru mult timp, îi promise Annabelle, zîmbind.

Mătușa Florence intră în cameră. Era îmbrăcată într-o rochie neagră care nu o avantaja deloc, ci o făcea să semene cu o vrăjitoare. Era uscățivă și posacă și nu semăna deloc cu Evie, care avea fața rotundă, plină de pistrui.

- Evangeline, spuse autoritar, kruncîndu-le celorlalte o privire dezaprobatore. Ți-am spus să nu mai dispari așa. De zece minute te caut peste tot și nu-mi amintesc să-mi fi cerut permisiunea să te întîlnești cu prietenele iale. Dintre toate fetele cu care te-ai fi putut împrieteni... Mătușa Florence continua să bombăne, îndreptîndu-se spre scară. Evie oftă și o urmă, mergînd la un pas în urma ei.

își duse o mână la spate și le făcu pe ascuns un semn de rămas-bun.

- Evie spune că familia ei este foarte bogată, zise Daisy. Cu toate acestea sînt cu toții nefericiți. Mă întreb de ce.

- Au avut bani dintotdeauna, spuse Lillian. Tata spune că cu cît ești mai bogat cu atît ești mai conștient de lucrurile pe care nu le ai încă. O luă pe Daisy de braț. Să mergem, înainte ca mama să-și dea seama că am dispărut. O privi întrebător pe Annabelle. Vii și tu cu noi?

- Nu, mulțumesc. Mă întîlnesc cu mama lîngă scară.

- Noapte bună, atunci. Cu ochii strălucind, Lillian adăugă: mîine dimineață, cînd mă trezesc, tu vei fi deja la plimbare cu Kendall. Aștept toate detaliile la micul dejun.

Și-au luat rămas-bun iar Annabelle le-a urmărit cu privirea pe cele două surori. S-a îndreptat spre scara impunătoare și s-a oprit chiar la baza ei, așteptîndu-și mama. Ca de obicei, Philippa nu se îndura să pună capăt unei conversații, în salon. Pe Annabelle n-o deranja așteptarea. Se gîndea la o mie de lucruri, inclusiv la fraze care l-ar fi putut amuza pe Kendall, idei despre cum să-i atragă atenția, în detrimentul celorlalte domnișoare care aveau să-l asalteze în săptămîinile care urmau.

Dacă era suficient de isteată să-l facă pe Kendall să o placă și planul lor reușea, cum era oare să fii soția unui astfel de om? Știa instinctiv că nu se va putea îndrăgosti niciodată de cineva ca el, dar și-a jurat să facă tot ce-i stătea în puteri să-i fie o soție bună. În timp avea să țină la el, cu siguranță. Mariajul cu Kendall putea fi plăcut. Ar fi

trăit în confort, fără să-și facă griji că nu va avea ce să pună pe masă. Și cel mai important: viitorul lui Jeremy ar fi fost asigurat iar mama ei nu ar mai fi trebuit să-i accepte avansurile lordului Hodgeham.

A auzit pașii grei ai cuiva care cobora treptele. Sprijinită de balustradă, Annabelle ridică privirea și îngheță. În fața ei era Hodgeham. Cum era posibil?

Hodgeham a coborît și ultima treaptă și s-a postat în fața ei. S-a înclinat, plin de îngîmfare. În timp ce-l privea în ochii albaștri, reci, Annabelle simțea că tot ce mîricase mai devreme i se revolta în stomac.

Cum de se afla acolo? Și de ce nu-l văzuse pînă atunci? Se gîndi la mama ei, care urma să-l vadă, și simți un val de furie. Acest bărbat insolent care poza în binefăcătorul lor și o obliga pe mama ei să-i răspundă avansurilor dezgustătoare pentru cîtiva bănuți venise acum, aici, ca să le hărțuiască. Prezența lui era un adevărat chin pentru Philippa. Putea să dezvăluie în orice moment relația lor iar ele nu aveau nici un mijloc prin care să-l oblige să tacă.

- la te uită, domnișoara Peyton! murmură Hodgeham iar fața buhăită i se coloră în roz. Ce coincidență plăcută! Ești primul oaspete pe care îl întîlnoesc la Stony Cross Park.

Annabelle se cutremură forțîndu-se să-i susțină privirea. Încercă să-și alunge orice emoție, dar Hodgeham îi zîmbea provocator, conștient de teama pe care i-o inspira.

- După lunga călătorie pe care am făcut-o am preferat să iau cina în camera mea. Îmi pare rău că am ratat o întîlnire cu tine. Vor mai fi însă și alte ocazii în zilele care vor urma. Presupun că fermecătoarea ta mamă te însoțește?

Annabelle ar fi dat oricît să-i poată răspunde *nu*. Inima îi bătea cu putere. Îi spuse răspicat, cu o voce a cărei siguranță a mirat-o și pe ea:

- Să nu te apropii de ea. Nici să nu-i vorbești.

- Mă rănești, domnișoară Peyton... Tocmai eu, care v-am fost singurul prieten cînd toți ceilalți v-au părăsit?

Ea îl privea fără să clipească, fără să se miște, ca și cum el ar fi fost un șarpe veninos care se pregătea să o atace.

- E o coincidență fericită, nu-i așa, să luăm parte la aceeași petrecere? o întrebă Hodgeham. Rîse încet și o șuviță din părul gras îi căzu pe frunte. O ridică cu mîna dolofană. Norocul mi-a zîmbit cu adevărat. Mă aflu atît de aproape de o femeie pe care o stimez extraordinar de mult.

- Nu te vei apropia deloc de mama, spuse Annabelle strîngînd din pumni și străduindu-se să nu-l lovească. Te previn: decă o deranjezi cumva...

- Fată dragă, credeai că mă refer la Philippa? Ești prea modestă. Despre tine era vorba, Annabelle. Te admir de mult timp și tînjesc să-ți pot arăta sentimentele pe care le port. Acum soarta mi-a dat prilejul să fim mai apropiați...

- Prefer să dorm alături de șerpi, îi răspunse cu răceală Annabelle. Vocea i-a tremurat iar el a observat asta și a zîmbit.

- Știam că vei protesta la început. Așa fac toate fetele- După care vei face ceea ce trebuie... ce este

înțelept din partea ta... și vei vedea care sînt avantajele prieteniei cu mine. Sînt un prieten

valoros, draga mea. Iar dacă-mi faci pe plac te voi răsplăti regește.

Annabelle încerca cu disperare să se gîndească la o modalitate de a-i distruge orice speranță. Teama că încălca teritoriul altui bărbat i se părea singurul argument care să-l țină departe de ea. Annabelle zîmbi disprețuitor:

- Ți se pare că așa avea nevoie de așa-zise ta prietenie? îl întrebă arătînd spre rochia ei cea nouă. Greșești. Am deja un protector, mult mai generos decît tine. Așa că ai face bine să ne lași în pace, pe mine și pe mama. Altfel îi vei da *lui* socoteală.

Pe fața lui Hodgeham se citi la început neîncredere, apoi furie, urmată de suspiciune.

- Cine este?

- De ce ți-aș spune? îl întrebă Annabelle cu un zîmbet rece. N-ai decît să ghîfteești.

- Minți, afurisito!

- Crezi ce vrei, murmură ea.

Hodgeham părea că și-ar fi dorit să o scuture cu putere și să-i smulgă o mărturisire. În loc de asta o privi cu furie:

- N-am terminat cu tine, murmură el. Nici pe jumătate. Se întoarse cu spatele și se îndepărtă, fără vreun semn de rămas-bunii.

Annabelle rămăsese pironită în loc. Furia o părăsise iar acum simțea o mare neliniște. Oare ceea ce-i spusese lui Hodgeham era suficient ca să-l facă să se dea departe? Nu, era doar o soluție temporară. În zilele care urmau avea să o supravegheze îndeaproape, să vadă dacă avea sau nu cu adevărat un protector. Avea să o amenințe și să-i pună nervii la încercare. Orice-ar fi, ea nu putea să-i permită să dezvăluie aranjamentul pe care îl avea cu mama ei. Asta ar fi ucis-o pe Philippa și i-ar fi distrus ei orice șansă la măritiș.

Stătea nemișcată în timp ce prin minte îi treceau o mulțime de gînduri. O voce șoptită a adus-o cu picioarele pe pămînt.

- Interesant! De ce te certai cu lordul Hodgeham?

Annabelle pări și se întoarse cu fața spre Simon Hunt care se apropiase cu pași de pisică. Umerii lui nu permiteau ca lumina din salon să ajungă pînă la ea. Din cauza stăpînirii de sine și a sîngelui-rece părea chiar mai amenințător decît Hodgeham.

- Ce-ai auzit? izbucni Annabelle.

- Nimic, zise el. V-am văzut doar fețele în timp ce vorbeați. Era evident că te supăra ceva.

- Nu eram supărată. Ai înțeles greșit.

El clătină din cap și o luă prin surprindere cînd îi mîngîie cu un singur deget partea din braț neaco perită de mînușă.

- îmi dau seama imediat cînd ești furioasă.

Annabelle se dădu un pas înapoi pentru că mîngîierea lui îi dădea fiori.

- Ai necazuri, Annabelle? o întrebă încet Hunt.

Nu avea nici un drept să o întrebe asta pe un ton plin de căldură, aproape îngrijorat... ca și cum ea ar fi putut apela la ajutorul lui.

- Ți-ar face plăcere, nu-i așa? ripostă ea. Ai putea să profiți imediat de asta, oferindu-ți ajutorul.

O privea intens:

- De ce ai nevoie?

- Nu am nevoie de nimic de la tine, îl asigură ea cu bruschețe. Și nu-mi mai spune Annabelle. Te rog ca de acum înainte să mi te adresezi așa cum

se cuvine - sau deloc. Trecu pe lângă el. Te rog să mă scuzi. Trebuie să o găsec pe mama.

Philippa se așezase pe scaunul din fața măsuței de toaletă și o privea pe Annabelle. Ea așteptase să ajungă în cameră și abia apoi îi dăduse mamei veștile rele. Philippei i-au trebuit câteva minute ca să accepte ideea că bărbatul pe care îl detesta și de care se temea era și el oaspetele lui Westcliff. Annabelle se așteptase ca mama ei să izbucnească în lacrimi dar Philippa a surprins-o clătînînd doar din cap și privind fix într-un punct, cu un zîmbet slab. Era un zîmbet pe care Annabelle nu-l mai văzuse pînă atunci, o amărăciune care parcă / spunea că oricît te-ai strădui, soarta are un rol j hotărîtor.

- Vrei să plecăm? murmură Annabelle. Putem j porni imediat spre Londra. -j

Răspunsul s-a lăsat așteptat. într-un tîrziu, \ Philippa i-a răspuns: . l

- Dacă plecăm ratăm ultima ta șansă de a te mărita. Nu... Nu avem de ales. Mîine dimineață ^ mergem la plimbare cu lordul Kendall. Nu-i voi permite lui Hodgeham să-ți distrugă această șansă.

- Va încerca neîncetat să ne facă necazuri, j Trebuie să ne întoarcem în oraș, altfel șederea noastră aici va fi un coșmar. «

Philippa se întoarse spre ea, cu același zîmbet , amar întipărit pe față.

- Dacă nu-ți găsești un soț, atunci cînd ne vom întoarce la Londra va începe adevăratul coșmar.

CAPITOLUL 8

Neliniștită și îngrijorată, Annabelle a dormit numai două-trei ore. Dimineață, cînd s-a trezit, avea ochii încercănați și era trasă la față.

- La naiba! murmură ea, ținînd o cîrpă în apă rece și apoi lipind-o de față. Arăt îngrozitor. Parcă aș avea o sută de ani.

- Ce-ai spus, draga mea? se auzi vocea somnoroasă a mamei ei. Philippa venise lângă ea, îmbrăcată într-un capot uzat.

- Nimic, mamă. Vorbeam singură. Annabelle își frecîtoartă obrazii, încercînd să capete puțină culoare. N-am dormit deloc.

Philippa o privi cu atenție.

- Arăți cam obosită, într-adevăr. O să trimit după ceai.

- Să ne aducă un ceainic mare, zise Annabelle. Se mai uită o dată în oglindă și adăugă: chiar două.

Philippa îi zîmbi înțeleghătoare:

- Cu ce ne îmbrăcăm la plimbare?

' Annabelle dădu deoparte cîrpa udă.

- Cu rochiile vechi. S-ar putea să fie noroi prin pădure. Le putem masca, însă, cu șalurile din mătase primite de la Lillian și Daisy.

După ce a băut o ceașcă de ceai fierbinte și a luat câteva înghițituri de pîine prăjită pe care i-o j adusese camerista Annabelle a terminat cu îmbră- ; catul. S-a privit critic în oglindă. Șalul din mătase \ albastră făcuse minuni, ascunzînd exact porțiunile l uzate ale corsajului. Iar pălăria cea nouă, primită tot de la prietenele ei o avantaja, punîndu-i ochii în i evidență.

Căscînd, Annabelle o urmă pe Philippa spre ; terasa din spate. Era suficient de devreme cî restul \ oaspeților să fi dormit încă. Doar cîțiva domni care \ voiau să plece la pescuit de păstrăvi se treziseră \ deja. Luau micul dejun afară, iar servitorii așteptau \ ceva mai încolo, înarmați cu undițe și coșuri. Scena l pașnică a fost tulburată de o zarvă neobișnuită j pentru ora aceea. "

- Dumnezeu mare! o auzi pe Philippa excla- i mînd. îi urmări privirea uimită și văzu în celălalt \ capăt aj terasei cîteva fete care pâlăvrăgeau și i chicoteau în jurul cuiva pe care nu reușea să-l - vadă. Ce caută aici? De ce-au venit?

Annabelle oftă și spuse cu resemnare:

- Au ieșit la vînătoare, dis de dimineață.

Philippa nu-și. putea lua ochii de la grupul i zgomotos.

- Vrei să spui că... crezi că bietul lord Kendall e prins acolo, în mijloc?

Annabelle încuviință.

- Și după cum arată lucrurile, n-o să mai rămână mare lucru din el când vor termina. . î

Dar... spunea că iese *cu tine* ta plimbare, protestă Philippa. *Numai cu tine.*

Cîteva fete au observat-o pe Annabelle sînd în celălalt capăt al terasei și au strîns rîndurile în jurul prăzii, ca și cum ar fi vrut să-l ascundă de privirea ei. Annabelle clătină ușor din cap. Fie naivul de Kendall povestise cuiva planul său, fie frenezia măritişului ajunsese punctul culminant și orice pas făcut de el atrăgea un cîrd de fete, indiferent de oră.

- Nu sta aici, o îndemnă Philippa. Du-te lîngă celelalte și încearcă să-i atragi atenția.

Annabelle o privi plină de îndoială.

- Cîteva fete arată de-a dreptul feroce. Mi-e teamă să nu mă muște.

Din apropiere s-a auzit un hohot înfundat. S-a întors să vadă cine era. Așa cum se aștepta, Simon Hunt era și el pe terasă și își bea cafeaua. Ceașca de porțelan era aproape complet acoperită de mîna lui mare. Era îmbrăcat asemenea celorlalți pescari, cu un costum din tweed cu țesătură diagonală și o cămașă din in, descheiată la gît. Ochii îi străluceau amuzați, era evident, că-l interesa ce se întîmpla acolo.

Fără să vrea, Annabelle s-a apropiat de el, Cînd a ajuns la cîteva centimetri de el și-a sprijinit coatele de balustrada care mărginea terasa și ă privit în zare. Hunt stătea cu spatele sprijinit de balustradă.

Iritată de atitudinea lui plină de aplomb, Annabelle murmură:

- Lordul Kendall și lordul Westcliff nu sînt singurii burlaci de la Stony Cross, domnule Hunt. Oare de ce nu ești la fel de curtat ca și ei?

- Motivul este evident, spuse el glumeț, ridicînd ceașca de cafea la buze. Nu am titlu nobil și aș fi un soț groaznic. O privi cu subînțeles. În ceea ce te privește, în ciuda simpatiei pe care o port cauzei tale te-aș sfătui să-l lași pe Kendall în pace.

- *Cauza mea?* repetă Annabelle, jignită. Cum ai defini tu cauza mea, domnule Hunt?

- E normal să-ți dorești ce poate fi mai bun pentru tine. Dar Kendall nu e deloc potrivit. Căsătoria voastră ar fi un dezastru.

- De ce? întrebă ea întorcîndu-se să-l privească.*

- E prea drăguț pentru tine. Hunt rîse văzîndu-i expresia. N-am vrut să sune ca o insultă. Nu te-aș place nici pe jumătate dacă ai fi o femeie biîndă. Dar nu ești potrivită pentru Kendall - nici el pentru tine! L-ai călca pur și simplu în picioare și i-ai nesocoti dorințele.

Annabelle ar fi vrut să-i ștergă zîmbetul superior de pe față - ea, care nu se gîndise niciodată că ar putea lovi pe cineva. Știa însă că el avea dreptate. Era prea energică și curajoasă pentru un bărbat liniștit și civilizată cum era Kendall. Asta nu era însă treaba lui Simon Hunt, atîta vreme cît n-ai el și nici altcineva nu-i oferea o alternativă mai bună.

- Ce-ar fi să te duci...începu ea cu glas dulce, otrăvitor.

- Domnișoară Peyton! se auzi de la cîțiva metri distanță. Annabelle îl văzu pe Kendall ieșind dintre femeile care îl înconjuraseră. Părea răvășit și ușor iritat. Se îndreptă spre ea. Bună dimineața, domnișoară Peyton. Făcu o pauză ca să-și aranjeze nodul de la cravată și să-și îndrepte ochelarii. Se pare că nu sîntem singurii care și-au propus să iasă la plimbare în dimineața aceasta. O privi rugător: să facem totuși o încercare?

Annabelle ezita. Nu ar fi reușit mare lucru la plimbare dacă erau însoțiți de douăzeci de femei, mai gălăgioase decît un cîrd de gîște. Pe de altă parte, nu putea refuza invitația lui Kendall... chiar și un refuz minor îl putea descuraja și era posibil să n-o mai invite nicăieri.

Îi zîmbi larg:

- Cu plăcere, domnul meu.

- Excelent. Există cîtevaspecii din floră și faună pe care aș vrea să ți le arăt. Sînt un horticultor amator și am studiat îndeaproape vegetația originară din Hampshire...

Următoarele lui cuvinte. au fost acoperite de entuziasmul fetelor care l-au înconjurat.

- Ce mult îmi plac plantele! exclamă una din ele. Nu există nici măcar una pe care să n-o găsesc absolut fermecătoare!

- Afară ar fi atît de urît fără ele! spuse o alte.

- Trebuie neapărat să-mi explici care este diferența între floră și faună, insistă alta.

Aproape că l-au luat pe sus. Kendall părea tras în larg de un curent irezistibil. Philippa îl urmă, hotărîtă să o ajute pe Annabelle.

- Fiica mea este probabil prea modestă ca să-și recunoască afinitatea pentru natură... îi spuse lui Kendall.

Kendall privi neajutorat peste umăr în timp ce era conlucșu spre treptele terasei:

- Domnișoară Peyton?

- Vin, îi răspunse Annabelle punîndu-și mîinile căuș ca să se facă auzită.

Răspunsul lui, dacă a existat, a fost imposibil de auzit.

Cu mișcări leneșe, Simon Hunt a așezat ceașca goală pe cea mai apropiată masă și i-a spus ceva servitorului care îl aștepta cu undițele. Acesta a dat din cap și s-a retras, iar Hunt a ajuns-o din urmă pe Annabelle. Ea s-a crispat cînd l-a văzut mergînd alături de ea.

- Ce faci?

Hunt și-a îndesat mîinile în buzunarele hainei dintweed.

- Vin cu tine. Orice s-ar întîmpla la iaz nu va fi nici pe jumătate la fel de interesant ca lupta pe care o duceți pentru a-i atrage atenția lui Kendall. în afară de asta cunoștințele mele din domeniul horticulturii sînt aproape inexistente, așa că aș putea chiar să mai învăț cîte ceva.

Annabelle își reprimă un răspuns dur și îl urmă hotărîtă pe Kendall. Au coborît cu toții de pe terasă și au pornit pe o cărare care ducea spre pădurea de fagi și stejari. La început, Annabelle a ignorat prezența lui Simon Hunt și și-a văzut de drum, în urma alaiului de admiratoare. Kendall era supus unor mari încercări, fiind obligat să le ajute pe fete, pe rînd, să treacă peste orice părea a fi un obstacol minor. Un copac căzut la pămînt, cu circumferința la fel de mare cu cea a brațului lui Annabelle devenea un impediment copleșitor pentru depășirea căruia aveau nevoie de ajutorul lui. Fiecare dintre fete devenea tot mai neajutorată iar bietul de el era obligat să le ia pe rînd în brațe și să le treacă peste buștean, în timp

ce ele țipau, prefăcându-se speriate și își încolăceau brațele în jurul gâtului lui.

Annabelle a refuzat brațul oferit de Simon Hunt pentru a o ajuta să sară peste copacul căzut. El a zîmbit:

- Mă așteptam să fii deja în fruntea alaiului.

Annabelle a pufnit:

- N-am de gând să fac nici cel mai mic efort. Nu am de ce să mă iau la întrecere cu ele. Voi aștepta un moment prielnic pentru ca lordul Kendall să mă remarce.

- Te-a remarcat deja. Ar trebui să fie orb să nu o facă. Întrebarea este de ce crezi că vei avea norocul să primești de la el o cerere în căsătorie când de doi ani încoace nu ai avut deloc succes.

- Pentru că acum am un plan, spuse ea sec.

- Ce plan?

Îl privi defensivă:

- De parcă ți-aș spune ție!

- Sper Că te-ai gândit la vreo obrăznicie. Pentru că purtarea demnă de o doamnă nu ți-a adus nimic bun.

- Totul este din cauză că nu am zestre, ripostă Annabelle. Dacă aveam bani eram măritată demult.

- Am eu bani, se oferi Hunt îndatoritor. Cîți vrei?

- Am o vagă idee ce mi-ai cere în schimb, domnule Hunt. Așa că îți spun cu toată convingerea că nu vreau nici măcar un șiling de la tine.

- Îmi face plăcere să aud că ești atît de exigentă cu cei din jurul tău. Hunt întinse mîna și îndepărtă o creangă. Mă bucur că zvonurile pe care le-am auzit nu sînt adevărate.

- Zvonuri? Annabelle se opri în mijlocul aleii și se întoarse cu fața spre el. Ce se spune despre mine?

Hunt rămase tăcut, studiindu-i chipul tulburat.

- Exigentă... cu cei din anturajul meu? Insinuezi că aș avea... Se opri brusc pentru că imaginea lui Hodgeham îi apăruse în minte, Hunt i-a observat îmbujorarea și cuta dintre sprîncene. Annabelle i-a aruncat o privire plină de răceală și și-a continuat drumul, cu pași măsurați și grei, pe aleea acoperită de frunze.

Hunt mergea alături de ea în timp ce vocea lui Kendall ajungea pînă la ei. Le prezenta ascultătoarelor averse plantele pe lîngă care treceau: orhidee rare, rostopască, cîteva specii de ciuperci. Discursul iui era punctat de exclamații admirative.

- Aceste plante joase, spunea Kendall, făcînd o pauză ca să arate spre o porțiune de mușchi și licheni care acopereau un stejar, sînt denumite briofite și au nevoie de umezeală în permanență. Dacă nu ar fi protejate de frunziș ar pieri cu siguranță...

- Nu am greșit cu nimic, spuse scurt Annabelle, întrebîndu-se de ce o interesa atît de mult părerea lui Hunt. O deranja însă suficient de mult ca să se întrebe cine îi spusese și mai ales ce anume. Să-l fi văzut cineva pe Hodgeham acasă la ele, tîrziu în noapte? Era de rău. O astfel de bîrfă îi putea distruge reputația, pentru că nu avea cum să se apere. Și nu am regrete.

- Păcat, spuse Hunt. Cînd ai regrete înseamnă că ai făcut ceva interesant în viață.

- Care sînt regretele tale, atunci?

- Nici eu nu am regrete. Ochii întunecați îi străluciră. Nu pentru că nu aș fi încercat. Fac mereu tot felul de lucruri cu speranța că mai tîrziu voi regreta, dar pînă acum... nimic.

Deși era tulburată, Annabelle a chicotit. O creangă lungă le stătea în cale iar ea a încercat să o dea deoparte.

- Dă-mi voie, zise Hunt.

- Mulțumesc. A trecut pe lîngă el, privind în depărtare spre Kendall și ceilalți cînd a simțit o înțepătură în picior. Au! S-a oprit și și-a ridicat rochia, să vadă ce anume îi cauzase disconfortul.

- Ce s-a întîmplat? Hunt era deja lîngă ea* sprijinind-o.

- Am ceva în pantof.

- Dă-mi voie să te ajut, spuse el. Se aplecă și îi cuprinse glezna: Era prima oară cînd un bărbat îi atinge piciorul. Annabelle era roșie ca focul.

- Nu mă atinge acolo! protestă ea în șoaptă, încercă să se tragă înapoi, aproape pierzîndu-și echilibrul. Hunt nu a slăbit deloc strînsoarea. Ca să nu cadă, Annabelle a trebuit să se sprijine de umărul lui. Domnule Hunt...

- Acum văd despre ce este vorba, murmură el. Te-ai atins de o ferigă cu ghimpi. Îi arată cîteva ace

care rămăseseră prinse de ciorap.

Roșie ca focul, Annabelle continua să se sprijine de umărul lui. Prin haină îi simțea mușchii fermi și oasele puternice. Minte ei accepta cu greu faptul că se afla în mijlocul pădurii, iar. Simon Hunt îi atingea glezna.

Simțindu-i tulburarea, Hunt zîmbi.

- Au mai rămas cîteva ace. Să le scot?

- Da, dar repede, spuse ea îngrijorată. Să nu cumva să se întoarcă Kendall și să țe vadă cu mîna sub rochia mea.

Hunt rîse înfundat și începu să culeagă acele prinse de ciorap, după care o încălță la loc cu pantoful.

- Cenușăreasa mea cea rustică! zise el și se ridică în picioare. Îi văzu obrajii îmbujorați și o întrebă: de ce te-ai încălțat cu pantofii aceștia dacă știai că te plimbi prin pădure? trebuia să ai atîta minte încît să-ți pui ghetetele.

- Nu am ghete, spuse Annabelle deranjată că o -credea incapabilă să-și aleagă perechea potrivită de încălțări. Cele vechi s-au rupt și nu mi-am putut permite unele noi.

În mod surprinzător, Hunt nu a profitat de ocazie ca să o ia în rîs. Impasibil, i-a spus:

- Hai să ne alăturăm celorlalți. Probabil că au descoperit între timp o varietate nouă de mucegai,, sau cu puțin noroc chiar o ciupercă.

- Eu îndrăznesc să sper la mai mult. La un lichen.

Hunt a zîmbit slab și i-a îndepărtat din cale o altă creangă. Annabelle și-a ridicat rochia și l-a urmat, încercînd să nu se gîndească la cît de plăcut ar fi fost acum pe terasă, cu o ceașcă de ceai și cîteva biscuiți în față. Au ajuns în vîrfurile unei coline și au fost întâmpinați de un covor de clopoței, Parcă erau într-un vis și un voal azuriu se întindea printre trunchiurile stejarilor, fagilor și frasinilor. Aroma clopoțelilor îi învăluia, parfumînd aerul pe care îl inspirau.

Annabelle s-a oprit lîngă un copac, l-a cuprins cu brațul și a rămas privind la cîmpul cu clopoței.

- Cîtă frumusețe! a murmurat, plăcut surprinsă.

- Da. Hunt o privea pe ea, nu clopoței, iar privirea lui a înfiorat-o. Citise și altădată admirație pe fețele bărbaților, chiar și ceva care aducea cu o dorință, dar niciodată o privire nu fusese într-atît de coplesitoare, de intimă., ca și cum el își dorea mult mai mult decît trupul ei.

Încurcată, s-a tras de lîngă copac și s-a îndreptat spre Kendall, care stătea de vortîă cu mama ei, în timp ce grupul gălăgios de fete aduna clopoței, călcînd fără milă peste ei.

Kendall a răsuflet ușurat cînd a văzut-o pe Arinabeile apropiindu-se cu un zîmbet larg pe față. Se aștepta probabil ca ea să fi fost bosumflată, așa cum ar fi fost de altfel orice altă femeie, din cauză că o ignorase în favoarea altora. L-a privit o clipă pe Hunt, cu o ușoară neîncredere. S-au salutat cu o mișcare a capului, Hunt pîrînd foarte stăpîn pe sine iar Kendall puțin îngrijorat.

- Am atras o companie numeroasă, se pare, a murmurat Kendall.

Annabelle i-a adresat un zîmbet năucitor:

- Bineînțeles. Ești ca Fluierașul fermecat. Oriunde ai merge, oamenii te urmează.

El a roșit, plăcut impresionat de compliment și i-a șoptit:

- Sper că plimbarea ți-a făcut plăcere, domnișoară Piper.

- Mare plăcere, l-a asigurat ea. Deși trebuie să mărturisesc că pe drum am dat peste niște ghimpi.

• Philippa a exclamat îngrijorată:

- Dumnezeule! Te-ai rănit, draga mea?

- Nu e nimic grav, a asigurat-o Annabelle. Doar

o zgîrietură-două. Iar vina îmi aparține în întregime, pentru că nu mi-am luat încălțări potrivite. A întins piciorul ca să-i arate lui Kendall pantoful, avînd grijă să descopere și o porțiune din gleznă.

Kendall a clătinat din cap.

- Domnișoară Peyton, trebuia să te încălți cu ceva mai rezistent pentru o plimbare prin pădure.

- Ai dreptate, spuse Annabelle continuînd să zîmbească. A fost o prostie din partea mea să nu mă gîndesc la cît de accidentat poate fi terenul. Va trebui să pășesc cu mai multă grijă la întoarcere. Dar clopoței aceștia sînt atît de frumoși că nici un cîmp plin cu ferigi cu ghimpi nu m-ar putea opri.

' Kendall s-a aplecat și a cules o floare pe care i-a prins-o la panglica pălăriei.

- Nu sînt nici pe departe atît de albaștri ca ochii tăi. Și-a coborît privirea spre glezna ei, acum acoperită de faldurile rochiei. Trebuie să mergi la brațul meu, la întoarcere, ca să evităm o altă întâmplare nefericită.

- Îți mulțumesc, domnul meu. Annabelle l-a privit admirativ. Mă tem că nu am auzit ce spuneai mai devreme despre ferigă. Era vorba cumva despre o plană numită acul pămîntului? Sînt fascinată de...

Kendall a început imediat să-i explice... Ceva mai târziu, când Annabelle s-a întors spre Simon Hunt, acesta nu mai era acolo.

CAPITOLUL 9

- Chiar vreți să facem asta? a întrebat Annabelle pe un ton plîngăcios în timp ce străbătea pădurea alături de prietenele ei, avîrid în mîină un coș cu capac din piele. Credeam că discuția noastră despre meciul tn pantalonași a fost doar de amuzament.

- Un Bowman nu glumește niciodată cînd este vorba de baseball, îi spuse Daisy. Ar fi un sacrilegiu.

- Și ție îți plac jocurile, Annabelle, spuse veselă Lillian. Iar baseball-ul este cel mai frumos joc dintre toate.

- Mie îmi plac doar cele care se joacă la masă, protestă Annabelle. Și la care ești îmbrăcat decent.

- Îmbrăcăminte este mereu supraestimată, veni răspunsul prompt din partea lui Daisy.

Annabelle învăța că prietenia avea și ea prețul ei, ceea ce însemna că trebuia să se supună dorințelor grupului, chiar dacă nu-i convenea întotdeauna. Ceva mai devreme, de dimineață, încercase să o ia pe Evie deoparte și să o atragă de partea ei. Evie era însă hotărîtă să urmeze planul surorilor Bowman, pe care îl considera o etapă din programul ei de a deveni, mai îndrăzneată.

- V-vreau să fiu și eu ca ele, îi mărturisise lui Annabelle. S-sînt libere și îndrăznețe. Nu se tem de nimic.

Văzînd-o cît era de nerăbdătoare, Annabelle oftă:

- Bine. Bănuiesc că totul va fi bine, atîta vreme cît nu ne vede nimeni. Deși nu văd care este scopul.

- P-poate că va fi distractiv, îi sugeră Evie.

Vremea ținea cu planurile surorilor Bowman, cerul era senin și adia o briză ușoară. Înarmate cu cîte un coș, cele patru fete au străbătut pajiștea plină de boboci de Foua-cerului și violete.

- Uită-te după o fîntînă, îi spuse Lillian. După ce ajungem la ea trebuie să traversăm pajiștea și s-o luăm prin pădure. În vîrful dealului trebuie să fie un platou uscat. Unul din servitori mi-a spus că nu vine nimeni acolo, niciodată.

- Cum arată fîntîna? o întreabă Annabelle. E din piatră albă, cu găleată și scripete?

- Nu. E doar o groapă plină de noroi.

- Uite-o! exclamă Daisy, alergînd spre ea. Haideți, să ne punem cîte o dorință. Am eu ace pentru toate.

- De unde-ai știut să aduci ace? o întreabă Lillian.

Daisy îi zîmbi șmecherește.

- Am stat cu mama și celelalte doamne mai în vîrstă ieri, în salon. Ele coseau iar eu meșteream la mingea noastră de baseball. Scoase o minge din

coș și ie-o arată cu mândrie. Mi-am sacrificat o pereche de mănuși nou-nouțe ca s-o fac și să știți că nu a fost deloc ușor. Când m-a văzut umplînd-o cu resturi de material, una dintre ele nu a mai rezistat și m-a întrebat ce făceam. Nu puteam să spun că e o minge, deși sînt sigură că mama a ghicit imediat dar nu a scos un cuvînt, de jenă. I-am spus că fac o pernă pentru ace.

Fetele au izbucnit în rîs.

- Cred că i s-a părut cea mai urîtă pernă de ace din lume, spuse Lillian.

- Fără îndoială, îi răspunse Daisy. Cred că i-a părut chiar rău pentru mine. Mi-a dat cîteva ace și a murmurat ceva despre bietezele fete venite din America, care nu se pricep la nimic. A scos acele din minge, unul cîte unul, și le-a întins fetelor.

Annabelle a lăsat coșul jos, a prins acul între degetul mare și arătător și a închis ochii. Ori de cîte voi avea ocazia își punea aceeași dorință: să se mărite cu un nobil. De data asta, însă, cînd a aruncat acul s-a gîndit: *îmi doresc să mă îndrăgostesc.*

Era ea însăși surprinsă și se întreba cum de irosise dorința pe un lucru atît de inutil.

Annabelle a deschis ochii și le-a văzut pe celelalte fete privind solemn spre fîntînă.

- Mi-am pus o dorință greșită, le-a spus.. Pot să- mi pun alta?

- Nu, îi răspunse cu convingere Lillian. Dacă ai aruncat acul, asta este.

- Dar n-am vrut să- mi pun dorința asta, protestă Annabelle. Mi-a trecut pur și simplu ceva prin cap.

Nu era cea la care mă gîndisem dinainte.

- N-nu mai protesta, Annabelle, o sfătui Evie. D- doar nu vrei să-l superi pe s-spiritul fîntîinii.

-Pe cine?

Evie zîmbi vîzînd cît era de uimită.

- Spiritul care l-locuiește în fîntînă. Lui îi ceri. Dar dacă îl s-superi îți va Cere un p-preț imens ca să-ți îndeplinească d-dorința. Ori te va lua cu el în a-adîncuri să-i fii pe veci soție.

Annabelle privea fix spre apa tulbure. își făcu mîinile căuș în jurul gurii și strigă:

- Nu trebuie să-mi îndeplinești dorința! i se adresă ea spiritului nevă2ut. O retrag!

- Nu-l provoca, Annabelle, exclamă Daisy. Și îndepărtează-te de margine, pentru numele lui Dumnezeu!

- Ești superstițioasă? o întrebă zîmbind Annabelle.

Daisy făcuse ochii mari.

- Superstiția are și un motiv. *Cîndva, ceva* groaznic s-a întîmplat *cuiva* care stătea chiar pe margine, așa ca tine. Închise ochii, se concentrează și aruncă acul în apă. Gata. Mi-am pus eu o dorință pentru tine, așa că nu trebuie să te mai plîngi că ai irosit-o pe a ta.

- De unde știi ce-mi doresc eu?

- Dorința pe care am pus-o este spre binele tău.

Annabelle făcu un gest teatral.

- *Urăsc* lucrurile care se fac spre binele meu.

Au început să vorbească toate odată, fiecare

sugerîndu-i celeilalte ce ar fi fost mai bine pentru ea. Într-un final, Lillian a intervenit și le-a spus să tacă pentru că nu se mai putea concentra. Au tăcut, lăsîndu-le pe Lillian și Evie să-și pună cîte o dorință, după care au străbătut pajiștea și pădurea.

Au ajuns pe un platou uscat, cu iarbă deasă și scaldat de soare, umbrit doar într-o parte de un stejar bătrîn. Annabelle a inspirat adînc aerul proaspăt:

- Nu miroase a nimic, s-a prefăcut ea nemulțumită. Nici a cărbune, nici a praf. Nu e bun pentru londonezi.

- Nu e chiar așa, i-a răspuns Lillian. Din cînd în cînd mai vine cîte o adiere de „parfum” de oaie.

- Adevărat? Annabelle a adulmecat aerul, ca o cunoscătoare. Mie nii-mi miroase a nimic.

- Asta pentru că nu ai nas, i-a replicat Lillian.

- Poftim? Annabelle o privea întrebătoare.

- Ai nas, ca toți ceilalți, i-a explicat Lillian. Dar eu am *acel nas*. Am o sensibilitate neobișnuită la mirosuri. Pot separa orice parfum în părțile componente. E ca și cum ai asculta niște acorduri muzicale și le-ai separa în note muzicale. Înainte de a pleca din New York i-am ajutat pe cei de la fabrica tatălui meu să dezvolte o formulă pentru un săpun parfumat.

- Crezi că ai putea crea un parfum? a întreat-o fascinată Annabelle.

- îndrăznesc să spun că aș putea să creez un parfum extraordinar, i-a răspuns Lillian, încrezătoare. Numai că nu m-ar lua nimeni în seamă, pentru că sînt femeie.

- Vrei să spui că bărbații au un nas mai bun decît femeile?

- Așa cred ei, a spus Lillian cu tristețe. A scos din coș o pătură de picnic. Haide, gata cu bărbații și cu protuberanțele lor! Stăm și noi puțin la soare?
- O să te bronzezi, i-a prezis Daisy, așezându-se pe un colț de pătură. Iar mama va face precis un atac de panică.
- Ce sînt atacurile, de panică? a întrebat-o Annabelle, căreia i se părea o expresie pur americană. S-a așezat pe-pătură lângă Daisy. Să mă chemați și pe mine cînd mai are unul. Sînt curioasă cum arată.
- Ale mamei sînt frecvente, a asigurat-o Daisy. Nu te teme, o să faci cunoștință cu ele cît de curînd.
- N-ar trebui să mîncăm înainte de meci, le-a spus Lillian văzînd că Annabelle ridicase capacul coșului de picnic.
- Dar mi-e foame, a protestat Annabelle, uitîndu-se în coșul care era plin cu fructe, brîn- zeturi, pateu, felii groase de pîine și salată:
- Ție ți-e foame tot timpul, observă rîzînd Daisy. Pentru cineva atît de mic ai o poftă de mîncare remarcabilă.
- *Eu*, mică? ripostă Annabelle. Dacă tu ai un centimetru măcar peste un metru cincizeci și doi, eu mîncîc coșul de picnic!
- Poți să începi să-l ronțai. Am un metru cincizeci și cinci, mulțumesc.
- Eu zic să mai aștepti puțin, interveni zîmbi- toare Lillian. Daisy se ridică mereu pe vîrfuri atunci cînd este măsurată. Biata croitoreasă a trebuit să-i refagă tivul la cel puțin douăsprezece rochii, și asta numai pentru că sora mea nu vrea să-și recunoască adevărata înălțime.
- Nu sînt scundă, murmură Daisy. Femeile scunde nu sînt nici misterioase, nici elegante și nu sînt niciodată curtate de bărbați frumoși. Toată lumea le tratează ca pe niște copii. Refuz să fiu scundă!
- Nu ești nici misterioasă nici elegantă, spuse Evie. Dar 6ști tare d-drăguță..
- Și tu la fel, îi răspunse Daisy și întinse mîna după coș. Hai să o hrănim pe biata Annabelle. Se aude de-aici cum îi face stomacul.
- Au mîncat toate cu poftă, după care s-au întins pe pătură, au privit horii și au vorbit vrute și nevrute. Cînd au tăcut, după un timp, o veverița a coborît dintr-un stejar și s-a ayenturat spre ele.
- Avem un intrus, a observat Annabelle și a căscat.
- Evie s-a întors pe burtă și i-a aruncat o coajă de pîine. Veverița a răiȚias pe loc. Oferta o tenta dar se temea să avanseze. Evie și-a înclinat capul iar părul i-a strălucit în soare, de parcă ar fi fost acoperit de o plasă de rubine.
- Biata de ea! a spus încet și i-a aruncat încă o coajă de pîine. Aceasta a aterizat mai aproape iar veverița a dat din coadă, nerăbdătoare. Fii curajoasă, a îndemnat-o Evie. Du-te și ia-o. I-a aruncat încă o bucată, care a aterizat la cîțiva centimetri de ea. Of, doamnă veveriță! Ești o lașă. Nu vezi că nimeni nu vrea să-ți facă vreun rău?
- Veverița a prins brusc curaj, a apucat coaja de pîine și a fugit. Evie a zîmbit mulțumită, după care s-a întors spre prietenele ei care o priveau uluite, în tăcere.
- C-ce s-a întîmplat? a întrebat ea uimită.
- Annabelle a vorbit prima:
- Nu te-a bîlbîit deloc atunci cînd ai vorbit cu veverița.
- Oh... Fîstîcîță, Evie și-a coborît privirea. Nu mă bîlbîi niciodată cînd vorbesc cu copii sau animale. Nu știi de ce.
- Au cîntărit cîteva clipe informația.
- Am observat și că te bîlbîi mai puțin atunci cînd vorbești cu mine, i-a spus Daisy.
- Lillian nu a putut rezista tentației:
- Din ce categorie faci parte, dragă? Copii sau animale?
- Daisy i-a răspuns cu un gest pe care Annabelle nu-l cunoștea.
- Annabelle se pregătea să o întrebe pe Evie dacă fusese la doctor dar roșcata a schimbat imediat subiectul:
- Unde este m-mingea de baseball, Daisy? Dacă nu jucăm curînd, adorm.
- Annabelle și-a dat seama că nu mai voia să discute despre bîlbîiala ei și a adăugat:
- Dacă tot e să jucăm, atunci să începem.

în timp ce Daisy căuta mingea în coș, Lillian a scos la iveală un alt obiect:

- Uitați ce am adus! le-a spus, mândră.

Daisy a ridicat privirea și a exclamat, bucuroasă

- O bătă adevărată! A privit-o cu admirație. De unde o ai, Lillian?

- Am împrumutat-o de la unul dintre băieții de la grajduri. Am înțeles că joacă și ei, pe furiș, de câte ori au ocazia. Sînt de-a dreptul pasionați.

- Cine n-ar fi? întrebă retoric Daisy, începînd să-și descheie corsajul. Ce cald este! E o plăcere să dai jos toate straturile acestea.

În timp ce surorile Bowman își desfășeau rochiile cu ușurința fetelor obișnuite să se dezbrace în public, Annabelle și Evie se priveau, nesigure.

- Te provoc! a murmurat Evie.

- Dumnezeule! a spus îngrijorată Annabelle și a început să-și descheie nasturii. Un val neașteptat de timiditate i-a adus culoare în obraji. Nu voia însă să pară lașă, cînd pînă și timida Evie Jenner se revolta împotriva bunei cuviințe. Și-a scos mîinile din mîneci și a lăsat rochia să cadă pe jos, mototolită. A rămas doar în cămașă, pantalonași și corset, cu picioarele acoperite de ciorapi subțiri și încălțată cu pantofi ușori. A simțit o adiere ușoară de vînt și s-a înfiorat. Era o senzație plăcută.

Și celelalte fete își scosese rochiile care stăteau pe iarbă ca niște flori exotice uriașe.

- Prinde! spuse Daisy și-i aruncă mingea lui Annabelle, care a prins-o din reflex. S-au dus spre mijlocul platoului, aruncînd mingea de la una la alta. Evie era cea mai slabă la aruncat și la prins, dar era clar că din cauza lipsei de experiență, nu a sfîngăciei. Pe de altă parte, Annabelle avea un frate mai mic cu care se jucase adesea, așa că știa să arunce mingea.

Era un sentiment ciudat, de ușurare, să meargă pe afară fără ca picioarele să-i fie sfînjenite de greutatea fustelor.

- Bănuiesc că așa se simt bărbații, spuse Annabelle. Cîtă libertate! Aproape că îi invidiez pentru că poartă pantaloni.

- Aproape? întrebă Lillian zîmbind. *Eu chiar* \ invidiez. N-ar fi minunat dacă femeile ar purta pantaloni?

- Mie n-nu mi-ar place, zise Evie. Aș muri de ru-rușine dacă un bărbat mi-ar vedea forma picioarelor și... A ezitat, căutînd un cuvînt care să descrie anumite părți ale anatomiei feminine... alte lucruri, a terminat ea fraza.

- Cămașa ta e într-o stare jalnică, Annabelle, observă Lillian. Nu m-am gîndit să-ți trimit și lenjerie intimă, deși ar fi trebuit să-mi dau seama...

Annabelle a ridicat din umeri.

- Nu contează. Oricum e singura ocazie în care o poate vedea cineva.

Daisy s-a uitat spre sora ei mai mare.

- Cred că biata Annabelle nu s-a întîlnit pînă acum cu zîna cea bună.

- Nu m-am plîns, spuse Annabelle rîzînd. După părerea mea, toate patru călătorim în aceeași trăsură în formă de dovleac.

După ce au exersat cîteva minute și ău discutat despre regulile jocului au marcat cele patru baze cu coșurile de picnic și au început meciul.

Annabelle s-a postat la prima bază.

- îi arunc ei, i-a spus Daisy surorii ei. Tu stai la prindere.

- Eu arunc mai bine, a-mormăit Lillian, așe- zîndu-se totuși în spatele lui Annabelle.

Ridicînd bîta deasupra umărului, Annabelle a încercat să lovească mingea aruncată de Daisy. Nu a nimerit-o iar Lillian a prins mingea cu o mișcare de expert.

- A fost bine, a încurajat-o Daisy. Urmărește mingea atunci cînd vine spre tine.

- Nu sînt obișnuită să stau pe loc în timp ce se aruncă cu obiecte spre mine, a spus Annabelle, rotind bîta prin aer. Cîte încercări am voie?

- Oricîte, s-a auzit din spatele ei vocea lui Lillian. Hai să încercăm din nou... De data asta, imaginează-ți că mingea este nasul lui Hunt.

Lui Annabelle i-a surîs ideea.

; - Prefer să țintesc o altă protuberantă de-a lui, ceva mai jos, a spus și a ridicat bîta în aer, pre- gătindu-se pentru aruncarea lui Daisy.

De data aceasta partea teșită a bîtei a lovit mingea cu un sunet surd. Daisy a luat-o la fugă spre minge iar Lillian i-a strigat:

- Fugi, Annabelle!

Asta a și făcut. A ocolit tot terenul, trecînd pe frigă coșurile de picnic.

* Daisy a înșfăcat mingea și i-a aruncat-o lui Lillian, care a prins-o din zbor.

- Rămîi la a treia bază, Annabelle! S-o vedem acum pe Evie.

f Ușor agitată dar foarte hotărîntă, Evie a luat bîta ^ și-a ocupat poziția.

- Imaginează-ți că mingea este mătușa Florence, a sfătuit-o Annabelle. Evie i-a zîmbit larg.

Daisy i-a aruncat o minge ușoară dar Evie a ratat. Mingea a aterizat în palma lui Lillian. Ea i-a -aruncat-o înapoi lui Daisy și i-a dat lui Evie cîteva indicații.

-Stai cu picioarele mai desfăcute și îndoiaie puțin genunchii. Așa. Acum urmărește traiectoria mingii. N-ai cum să ratezi.

Din nefericire, Evie a ratat, iar și iar.

- E prea g-greu, a spus ea încrunțată. Poate ar fi mai bine să renunț și să încerce altcineva.

- Mai încearcă, i-a spus Annabelle. Nu e nici o grabă.

- Nu renunța, a încurajat-o și Daisy. Te stră- duiești prea tare, Evie. Relaxează-te... și nu mai închide ochii cînd te balansezi.

- Hai că poți, i-a spus Lillian, îndepărtîndu-și de pe frunte o șuviță de păr negru, mătăsos și îndoin- du-și brațul subțire și ferm. Ultima oară erai gata- gata să reușești. Privește mingea.

Evie a oftat resemnată și și-a reluat poziția. A mijit ochii spre Daisy și s-a pregătit pentru următoarea aruncare.

- Sînt gata.

Daisy a aruncat iar Evie a lovit cu toată hotă- rîrea. Mingea a zburat prin aer pînă departe, în pîlcul de stejari. Fusese o lovitură excelentă. Uimită de reușita ei, Evie sărea și striga:

- Am reușit! Am reușit!

- Fugi pe după coșuri, i-a strigat Annabelle și a luat-o la goană înapoi, spre prima bază. Evie a dat ocol terenului. Deși ajunsese la prima bază, fetele au continuat să sară și să strige fără motiv. Erau doar tinere și sănătoase și se simțeau foarte bine.

Brusc, Annabelle a văzut că se apropia cineva. A tăcut, dîndu-și seama că un călăreț - ba nu, doi - intraseră pe platou.

- Vine cineva! a spus. Sînt doi bărbați călare. Repede, luați-vă hainele! Cuvintele lui Annabelle au întrerupt manifestările de bucurie. S-au privit una pe alta, făcînd ochii mari. Daisy și Evie au luat-o la fugă spre pătura de picnic, acolo undș își lăseseră rochiile.

Annabelle a vrut să le urmeze dar s-a oprit brusc și s-a întors cu fața spre cei doi călăreți. A ridicat ochii spre ei, îngrijorată. Cînd i-a recunoscut, a simțit un fior rece.

Erau lordul Westcliff... și Simon Hunt.

CAPITOLUL 10

După ce i-a întîlnit privirea mirată, Annabelle nu a mai putut să-și ia ochii de la Simon Hunt. Era ca Unul dintre acele coșmaruri din care te trezești cu un sentiment de ușurare pentru că știi că nu s-ar putea întîmpla în realitate ceva atît de îngrozitor. Dacă situația nu ar fi fost în defavoarea ei, ideea că-l lăsase pe Hunt fără cuvinte i-âr fi făcut plăcere. La început, fața lui a fost lipsită de orice expresie, ca și cum nu reușea să accepte faptul că ea stătea în fața lui numai în lenjerie. A priviț-o lung, de jos în sus, oprindu-se pe fața ei îmbujorată.

Au urmat cîteva momente de liniște apăsătoare. Hunt a înghițit în sec înainte de a vorbi:

- Probabil n-ar trebui să întreb. Totuși, ce naiba făceați aici? •

Cuvintele lui au ajutat-o pe Annabelle să se dezmeticească. Nu putea să rămînă acolo și să facă conversație cu el, doar în cămașă. Dar demnitatea ei - sau ce mai rămăsese din ea - o împiedica să țipe și să încerce înfrigurată să se îmbrace, așa cum făceau Evie și Daisy. S-a hotărît la un compromis: și-a ridicat rochia de jos și s-a acoperit cu ea.'

- Jucam baseball, i-a răspuns. Vocea îi era mai subțire ca de obicei.

Hunt s-a uitat în jur apoi a privit-o din nou:

-Dar de ce...

- Nu putem alerga în rochie lungă, l-a întrerupt Annabelle. Credeam că e evident.

Hunt și-a ferit fața, nu suficient de repede ca ea- să nu-l vadă zîmbind:

- N-am încercat niciodată, așa că trebuie să te cred pe cuvînt.

în spatele ei, Daisy o certa pe Lillian:

- Ai spus că nu aici nu vine nimeni, niciodată!

- Așa mi s-a spus, i-a răspuns Lillian în timp ce se lupta cu cercul din sîrmă care-i susținea poalele rochiei.

Westcliff, care tăcuse pînă atunci, i-a spus uitîndu-se cît mai departe, în zare:

- Informația pe care ai primit-o a fost corectă, domnișoară Bowman. Acest loc este vizitat rareori.

- Și atunci de ce sînteți aici? l-a întrebat acuzator Lillian, ca și cum ea și nu Westcliff ar fi fost stăpînul domeniului.

Westcliff și-a întors privirea spre ea.

- Prezența noastră aici este pur întîmplătoare, a spus cu răceală. Astăzi am dorit să inspectez partea de nord-vșșt a proprietății *mele*. A accentuat discret cuvîntul. în timp ce treceam prin preajmă, însoțit de domnul Hunt, v-am auzit țipînd. Am considerat că ar fi mai bine să ne apropiem, să vedem ce se întîmplă și să dăm o mîină de ajutor, la nevoie. De unde să știm că jucați...

-Baseball în pantalonași, a completat Lillian, continuînd să se îmbrace.

Lordul Westcliff nu părea în stare să repete acele cuvinte care îi păreau ridicole. S-a întors cu spatele și le-a spus pe după umăr:

- îri următoarele cinci minute voi suferi o amnezie bruscă. Dar înainte de asta aș vrea să vă sugerez să vă abțineți de la alte activități în aer liber, pentru că alți trecători s-ar putea să nu fie la fel de indiferenți ca mine sau domnul Hunt

Annabelle a pufnit neîncrezătoare cînd Westcliff s-a referit la indiferența lui Hunt. Acesta o privise pe îndelete, iar Westcliff, deși mai subtil, îi aruncase pe furis cîteva priviri lui Lillian. Dar așa dezbrăcată cum era nu-și permitea să facă nici o apreciere la adresa lor.

- Mulțumesc, domnule, j-a răspuns ea cu mult calm. Acum, că ne-ați dat acest sfat excelent, vă rog să ne dați. voie să ne refacem ținuta.

- Cu plăcere, i-a răspuns Westcliff.

Înainte de a pleca, Simon Hunt s-a uitat înapoi, la Annabelle, care continua să-și țină rochia strâns la piept. Annabelle ar fi vrut să-și poată ține firea și să-l privească cu dispreț, dar a roșit, tulburată. Hunt a părut pe punctul de a-i spune ceva dar s-a răzgândit și s-a mulțumit să mormăie ceva în barbă, zîmbind ironic. Calul lui s-a ridicat în două picioare și a fornăit nerăbdător. Hunt a pornit în galop, urmîridu-l pe Westcliff care ajunsese deja pe la mijlocul cîmpului.

Umilită, Annabelle s-a întors spre Lillian care își păstra stăpînirea de sine, în ciuda faptului că roșise puternic.

- Dintre toți bărbații care ne puteau descoperi, a spus'cu dezgust Annabelle, trebuia să fie vorba despre ei doi.

- Aroganța lui este de admirat, comentă sec Lillian, l-au trebuit cu siguranță ani întregi de exerciții.

- La care dintre ei te referi? La Hunt sau la Westcliff?

- La amîndoi, de fapt. Deși cred că aroganța lui Westcliff o depășește cu puțin pe cea a lui Hunt. E o trăsătură de caracter impresionantă, trebuie să recunoști.

S-au privit un timp, gîndindu-se la cei doi bărbați. Brusc, Annabelle a izbucnit în rîs:

- Au fost surprinși, nu-r așa?

- Ca și noi, de altfel, i-a răspuns Lillian, întrebarea este cum vom mai da ochii cu ei?

- Sau cum vor da ei ochii cu noi, a spus Annabelle. Noi ne vedeam de treabă. Ei au apărut nepoftiți.

- Ai dreptate... începu Lillian dar se opri ia auzul unor zgomote care veneau dinspre locui de picnic. Evie se răsucea pe pătură, în timp ce Daisy stătea aplecată deasupra ei, cu mîinile proptite în șold.

Annabelle s-a apropiat în grabă de ele și a întreat-o pe Daisy, consternată:

- Ce s-a întîmplat?

- Rușinea a fost mai mare decît a putut suporta, i-a răspuns Daisy. A făcut o criză.

Evie s-a rostogolit pe pătură, acoperi ndu-și fața cu un șervet. O ureche, singura descoperită, îi era roșie Ca focul. Cu cît se străduia mai tare să-și înăbușe chicotelile, cu atît rîdea mai tare, aproape sufocîndu-se. A reușit totuși să spună cîteva cuvinte:

- C-ce mai introducere în sport! Au urmat alte hohote involuntare. Cele trei fete stăteau în picioare, în jurul ei.

Daisy a privit-o pe Annabelle cu subînțeleș:

-Acesta este un atac de panică.

Simon și Westcliff au străbătut pajiștea în galop; au încetinit abia cînd au intrat în pădure. Abia după vreo două minute au fost dornici - sau mai degrabă în stare - să vorbească. Prin mintea lui Simon se perindau imagini cu Annabelle sumar îmbrăcată, cu dessous-uriie subțiate de sutele de spălări. Era bine că nu fuseseră singuri într-o astfel de împrejurare, pentru că nu ar mai fi fost în stare să plece.

Nu mai simțise niciodată o dorință atît de mistuitoare ca atunci cînd o văzuse pe Annabelle, pe jumătate dezbrăcată. Ar fi vrut să descalece, să o ia pe Annabelle în brațe și să o ducă într-un loc ferit, acoperit de iarbă înaltă. Nu-și putea imagina o tentație mai mare decît trupul ei voluptuos, pielea trandafirie și părul lung, mîngîiat de razele de soare. Era atît de încîntătoare cînd roșea, încurcată! Ar fi vrut să-i smulgă cămașa ponosită cu dinții, cu degetele, să o sărute din cap pînă în picioare, să o atingă în tocurile dulci care...

- Nu, murmură Simon,, simțind cum sîngele îi fierbea în vene. Nu trebuia să se mai gîndească la asta, altfel drumul călare ar fi devenit ai naibii de incomod. Cînd a reușit să-și stăpînească dorințele, Simon s-a uitat spre Westcliff, care părea îngîndurat. Era un lucru neobișnuit pentru Westcliff, care nu obișnuia să cadă prea des pe gînduri.

Cei doi erau prieteni de cinci ani. Se cunoscuseră cu prilejul unui dineu dat de o cunoștință comună, un politician progresist. Autoritarul tată al lui Westcliff tocmai murise iar Marcus trebuia să se ocupe acum de afacerile familiei. Finanțele familiei, descoperise el, păreau solide doar la suprafață, asemenea unui pacient care suferea de o boală terminală dar părea sănătos, la prima vedere. Alarmat de pierderile constante pe care le înregistrau registrele contabile, noul duce de Westcliff făcuse schimbări dramatice, reușind să evite soarta altor nobili care asistaseră nepăsători la micșorarea averilor lor. Deși în romanele vremii eroii își risipeau averile la mesele de joc, adevărul era că aristocrații moderni nu erau nici pe departe nechibzuiți, ci doar nepriștosi în chestiuni financiare. Investițiile fără riscuri mari, concepțiile de modă veche și aranjamentele fiscale nefericite erodau progresiv averea aristocraților și făceau loc unei

clase noi, prospere. Era vorba de cei care aveau o profesie și care aspirau acum la sferele înalte ale societății. Cei care alegeau să nu ia în seamă știința sau noile industrii se pierdeau pe drum... iar Westcliff nu dorea să fie inclus în această categorie.

Cînd între ei s-a legat o prietenie, fiecare dintre ei știa că se folosea de celălalt pentru a obține ceva. Westcliff voia să beneficieze de instinctele financiare înnăscute la Simon, iar acesta voia să își facă intrarea în lumea celor privilegiați. Cînd s-au cunoscut mai bine au înțeles că se asemănau în multe privințe. Erau amîndoi călăreți și vînători agresivi, le plăceau activitățile fizice solicitante, refulări ale excesului de vigoare. Și erau amîndoi extrem de onești, numai că Westcliff era ceva mai manierat, mai plăcut. Nici unul dintre ei nu era genul de bărbat care să discute despre poezie sau concepte sentimentale. Preferau lucrurile tangibile și discutau cu plăcere despre afacerile lor prezente sau de perspectivă.

Pentru că Simon devenise un oaspete constant la Stony Cross și un frecvent vizitator al reședinței lui Westcliff din Londra, Marsden Terrăce, prietenii lordului îl acceptaseră ușor-ușor în cercul lor. Simon constatase cu surprindere că nu era singurul om de rînd pe care Westcliff îl considera un prieten apropiat. Părea să prefere compania celor care se formaseră în afara domeniilor nobiliare. De fapt, Westcliff clama ocazional că dorea să renunțe la titlu, de parcă așa ceva era posibil, pentru că nu suporta ideea de aristocrație ereditară. Simon nu se îndoia că declarațiile lui Westcliff erau sincere, deși nu părea conștient de faptul că privilegiile aristocratice, cu puterea și cu responsabilitățile care decurgeau din ele, erau ceva înnăscut, făceau parte din el. Deținător al celui mai de seamă titlu din Anglia, Marcus, lord Westcliff, trebuia să-și facă datoria și să respecte tradiția- Ducea o viață organizată riguros, după un program strict, și dădea dovadă de o mare stăpînire de sine.

În acel moment, însă, Westcliff părea tulburat, chiar mai mult decît ar fi trebuit.

- La naiba! a exclamat Westcliff. Fac afaceri cu tatăl lor. Cum să mai dau ochii cu Thomas Bowman fără să-mi amintesc că i-am văzut fata aproape dezbrăcată?

- Fetele, l-a corectat Simon. Erau amîndouă acolo.

- N-am observat-o decît pe cea înaltă.

- Pe Lillian?

- Da, pe ea. Westcliff s-a încruntat. Dumnezeuule, nu e de mirare că nu s-au măritat! Sînt niște sălbătice, chiar și după standardele americane! Și felul în care mi-a vorbit, ca și cum eu ar fi trebuit să mă simt jenat pentru că le-am întrerupt desfrîu! păgîn...

— Dacă te-ai auzi, Westcliff! l-a întrerupt Simon, amuzat de vehemența lui. Cîteva fete inocente alergînd pe o pajistă nu prevestesc nici pe departe sfîrșitul civilizației, așa cum o știm noi. Dacă ar fi fost niște fetișcane din sat nu ai fi spus nimic. Ba chiar te-ai fi alăturat lor, așa cum ai mai făcut-o de atîtea ori...

- Dar nu sînt niște țărănuțe, nu-i așa? Sînt niște tinere doamne - sau asta ar trebui să fie. De ce naiba se comportă așa niște fete nemăritate?

Simon a zîmbit simțindu-i îngrijorarea din glas.

- Impresia mea este că au devenit aliante, tocmai datorită statutului lor de fete rămase nemăritate. Aproape întreg sezonul abia dacă și-au vorbit, dar de ceva vreme au devenit bune prietene.

- În ce scop? a întrebat Westcliff, suspicios.

- Poate încearcă doar să se distreze, sugerează Simon, conștient că Westcliff era foarte interesat de comportamentul fetelor. Și a lui Lillian Bowman în mod special. Se părea că ea îl tulburase profund, lucru neobișnuit la Westcliff, care trata femeile cu

multă deferență. După știința lui Simon, Westcliff nu-și pierduse niciodată detașarea, în ciuda numărului mare de femei care îi dăduseră tîrcoale sau trecuseră prin patul lui. Pînă acum.

- Ar trebui să se apuce de cusut sau să-și găsească o altă ocupație asemănătoare, mormăi Westcliff.

Să nu mai alerge pe cîmp, dezbrăcate.

- Nu erau dezbrăcate, a precizat Simon. Spre marele meu regret.

- Comentariul tău mă determină să-ți spun ceva. După cum știi, nu obișnuiesc să dau sfaturi dacă nu mi se cer...

Sirhon l-a întrerupt cu un hohot de rîs:

- M-aș mira să fi trecut măcar o zi în care să nu fi dat un sfat, cuiva.

- îmi ofer sfaturile doar atunci cînd sînt absolut necesare, a spus Westcliff, cu o grimasă pe chip.

Simon i-a aruncat o privire ironică.

- Cred că va trebui să-ți ascult vorbele pline de înțelepciune, fie că vreau sau nu.

- Este vorba de domnișoara Peyton, la-ți gîndul de la ea, dă dovadă de puțină înțelepciune. E

superficială, cea mai egoistă creatură pe care am cunoscut-o vreodată. Fațada este atrăgătoare, sînt de acord... dar altceva nimic. Știu că ai vrea să-ți devină amantă dacă nu va reuși să-l atragă în cursă pe Kendall. Sfatul meu este să nu o faci. Există o mulțime de alte femei care au infinit mai multe de oferit.

Simon nu i-a răspuns imediat. Sentimentele lui pentru Annabelle erau complexe. O admira, o plăcea și știa că nu avea nici urd drept să o judece aspru pentru că devenise amanta unui alt bărbat. În același timp însă gîndul că Hodgeham a avusese în patul lui și sîrnea un amestec de gelozie și furie care îl surprindea.

După ce aflate bîrfa lansată de lordul Burdick, cum că Annabelle era amanta secretă a lui Hodgeham, Simon nu rezistase impulsului de a cerceta. își întrebuse tatăl, care își completa cu meticulozitate registrele, dacă îi achita altcineva notele de plată. Tatăl lui îi confirmase că lordul Hodgeham le mai plătea din cînd în cînd. Asta nu dovedea nimic dar nici nu era în măsură să infirme posibilitatea ca Annabelle să fi devenit amanta lui Hodgeham.

Era clar că familia Peyton era într-o situație disperată... dar nu înțelegea cum de Annabelle îl ceruse ajutorul unui bătrîn gras ca Hodgeham. Pe de altă parte, asemenea multor alte decizii pe care le iei în viață, putea fi doar o chestiune de timp. Poate că Hodgeham apăruse într-un moment în care Annabelle lăsase garda jos și-l dăduse ticălosului bătrîn ce-i ceruse, în schimbul banilor de care avea atîta nevoie.

Nu avea nici ghete. Dumnezeu! Cît de meschin putea fi Hodgeham! îi dăruise cîteva rochii dar nu și o pereche de încălțări decente, tar lenjeria ei de corp era aproape ruptă. Dacă tot trebuia să fie amanta cuiva, atunci era mai bine să fie amanta lui și să fie recompensată cum se cuvenea pentru favorurile ei. Era însă prea devreme să-i pună o asemenea întrebare. Simon trebuia să aștepte răbdător, să vadă dacă lordul Kendall o cerea sau nu în căsătorie. Nu intenționa să-i pericliteze șansele în nici un fel. Dar dacă planul cu Kendall

eșua, Simon avea de gînd să-i facă o ofertă mai bună decît Hodgeham.

Și-a imaginat-o pe Annabelle goală în patul lui și a simțit cum dorința i se reaprindea. A făcut un efort să reia firul discuției:

- Ce te-a făcut să crezi că mă interesează Annabelle Peyton? a întreat cu indiferență.
- Erai cît pe ce să cazi de pe cal cînd ai văzut-o în pantalonăși.

Simon a zîmbit slab:

- La un asemenea trup, cui îi mai pasă ce se ascunde înăuntru?
- Ar trebui, i-a răspuns Westcliff. Domnișoara Peyton e un monument de egoism.
- Ți-a trecut vreodată prin minte că ai putea să te mai și înșeli cîteodată?

întrebarea l-a pus pe gînduri pe Westcliff.

- Nu, niciodată.
- Simon a clătinat din cap, zîmbind, după care și-a îndemnat calul și a pornit în galop.

CAPITOLUL 11

În timp ce se întorcea la Stony Cross Manor, pe Annabelle a început să o doară glezna. Și-o sucise probabil în timpul meciului, deși nu-și amintea momentul exact în care se întîmplase. Ofrînd, a apucat mai strîns coșul și a grăbit pasul, ca să o ajungă pe Lillian. Daisy și Evie erau cîțiva pași mai în spate și discutau aprins, în timp ce Lillian părea gînditoare.

- Pari îngrijorată. De ce? a întreat-o în șoaptă Annabelle pe Lillian.

- Lordul Westcliff și domnul Hunt... crezi că vor spune cuiva că ne-au văzut? îți dai seama ce urmări poate avea asta asupra reputației noastre?

- Nu cred că Westcliff ar putea să facă asta, i-a răspuns Annabelle după cîteva clipe de gîndire. Eu l-am crezut cînd a făcut remarca aceea cu amnezia. Și nu pare genul bîrfitor.

- Și domnul Hunt?

Annabelle s-a încruntat.

- Nu știi. N-a făcut nici un fel de promisiune, am observat și eu. Bănuiesc că-și va ține gura doar dacă va avea ceva de cîștigat.

- înseamnă că trebuie să-l rogi tu. Diseară, cînd îl vezi pe domnul Hunt la dans, trebuie să te duci la el și să-l faci să-ți promită că nu va povesti nimănui despre meciul nostru de baseball.

Annabelle a oftat, amintindu-și că în seara aceea j era o serată dansantă. Nu se simțea deloc în stare să dea ochii cu Hunt după cele întîmplate. Pe de altă parte, Lillian avea dreptate - nu aveau nici un motiv să creadă că Hunt avea să păstreze tăcerea, i Trebuia să stea de vorbă cu el, oricît de neplăcut j i-ar fi fost.

- De ce eu? a întreat, deși știa răspunsul.

- Pentru că te place. Toată lumea știe asta. O să-ți facă pe plac dacă-l rogi tu.

- Hunt nu face nimic gratis, murmură Annabelle. Glezna o durea din ce în ce mai tare. Dăcă-mi face vreo propunere vulgară?

După o lungă pauză, Lillian i-a răspuns:

Aruncă-i și tu un os.

- Ce fel de os? a întreat Annabelle, bănuitoare, i

- Lasă-I să te sărute, dacă așa își ya ține gura.

Uimit de ușurința cu care Lillian vorbea despre

astfel de lucruri, Annabelle a simțit că se sufoca.

- Dumnezeule, Lillian! Nu pot să fac asta!

- De ce nu? Te-ai mai sărutat pînă acum, nu-i j așa?

- Da, dar...

- E o pereche de buze ca oricare alta. Asigură- te că nu te vede nimeni și termină repede cu el!

Atunci secretul nostru va fi în siguranță.

Annabelle a clătinat din cap, rîzînd amar. Doar la gîndui acesta inima începuse să-i bată cu putere. își amintea de primul lor sărut, la teatru, care o lăsase fără grai.

- Trebuie să-i fie clar că nu va primi mai mult de un sărut, continuă Lillian, și că se va întîmpla o singură dată.

- îmi pare rău că trebuie să-ți critic planul, dar o pereche de buze *nu este* ca oricare alta, atunci când este vorba de Simon Hunt! Și nu se va mulțumi doar cu un sărut, iar eu nu am de gând să-i ofer și altceva.

- Chiar atât de mult îți repugnă domnul Hunt? o întrebă Lillian. Nu arată chiar atât de rău. Aș putea să spun că e chiar frumusețel.

- Mi-e atât de nesuferit că nu m-am uitat niciodată cu atenție la el. Trebuie însă să recunosc că este... Annabelle a tăcut, gândindu-se mai bine la întrebarea pe care i-o pusese Lillian.

Obiectiv vorbind - dacă cineva putea rămâne obiectiv atunci când era vorba de Simon Hunt - arăta într-adevăr bine. Cuvântul „frumos” li se aplica bărbaților cu trăsături rafinate și ținută elegantă. Simon Hunt adăuga noi înțelesuri acestui termen, cu chipul lui sculptat, ochii negri, îndrăzneți, nasul puternic și gura mereu arcuită într-un zîmbet ironic, ireverențios. Înălțimea neobișnuită și musculatura puternică i se potriveau de minune, ca și cum natura însăși recunoștea că nu era genul care să se mulțumească cu jumătăți de măsură.

Simon Hunt o tulburase încă din primul moment. Deși Annabelle nu-l văzuse altfel decât îmbrăcat impecabil și perfect stăpîn pe sine, simțise dintotdeauna că el era doar pe jumătate împlînzit. Instinctul îi spunea că dincolo de fațada batjocoritoare se ascundea un bărbat capabil de pasiuni profunde, poate chiar de brutalitate. Nu era un bărbat pe care să-l poți stăpîni ușor.

A încercat să-și imagineze fața lui Simon aplecată deasupra ei, atingerea fierbinte a gurii lui, brațele lui care o înlănțuiau... așa cum se mai întîmplase, cu singura deosebire că acum ar fi participat și ea, de bunăvoie. Era doar un bărbat, și-a repetat ea în gând, cu nervozitate. Iar un sărut era ceva trecător. Un moment de intimitate. Mai apoi, însă, ori de câte ori s-ar fi întîlnit, Simon Hunt ar fi jubilat în tăcere. Era mai mult decât putea ea să suporte.

S-a frecat pe frunte, de parcă ar fi primit o lovitură cu bîta de baseball.

- Nu putem să ignorăm totul și să sperăm că va avea bunul simț să-și țină gura?

- Oh, ba da, i-a răspuns sarcastic Lillian. Domnului Hunt i se potrivește cel mai bine termenul „bun simț”. Chiar așa, să ne ținem pumnii și să așteptăm... dacă ne țin nervii.

Annabelle oftă resemnată, masîndu-și tîmplele:

- Bine. O să-l abordez diseară. O să-l... sărut, dacă e nevoie. Să știi că sărutul e o plată mai mult decât suficientă pentru rochiile pe care mi le-ai dat!

Lillian a zîmbit mulțumită:

- Sînt sigură că vei ajunge la o înțelegere cu domnul Hunt.

Au ajuns la conac iar Annabelle a urcat în camera ei să doarmă puțin, ca să-și recapete puterile pentru dansul de mai tîrziu. Nu și-a văzut mama. Probabil lua ceaiul în compania altor doamne mai în vîrstă, în salonul de la parter.

Annabelle era bucuroasă că mama ei nu o văzuse, pentru că își putea schimba hainele fără să trebuiască să răspundă unor întrebări nedorite. Philippa era un părinte permisiv și iubitor dar nu ar fi reacționat prea bine dacă ar fi aflat ce făcuseră, ea și prietenele ei.

După ce și-a schimbat hainele cu altele curate, Annabelle s-a strecurat printre cearceafurile călcate impecabil. Din cauză că o durea glezna n-a reușit însă să adoarmă. A rugat o servitoare să-i aducă un vas cu apă rece și a stat cu piciorul cufundat în el o jumătate de oră. Glezna i se umflase. Bles- temînd ziua nenorocită, Annabelle și-a tras un ciorap peste carnea rozalie, umflată, și a început să se îmbrace. A chemat din nou servitoarea să o ajute să-și strîngă corsetul și să-i închidă rochia la spate.

- Domnișoară... începu fata, privind-o îngrijorată. Ai nevoie să-ți aduc ceva? Nu arăți deloc bine. Menajera are un tonic în dulap, pentru slăbiciunile femeiești...

- Nu e vorba de asta, i-a răspuns Annabelle. Mă doare glezna, asta-i tot.

- Un ceai, măcar? i-a sugerat fata, trecînd în spatele lui Annabelle să-i încheie nasturii rochiei galbene. Îl aduc imediat. Poți să-l bei pînă îți aranjez eu părul.

- Mulțumesc. Annabelle a stat nemișcată cît timp servitoarea i-a încheiat nasturii, după care s-a așezat pe scaunul din dreptul măsuței de toaletă. S-a privit în oglinda stil Queen Anne. Nu înțeleg cum s-a întîmplat. Nu sînt neatentă de felul meu.

Servitoarea i-a înfocat mînedle din tui galben pal.

- Mă întorc imediat cu ceaiul.

Exact cînd a ieșit, Philippa a intrat în cameră, l-a zîmbit fiicei ei, văzînd că se îmbrăcase cu rochia galbenă.

- Arăți minunat, draga mea.
- Dar nu mă simt ia fel. Mi-am sucit glezna în timp ce mă plimbam cu prietenele mele, cele rămase nemăritate.

- Chiar trebuie să folosești aceste cuvinte? o întrebă Philippa. Sînt sigură că ai putea găsi un alt nume pentru grupul vostru.

- Dar ni se potrivește, i-a răspuns zîbind Annabelle. Și să știi că o spunem cu ironie.

Philippa oftă.

- Eu nu mă mai simt în stare să apreciez ironiile, oricare ar fi ele. Nu mi-e ușor să văd cum te lupți, cum încerci să urzești planuri, cînd altor fete totul le este servit pe tavă. Să te văd în rochii împrumutate... Dacă tatăl tău trăia, dacă aveam bani, cît de puțini...

Annabelle a ridicat din umeri.

- Așa a fost să fie, mamă.

Philippa a mîngîiat-o ușor pe păr.

- De ce nu rămîi îri cameră în seara asta, să te odihnești? Eu îți dtesc ceva, tu stai întinsă, cu glezna sprijinită...

- Nu mă tenta, i-a răspuns Annabelle. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere... dar nu-mi pot permite să rămîn aici în sea/a asta. Nu pot să ratez șansa de a-l impresiona pe lord Kendall. *Și de a negocia cu Simon Hunt*, și-a spus în gînd.

După ce a băut o ceașcă cu ceai, Annabelle a reușit să coboăre scările fără să tresară măcar, deși glezna o durea îngrozitor. A schimbat cîteva cuvinte cu Lilliair înainte să se așeze cu toții la masă. Obrajii lui Lillian erau de un roz plăcut, din cauza soarelui, iar ochii îi păreau de catifea, în lumina candelabrelor.

- Pînă acum Westcliff a făcut eforturi considerabile să ne ocolească, i-a spus Lillian, surî-zătoare. Ai avut dreptate. Nu trebuie să ne temem de nimic, în ceea ce-l privește. Singurul care ne poate crea probleme este Hunt.

- Nu trebuie să-ți faci griji. Vorbesc eu cu el, așa cum ți-am promis. -

Lillian a răsuflat ușurată.

- Ești o scumpă, Annabelle.

Cînd s-au așezat la masă, Annabelle a constatat cu surprindere că stătea lîngă lordul Kendall. în orice altă ocazie i s-ar fi părut un adevărat noroc, dar în seara aceea nu se simțea prea bine. Nu eră în stare să susțină o conversație inteligentă din cauza gleznei care îi pulsa și a unei dureri cumplite de cap. Ca disconfortul să fie și mai mare, Simon Hunt era așezat chiar în fața ei, ceea ce a făcut să-i piară pofta de mîncare. Ciugulea absentă din farfurie și de cîte ori ridica ochii îi surprindea privirea ațintită asupra ei. Din fericire, cele cîteva remarci pe care le-a făcut în timpul mesei au fost anoste și curtenitoare, așa că masa s-a desfășurat fără incidente.

Cînd cina a luat sfîrșit, din sala de bal au început să se audă acordurile muzicii. Annabelle era fericită că balul urma să înceapă curînd. De-abia aștepta să stea în rînd cu celelalte prietene ale ei și sa-și odihnească picioarele în timp ce dansau ceilalți. Probabil stătuse prea mult în soare și de aceea o durea atît de rău capul. în schimb, Lillian și Daisy erau în mare formă. Numai biata Evie avusese parte de o săpuneală zdravănă din partea mătușii ei.

- Face pistrui de la soare, îi spusese Dăisy lui Annabelle. Mătușa Florence i-a spus că s-a umplut de pete și că arată ca un leopard, l-a interzis să mai aibă de-a face cu noi pînă cînd pielea ei va reveni la normal.

Annabelle o compătimea sincer pe prietena ei.

- Cît de rea poate fi mătușa Florence! îi face plăcere să o chinuiască pe Evie. E singurul ei scop în viață.

- Da, îi reușește de minune, încuviință Daisy. Făcu ochii mari, observînd ceva în spatele lui Annabelle. La naiba! Domnul Hunt vine încoace. Mi-e atît de sete! Mă duc să-mi iau ceva de băut. Vă las pe voi doi să...

- Ți-a spus Lillian, constată Annabelle.

- Da. Și ea și Evie și eu îți sîntem recunoscătoare pentru sacrificiul pe care ai fost de acord să-l faci.

- Sacrificiu, repetă Annabelle, căreia nu-i plăcea cum suna. E un cuvînt cam tare, nu ți se pare? După cum spunea Lillian, e doar o pereche de buze ca oricare alta.

- Asta ți-a spus ție, i-a răspuns Daisy. Mie și lui Evie ne-a mărturisit că ar prefera să moară decît să se lase sărutată de unul ca domnul Hunt.

- Ce... încep Annabelle, dar Daisy se îndepărta deja, chicotind.

Annabelle se simțea acum ca o virgină sacrificată, aruncată în infern. Tresări când auzi vocea lui Simon Hunt la ureche. Tonul baritonal i-a străbătut tot corpul, rezonând pe șira spinării.

- Bună seara, domnișoară Peyton. Văd că ești complet îmbrăcată. Ce schimbare!

Strângând din dinți, Annabelle s-a întors cu fața spre el:

- Trebuie să recunosc, domnule Hunt, că m-a mirat purtarea ta rezervată din timpul mesei. Mă așteptam la un torent de comentarii jignitoare, în schimb te-ai purtat ca un gentleman o oră întregă.

- Mi-a fost greu, a recunoscut el grav. Am vrut însă ca purtarea șocantă să rămână apanajul tău... A făcut o pauză înainte de a adăuga: pentru că mi s-a părut că te descurci de minune.

- Nici eu nici prietenele mele nu am făcut nimic rău!

- Am spus eu cumva că dezaprob meciul de baseball jucat în pielea goală? a întrebat el cu un aer inocent. Din contră: îl aprob din toată inima. De fapt, cred că ar trebui să jucați zilnic.

- Nu eram în pielea goală! a șuierat Annabelle printre dinți. Eram în lenjeria intimă.

- Așa arată?

Ea s-a înroșit de rușine că observase cât de uzată era lenjeria.

- Ai mai spus cuiva că ne-ai văzut? l-a întrebat, îngrijorată.

Era întrebarea pe care o aștepta. A zîmbit:

- Nu încă.

- Ai de gând s-o faci?

Hunt a așteptat un timp pînă să-i răspundă. Deși arborase un aer îngîndurat, era evident că situația îi făcea plăcere.

- Nu am de gând... a ridicat din umeri. Dar știi cum e. Uneori astfel de lucruri pot să-ți scape în timpul unei conversații.

- Ce trebuie să fac în schimbul tăcerii tale?

Hunt s-a prefăcut șocat de felul ei direct de a i se adresa.

- Ar trebui să înveți să tratezi astfel de lucruri cu mai multă diplomație. Credeam că o domnișoară rafinată, așa ca tine, dă dovadă de tact și delicatețe...

- Nu am timp de așa ceva, l-a întrerupt ea. Și este evident că nu pot conta pe tine dacă nu te mituiesc într-un fel sau altul.

- Cuvîntul „mită” are conotații negative, a mustăcit el. Prefer să-i spun „stimulent”.

- Spune-i cum vrei, i-a spus ea nerăbdătoare. Hai să trecem la negocieri.

- Bine. Hunt era sobru dar în ochi în juca. o luminiță veselă. Cred că aș putea fi convins să păstrez tăcerea în privința purtării voastre scandaloase, contra unui stimulent corespunzător.

Annabelle a tăcut, cu pleoapele coborîte. Se gîndea la ce să-i răspundă. Odată rostite, cuvintele nu mai puteau fi retrase. De ce trebuia ea să-i cumpere tăcerea lui Simon Hunt, când nici măcar nu-și dorise să joace?

- Dacă ai fi un gentleman, discuția asta nu ar fi necesară.

El a izbucnit în rîs:

- Nu sînt un gentleman. Mă simt însă nevoit să-ți reamintesc că nu *eu* alergam pe jumătate dezbrăcat pe pajiște, mai devreme.

- Taci, te rog, i-a șoptit Annabelle. Să nu te audă cineva.

Hunt o privea atent:

- Aștept cea mai bună ofertă pe care mi-o poți face, domnișoară Peyton.

Annabelle roșise pînă în vârful urechilor. Privind fix într-un punct de pe peretele din spatele lui, i-a răspuns:

- Dacă-mi promiți că nu spui nimănui... te las să mă săruți.

Tăcerea care a urmat i s-a părut chinuitoare. Cu un efort, Annabelle a ridicat privirea din pămînt și a constatat că-l luase pe Hunt prin surprindere. O privea uimit, de parcă îi vorbise într-o limbă străină și nu era sigur de traducere.

- Un sărut, a spus Annabelle cu nervii încordați la maximum. Și să nu crezi că se va mai repeta.

Hunt părea să-și aleagă cuvintele cu multă grijă:

- Am crezut că vei accepta să dansezi cu mine un vals. Sau un cadril.
- M-am gândit și la asta, i-a răspuns ea. Sărutul durează mult mai puțin decât un vals.
- Nu și dacă te sărut eu.

începuseră să-i tremure genunchii.

- Nu fi absurd, i-a spus scurt. Un vals obișnuit durează cel puțin trei minute. E imposibil ca un sărut să dureze atât.
- Tu trebuie să știi mai bine, normal. Foarte bine. îți accept oferta. Un sărut în schimbul tăcerii mele. Eu decid când și unde se va întâmpla.
- „Când și unde” vor fi stabilite de comun acord, a insistat Annabelle. Nu vreau decât să-mi apăr reputația. Nu pot să-ți permit să mi-o pui în pericol alegând un loc sau un moment nepotrivit.

Hunt i-a zîmbit ironic.

- Te pricepi la negocieri, domnișoară Peyton. Sper să nu ne întâlnim la masa tratativelor, în caz că vei avea vreodată ambiția de a te lansa în afaceri.
- Singura mea ambiție este cea de a deveni lady Kendall, i-a răspuns Annabelle cu drăgălășeniei A observat cu satisfacție că lui Hunt îi dispăruse zîmbetul de pe față.
- Mare păcat. Și pentru tine și pentru el.
- Du-te la naiba! și-a spus ea în barbă și s-a îndepărtat repede, fără să ia în seamă durerea din gleznă.

în timp ce se îndrepta spre terasa din spate a simțit că durerea se întetea, ajungând acum pînă aproape de genunchi. *La naiba!* a murmurat ea. în starea aceea nu avea cum să-l fărmece pe Kendall. Epuizată și înfrîntă, Annabelle s-a hotărît să se întoarcă în camera ei. își îndeplinise misiunea, iar acum cel mai bun lucru pe care îl putea face era să-și odihnească glezna și să spera că starea ei avea să se îmbunătățească pînă a doua zi dimineață.

Durerea se intensifica cu fiecare pas. Broboane reci de sudoare îi alunecau pe sub corset. Nu se mai simțise niciodată așa. Nu o durea numai piciorul. Era amețită și o durea peste tot, iar conținutul stomacului ei devenise brusc amenințător. Avea nevoie de aer... trebuia să iasă afară, în

răcoarea nopții și să stea așezată undeva, pînă cînd îi dispărea senzația de greață. Ușa terasei i se părea acum foarte îndepărtată. Se întreba îngrozită cum va ajunge pînă la ea.

Din ferire surorile Bowman s-au grăbit spre ea în clipa în care au văzut că își încheiase discuția cu Simon Hunt. Lui Lillian i-a dispărut brusc zîmbetul de pe față atunci cînd i-a surprins lui Annabelle privirea în care se putea citi durerea.

- Arăți îngrozitor, a exclamat ea. Dumnezeu, ce ți-a spus Hunt?
 - A fost de acord cu sărutul, i-a răspuns scurt Annabelle, continuîndu-și drumul poticnit. Urechile îi țiuiau. Abia dacă mai auzea muzica.
 - Dacă ideea te speria într-atît... a început Lillian.
 - Nu e vorba de asta, i-a răspuns Annabelle. E din cauza gleznelor. Mi-am scrîntit-o ceva mai devreme și abia dacă mai pot să calc.
 - De ce nu ne-ai spus mai devreme? a întrebat-o Lillian, îngrijorată. A prins-o pe Annabelle pe după talie. Brațul ei subțire era neașteptat de puternic. Daisy, du-te la ușă și ține-o deschisă.
- Cele două surori au ajutat-o să iasă afară. Annabelle și-a șters transpirația de pe frunte cu mînușa.
- Mj-e greață, a gemut ea, simțind un gust amar în gură. Picioarul o durea de parcă ar fi trecut o trăsură peste el. Of, Doamne, nu se poate! Nu se poate să-mi fie rău tocmai acum.
 - Nu-i nimic, a liniștit-o Lillian îndreptînd-o spre florile care mărgineau treptele terasei. Nu te vede

nimeni, dragă. Daisy și cu mine vom avea grijă de tine.

- Așa este, s-a auzit vocea lui Daisy, din spate. Prietenele adevărate trebuie să-ți țină părul spre spate atunci când ți-e greață.

Dacă nu i-ar fi fost atât de rău, Annabelle ar fi izbucnit în râs. Un nou val de greață a copleșit-o. Din fericire nu mîncase mult la cină, așa că totul a mers repede. Stomacul i-a erupt iar ea nu a mai avut ce să facă. Gemînd, s-a depărtat de stratul de flori și a spus cu voce pierită:

- Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

- Încetează, i-a răspuns Lillian. Și tu ai face același lucru pentru mine, nu-i așa?'

- Bineînțeles, numai că tu nu ai da dovadă de prostie, ca mine...

- Nu e vorba de prostie, i-a zis Lillian cu blînd dește. Ți-e rău. Hai, ia batista mea.

Annabelle a luat batista cu margini din dantelă dar s-a strîmbat cînd i-a simțit parfumul.

- Ugh, nu pot, a șoptit. Mirosul... Nu ai una care să nu fie parfumată?

- Scuze, i-a spus Lillian. Unde ți-e batista, Daisy?

- Am uitat-o, a sosit scurt răspunsul ei.

- Trebuie să o folosești pe asta, i-a spus Lillian lui Annabelle. Alta nu avem.

O voce masculină a intervenit în discuția lor:

- la-o pe aceasta.

CAPITOLUL 12

Prea amețită ca să realizeze ce se petrecea în jurul ei, Annabelle a luat batista curată care îi fusese întinsă. Nu mirosea deloc, poate doar ușor a apret. După ce Annabelle și-a șters fruntea transpirată și gura a ridicat ochii spre noul-venit. Stomacul i s-a revoltat ciin nou la vederea lui Simon Hunt. O urmărise pe terasă și asistase la întîm-plarea umilitoare prin care trecuse. Își dorea să moară, atunci, acolo, să nu-i mai pese că Simon Hunt o văzuse vomitînd în stratul de flori.

Hunt o privea impasibil. O singură cută îi apăruse pe frunte, între sprîncene. A întins mîna să o prindă, văzînd că se clătina pe picioare.

- E o situație destul de neplăcută, domnișoară Peyton, în condițiile noii noastre înțelegeri, i-a murmurat el.

- Of, pleacă! a gemut Annabelle, dar s-a trezit sprijinindu-se de trupul lui atunci cînd un nou val de greață a cuprins-o. Și-a dus repede batista la gură

. și a respirat pe nas. Slavă Domnului, senzația de vomă i-a dispărut imediat. Se simțea însă foarte slăbită și știa că s-ar fi prăbușit ia pămînt dacă nu ar fi sprijinit-o el. Ce se întîmpla oare cu ea?

Hunt a prins-o în brațe:

- Mi s-a părut că erai foarte palidă, mai devreme, i-a spus el îndepărtîndu-i o șuviță de păr care îi căzuse pe fața transpirată. Ce e cu tine, scumpa mea? Ți-e rău doar de la stomac sau te mai doare și altceva?

Deși se simțea rău, pe Annabelle a mirat-o afecțiunea cu care îi vorbise, ca să nu mai pomenească faptul că un gentleman nu rostea niciodată numele unei părți din corpul unei doamne. În acele momente, însă, era în stare doar să se agațe de haina lui. S-a concentrat, dorind să-i răspundă la întrebare:

- Mă dor toate, i-a șoptit. Capul, stomacul, spatele... dar mai ales glezna.

În timp ce vorbea și-a dat seama că nu-și simțea buzele. Le-a umezit ușor cu limbă, s'periată. Dacă nu s-ar fi simțit atât de rău ar fi observat că. Hunt o privea altfel decît pînă atunci. Mai tîrziu, Daisy avea să-i descrie cît de protector fusese Simon Hunt, cum o cuprinsese cu brațele. Deocamdată, Annabelle nu era în stare să fie atentă la altceva.

Lillian a făcut un pas spre ei, încercînd să o smulgă pe Annabelle din brațele lui Hunt.

- Mulțumim pentru batistă, domnule. Puteți pleca acum. Eu și sora mea sîntem capabile să avem grijă de domnișoara Peyton.

Hunt a ignorat-o și a continuat să o țină strîns pe Annabelle îri timp ce o privea atent:

- Cînd te-ai lovit la gleznă?

- În timpul meciului de baseball, cred...

- Nu te-am văzut bînd nimic la masă. Hunt i-a pus mîna pe frunte, încercînd să vadă dacă avea

temperatură. Gestul era uimitor de intim, de familiar. Dar mai devreme?

- Dacă te referi la vin sau la altă băutură alcoolică, răspunsul este nu. Annabelle se simțea tot mai slăbită. Corpul n-o mai asculta, nu-și mai putea controla membrele. Am băut doar un Geai, în camera mea,

Mîna lui caldă i-a mîngîiat obrazul. Lui Annabelle îi era frig, tremura în rochia udă de transpirație, l-a simțit căldura trupului și a încercat instinctiv să se lipească de el.

- Am înghețat, i-a șoptit, iar brațul lui s-a încordat, din reflex, în jurul taliei ei.

- Ține-te de mine, i-a murmurat el în timp ce încerca să se dezbrace de haină. A înfășurat-o în haina care păstra căldura trupului lui, iar ea i-a răspuns cu un murmur de gratitudine.

Iritată, Lillian a intervenit din nou:

- Uite ce e, domnule Hunt, sora mea și cu mine...

- Du-te după doamna Peyton, a întrerupt-o Hunt, cu un ton autoritar dar și blînd în același timp. Și spune-i lui Westcliff că domnișoara Peyton are nevoie de un doctor. Știe el după cine să trimită.

- Iar tu ce ai de gînd să faci? I-a întrebat Lillian, care nu era obișnuită să i se dea ordine.

- O voi conduce pe domnișoara Peyton pe la intrarea servitorilor. Sora ta va merge cu noi ca să nu se creadă că am comis o indecență.

- Asta demonstrează cîte știi tu despre decență! a ripostat Lillian.

- Nu are rost să discutăm acum despre asta. Încearcă să fii de ajutor. Hai, *du-te*.

Lillian l-a privit furioasă, apoi s-a întors și a pornit în direcția sălii de bat.

Daisy era uluită:

- Nu-mi amintesc să mai fi îndrăznit cineva să-i vorbească astfel surorii mele. Ești cel mai curajos bărbatdin cîți am cunoscut, domnule Hunt.

Hunt s-a aplecat și a luat-o în brațe pe Annabelle. A ridicat-o cu ușurință de la pămînt, prinzîndu-i cu îndemînare și fustele foșnitoare din mătase. Pe Annabelle n-o mai purtase niciodată un bărbat în brațe. Nici nu putea să conceapă că i se întîmpla așa ceva.

- Cred că., aș putea să merg și pe jos o parte din drum, ă reușit ea să spună.

- N-ai putea să cobori treptele, i-a spus scurt Hunt. Dă-mi voie să mă comport ca un cavaler. Pune-ți te rog mîinile în jurul gîtului meu.

Annabelle l-a ascultat, recunoscătoare că nu mai trebuia să se sprijine pe gleznă. Și-a lăsat capul pe umărul lui și și-a trecut mîna stîngă în jurul gîtului lui. În timp ce străbăteau terasa, ea îi simțea jocul mușchilor pe sub cămașă.

- Nu credeam că ești în stare să te porți ca un cavaler, a spus clănțănind ușor din dinți din cauza frisoanelor. Te-am considerat mereu un. om de nimic.

- Nu înțeleg de ce mă privește lumea astfel, ha răspuns el, iar ochii i-au strălucit, jucăuși. Sînt un neînțeleș. Este tragedia vieții mele.

- Încă te mai consider așa.

El a zîmbit și a așeza-o mai bine în brațe, cu un gest.

- Se pare că boala nu ți-a afectat judecata.

- De ce mă ajuți? i-a șoptit ea.

- Sînt direct interesat. Vreau să fii în formă cînd îți vei plăti datoria.

Hunt cobora treptele cu pași siguri. Nu avea grația unui dansator, ci mai degrabă agilitatea unei feline care își pîndește prada. Incercînd să se țină mai bine, Annabelle i-a atins cu degetele părul de pe ceafă. *Ce păcat că mi-e atît de rău, și-a spus ea. Dacă nu aș fi fost atît de slăbită și de amețită cred că mi-ar fi făcut plăcere să fiu purtată în brațe.*

Au ajuns pe alea care ducea la intrarea de pe laterala casei. Hunt s-a oprit ca s-o lase pe Daisy să o ia înainte.

- Ușa servitorilor, i-a reamintit el.

- Da, știu care este. Pe chip i se citea îngrijorarea. N-am mai auzit să ți se facă rău de la stomac din cauza unei glezne scrîntite.'

- Cred că e mai mult decît atît.

- Să fi fost ceaiul de vină? I-a întrebat Daisy.

- Ceaiul nu poate provoca o asemenea reacție. Cred că știu despre ce este vorba, dar aștept să ajungem în camera domnișoarei Peyton, pentru confirmare.

- Cum ai de gând să-ți „confirmi” ideea? l-a întrebat îngrijorată Annabelle.
- Vreau doar să mă uit la glezna ta, i-a zîmbit Hunt. Merit măcar atît, după ce te port în brațe trei etaje.

S-a dovedit că scările nu l-au obosit deloc. Cînd ajuns sus, ritmul respirației lui era neschimbat. Annabelle era convinsă că ar fi putut să urce de zece ori mai multe trepte, cu ea în brațe, fără să transpire. Cînd i-a spus acest lucru, el i-a răspuns:

- Mi-am petrecut mare parte din tinerețe cărînd carcace de porc și vită, la prăvălia tatălui meu. Să te port pe tine în brațe este mult mai plăcut.

- Ce drăguț! a murmurat Annabelle, cu ochii închiși. Visul oricărei femei este să fie comparată cu o vacă moartă.

El a izbucnit în rîs și s-a întors brusc, ca să nu-i lovească piciorul de tocul ușii. Daisy le-a deschis ușa și a așteptat ca Hunt să o așeze pe Annabelle pe pat.

- Am ajuns, a spus el și a întins mîna după o pernă, să o sprijine.
- îți mulțumesc, i-a șoptit ea privindu-l în ochii întunecați.
- Vreau să-ți văd piciorul.

Annabelle a simțit că i se oprește inima în loc, auzindu-i cuvintele îndrăznețe.

- Prefer să aștept doctorul.
- Nu ți-am cerut permisiunea. Ignorîndu-i protestele, Hunt a apucat tivul rochiei.

- Domnule Hunt* a exclamat ultragiată Daisy. Să nu îndrăznești! Lui Annabelle îi e rău. Dacă nu iei imediat mîna de acolo...

- Liniștește-te, i-a răspuns Hunt. N-am de gând să atentez la virtutea domnișoarei Peyton. Nu încă, oricum. Și-a îndreptat privirea spre fața ei albă ca varul. Nu te mișca. Oricît de frumoase ar fi picioarele tale, nu mă vor incita într-atît încît să!. S-a întrerupt brusc cînd i-a văzut glezna umflată.

La naiba! Te-am considerat întotdeauna o femeie inteligentă. Cum ai coborît în starea asta?

- Oh, Annabdlle, a murmurat Daisy. Glezna ta arată groaznic!

- Nu era așa mai devreme, s-a apărut Annabelle. Durerea s-a întezit în ultima jumătate de oră și... A tresărit alarmată cînd a simțit mîna lui Hunt mai sus, sub fustă. Ce faci? Daisy, nu-l lăsa...

- Îți dau ciorapul jos, i-a spus Hunt. Și o sfătuiesc pe domnișoara Bowman să nu intervină.

Daisy a venit lîngă Annabelle și l-a privit încruntată:

Te sfătuiesc să fii atent, domnule Hunt, N-o să stau și să privesc pasivă cum îmi molestezi prietena!

Hunt a privit-o ironic, l-a găsit rapid jartiera lui Annabelle și a desfăcut-o cu un gest.

- în cîteva minute vei fi asaltată de vizitatori, la care se vor adăuga doamna Peyton, lordul Westcliff și doctorul. Indiferent de reputația pe care am căpătat-o, am nevoie de ceva mai mult timp ca să pot molesta pe cineva. Expresia i s-a schimbat rapid cînd a auzit-o pe Annabelle gemînd, atunci cînd i-a atins glezna, l-a rulat cu grijă ciorapul, dar pielea ei era atît de sensibilă că și cea mai ușoară atingere îi provoca durere. Stai liniștită, draga mea,, i-a murmurat el în timp ce-i scotea ciorapul.

Annabelle și-a mușcat buza și l-a urmărit cum stătea aplecat deasupra gleznei ei. l-a întors-o ușor, cu grijă să nu o atingă mai mult decît era necesar.

- Este exact așa cum am bănuir.

Daisy s-a aplecat să vadă locul pe care i-l arăta Hunt.

- Ce sînt urmele acestea mici?

- Mușcătură de viperă, i-a răspuns Hunt. Și-â suflecat mînele cămășii, arătîndu-și brațele puternice, acoperite cu păr închis la culoare.

Cele două fete îl priveau șocate.

- Am fost mușcată de *un șarpe*? întrebă Annabelle. Cum? Cînd? Nu poate fi adevărat. Ar fi trebuit să simt ceva... nu-i așa?

Hunt a început să caute ceva în buzunarul hainei pe care ea o ținea încă pe umeri.

- Uneori oamenii nu-și dau seama cînd sînt mușcați. Pădurile din Hampshire sînt pline de vipere în această perioadă din an. Probabil s-a întîmplat după-amiază, cînd ați ieșit afară. A găsit ceea ce căuta: un briceag pe care l-a desfăcut.

Annabelle a făcut ochii mari, alarmată:

-Ce faci?

Hunt i-a luat ciorapul și l-a împăturit în două.

- Fac un garou.
- Ai întotdeauna așa ceva cu tine? i se păruse ■ mereu că avea aerul unui pirat, iar acum, cu î mînecele suflecate și cu cuțitul în mîină, imaginea jj era și mai puternică.

Hunt i-a ridicat rochia pînă la genunchi și legat-o cu ciorapul deasupra gleznei.

- Aproape întotdeauna, i-a răspuns după o vreme/concentrat la ce făcea. Sînt fiu de măcelar și cuțitele m-au fascinat întotdeauna.

- Nu m-am gîndit la... Annabelle s-a oprit și a oftat de durere, atunci cînd garoul i-a strîns piciorul.

Hunt a privit-o îngrijorat.

- îmi pare rău. A strîns garoul mai tare, con- tinuînd să vorbească, în încercarea de a-i distrage atenția. Așa se întîmplă dacă porți pantofii aceia subțiri. Probabil că ai pășit pe deasupra unei vipere care stătea la soare,, iar cînd ți-a văzut glezna subțire s-a gîndit să muște din ea. A făcut o pauză și a murmurat ceva în barbă, de genul „și nu pot spune că o condamn”.

Piciorul îi pulsa și o ardea. Ca să nu izbucnească în plîns, Annabelle și-a înfipt degetele în cuvertura groasă.

- Cum de mă doare abia acum, dacă am fost mușcată după-amiază?

- Durează cîteva ore pînă apar primele semne. Hunt s-a uitat spre Daisy. Domnișoară Bowman, te rog să suni după servitoare. Spune-i că avem nevoie de .o mîină de ierburi uscate din dulapul menajerei și de apă fiartă. Știu că le-a păstrat de cînd a fost mușcat grădinarul, anul trecut.

Daisy s-a grăbit să facă ce i se spusese, lăsîndu-i singuri pentru un timp.

- - Ce s-a întîmplat cu grădinarul? l-a întrebat Annabelle, clătănind din dinți. Frisoanele erau tot mai dese, ca și cum s-ar fi scufundat în apă rece ca gheața. A murit?

Expresia lui nu s-a schimbat, dar Annabelle și-a dat seama că întrebarea ei l-a descumpănit.

- Nu, i-a răspuns cu blîndețe, apropiindu-se și mai mult de ea. Nu, iubito... l-a luat mîna tremu- rîndă într-a lui, încălzindu-i-o cu degetele lui, într-o strînsoare ușoară. Viperele de Hampshire nu produc venin suficient încît să omoare ceva mai mare decît o pisică sau un cîine de talie mică. A mîngîiat-o cu privirea și a continuat: vei fi bine. O să te mai doară ca naiba cîteva zile, după care îți vei reveni complet.

- Nu încerci să mă liniștești, nu-i așa? l-a întrebat ea îngrijorată.

Hunt i-a îndepărtat cîteva șuvițe de pe fruntea plină de sudoare. în ciuda dimensiunii mîinii lui, atingerea lui era tandră și delicată.

- Eu nu mint niciodată, de dragul nimănui, i-a șoptit zîmbind. E unul din multele mele defecte.

Daisy i-a dat instrucțiunile necesare unui lacheu și s-a grăbit să se întoarcă la Annabelle. A ridicat din sprîncene cînd l-a văzut pe Hunt atît de aproape de ea dar nu a făcut nici un comentariu. A întrebat doar:

- N-ar trebui să o tăiem puțin în locul mușcăturii, .să scoatem veninul?

Annabelle a privit-o amenințător:

- Nu-i da idei, Daisy!

Hunt a ridicat ochii de la ea și a răspuns:

- Nu și în cazul mușcăturii de viperă. Și-a îndreptat din nou întreaga atenție spre Annabelle, observînd că ritmul respirației ei se accelerase. îți e greu să respiri?

Annabelle a încuviințat, încercînd să tragă aer în plămîinii care păreau să se fi micșorat dintr-o dată.

Hunt i-a atins ușor obrazul, apoi buzele uscate.

- Deschide gura. S-a uitat printre buzele ei desfăcute și a continuat: nu ți s-a umflat limba. E bine. Dar trebuie să-ți dai jos corsetul. întoarce-te.

înainte ca Annabelle să-i poată răspunde, Daisy a protestat, indignată:

- O ajut eu pe Annabelle. Te rog să părăsești camera.

- Am mai văzut corsete, a informat-o el sarcastic.

Daisy a dat ochii peste cap.

- Nu fii absurd, domnule Hunt. îți dai seama că nu-mi fac griji pentru tine. Un domn poate să-i scoată corsetul unei domnișoare doar dacă este vorba de o situație de viață și de moarte - și tocmai ne-ai asigurat că nu e vorba de așa ceva.

Hunt a fulgerat-o cu privirea.

-La naiba...

- înjură cît vrei, i-a răspuns indiferentă Daisy. Sora mea știe de zece ori mai multe înjurături decît tine, fii sigur. Corsetul lui Annabelle rămîne acolo unde este pînă cînd părăsești camera.

Hunt s-a uitat la Annabelle care respira tot mai greu. Nu conta cine îi scotea corsetul, dar era un lucru care trebuia făcut.

- Pentru numele lui Dumnezeu! a spus el și s-a îndreptat spre fereastră, întorcându-se cu spatele la ele. Nu mă uit. Scoate-i-l.

Dîndu-și seama că era singura concesie pe care era dispus să o facă, Daisy l-a ascultat, l-a dat deoparte haina.

- Îți desfăc șireturile de la spate și ți-l trag pe sub rochie, i-a murmurat iui Annabelle. Așa vei rămîne decent îmbrăcată.

Annabelle nu se simțea în stare să-i spună că nu o preocupa asta, că adevărata ei problemă era că nu putea să respire. S-a întors pe o parte și a simțit degetele lui Daisy luptîndu-se cu șireturile. Aerul părea să nu-i mai ajungă în plămîri. A început să gîfîie.

După cîteva înjurături, Daisy s-a întors spre Simon:

- Trebuie să-mi dai briceagul tău. Șireturile s-au înnodat și nu pot să... *oof!* Exclamația a fost cauzată de Hunt care s-a repezit spre pat și a dat-o deoparte. A mînuit cu pricepere cuțitul, eliberîndu-i coastele din strînsoare.

Annabelle a simțit cum i-a scos corsetul, lăsînd doar cămașa subțire să stea între privirea lui și trupul ei. În starea în care se afla, acesta era ultimul lucru la care să se gîndească. Undeva, însă, în adîncurile minții, știa că mai tîrziu avea să moară de rușine.

A întors-o cu ușurință pe spate, de parcă ar fi fost o păpușă din cîrpă. S-a aplecat deasupra ei.

- Nu te strădui atît de tare, iubito. Și-a pus palma pe pieptul ei și a mîngîiat-o ușor, cu mișcări circulare, susținîndu-i privirea speriată. Încet. Relaxează-te.

Privindu-l adînc în ochi, Annabelle a încercat să-l asculte, dar fiecare respirație era un adevărat chin. Avea să moară sufocată, chiar atunci, chiar acolo.

El nu a lăsat-o să-și ferească privirea.

- Totul va fi bine. Respiră încet. Expiră. Așa. Atingerea mîinii lui părea să-i facă bine, de parcă ar fi avut puterea să-i readucă aerul în plămîni. Acum e cel mai rău, să știi.

- Minunat... a încercat ea să răspundă, dar s-a înecat din cauza efortului.

- Nu încerca să vorbești. Respiră doar. Lung... așa. Încă o dată. Bravo.

În timp ce revenea la un ritm normal al respirației, panica începea să scadă. El avea dreptate... era mai ușor dacă stătea liniștită. O ajuta și vocea lui, uimitor de blîndă:

- Așa trebuie să respiri. Mîna lui continua să descrie mișcări circulare ușoare pe pieptul ei. Atingerea lui nu avea nimic sexual. Ar fi putut la fel de bine să fie un copil în locul ei. Annabelle era uimită. Cine și-ar fi închipuit că Simon Hunt putea fi atît de blînd?

Confuză dar și recunoscătoare, Annabelle a bîjbîit după mîna lui care continua să o atingă ușor. Era atît de slăbită că a trebuit să-și adune toate forțele. Crezînd că voia să-i dea mîna deoparte, Hunt a vrut să se retragă. Annabelle i-a prins mîna și i-a strîns-o.

- Mulțumesc, i-a șoptit.

Nu o mai privea în ochi, ci se uita la degetele ei delicate, împletite cu ale iui, cu aerul unuia care încerca să rezolve un puzzle complicat: A rămas nemișcat, încercînd parcă să prelungească acel moment. Genele lui lungi îi ascundeau expresia.

Annabelle și-a umezit buzele uscate și și-a dat seama că nu le simțea, în continuare.

- Fața îmi e amorțită, a spus, dînd drumul mîinii lui.

Hunt a ridicat privirea, zîmbind de parcă descoperise ceva neașteptat în ceea ce-l privea.

- Ierburile te vor ajuta. A mîngîiat-o ușor pe gît. Ceea ce îmi amintește de... S-a uitat peste umăr de parcă abia atunci și-ar fi amintit că mai era și Daisy în cameră. Domnișoară Bowman, neisprăvitul de lacheu a adus...

- E aici, i-a răspuns fata întorcîndu-se de la ușă cu o tavă care tocmai fusese adusă. Cei doi fuseseră prea absorbiți unui de celălalt ca să audă bătaia în ușă. Menajera ne-a trimis ceaiul din ierburi, care miroase îngrozitor, și o sticlă de tinctură de urzică. Mi-a spus că a sosit doctorul și că va urca imediat, ceea ce înseamnă că trebuie să pleci, domnule Hunt.

El s-a încruntat:

- Nu încă.

- *Acum*, i-a spus Daisy, imperativ. Așteaptă în fața ușii, dacă vrei. De dragul lui Annabelle. Altfel

reputația ei ar fi distrusă.

Hunt s-a uitat spre Annabelle:

- Vrei să plec?

Nu voia. De fapt, ar fi vrut să-l roage să rămână. Ce răsturnare de situație, să-și dorească să se afle în compania celui pe care îl detesta! Dar ultimele minute stabiliseră o legătură fragilă între ei, iar ea nu se putea hotărî dacă să spună da sau nu.

- O să respir așa cum mi-ai spus, a șoptit într-un final. Cred că ar fi mai bine să pleci.

Hunt a dat din cap.

- Aștept pe hol, a spus ridicându-se de pe pat. I-a făcut semn lui Daisy să aducă tava, fără să-și ia privirea de la Annabelle. Bea ceaiul, indiferent de gustul lui. Altfel mă întorc și ți-l torn pe gât. Și-a luat haina și a ieșit din cameră.

Daisy a pus tava pe noptieră și a oftat ușurată.

- Îți mulțumesc, Doamne! Nu știam cum să-l determin să plece, dacă refuza. Stai să te ridic puțin mai sus, să-ți mai pun o pernă la spate. S-a descurcat de minune, dovedind o pricepere surprinzătoare. A luat apoi cana aburindă și i-a lipit-o de buze. Bea, draga mea.

Annabelle a sorbit din lichidul cenușiu, amar și s-a tras înapoi:

-Ugh...

- încă puțin, i-a spus Daisy neiertătoare, ridicându-i din nou cana la gură.

Annabelle a băut din nou din ceai. Avea fața ațit de amorțită că nu și-a dat seama că i se scurseseră câțiva stropi pînă cînd Daisy nu a șters-o ușor cu un șervet. Și-a atins cu vârful degetelor pielea înghețată.

- Ce ciudat! Nu simt nimic. Să nu-mi spui că mi s-a scurs salivă pe bărbie cînd era Hunt aici.

- Bineînțeles că nu, i-a răspuns imediat Daisy. Aș fi făcut imediat ceva dacă s-ar fi întîmplat. O adevărată prietenă nu-și lasă prietena să saliveze de față cu un bărbat. Chiar dacă este vorba de un bărbat care nu o interesează.

Ușurată, Annabelle a sorbit din nou din ceaiul cu gust de cafea arsă. Poate că era doar imaginația ei, dar i se părea că se simțea ceva mai bine.

- I-a luat ceva timp lui Lillian să o găsească pe mama ta, comenta Daisy. Nu înțeleg de ce durează atât. Pe de o parte, îmi pare bine că au întîrziat. A privit-o cu atenție pe Annabelle, cu o strălucire amuzată în ochi. Dacă veneau mai repede aș fi ratat transformarea lui Hunt din lupul cel rău în... într-un lup ceva mai blînd.

Annabelle a rîs ușor:

- Ce mai transformare!

- într-adevăr. La început era arogant și extrem de stăpîn pe sine, ca un erou din romanele pe care mama mi le smulge mereu din mînă. Bine că am fost de față, altfel era în stare să te dezbrace de tot.

Continua să vorbească în timp ce o ajuta să bea din cană și o ștergea pe bărbie. Știi, nu credeam că o să ajung vreodată să spun asta, dar domnul Hunt nu e atât de înspăimântător cum credeam.

- Așa se pare, i-a răspuns Annabelle. Dar nu te aștepta ca transformarea să fie permanentă.

CAPITOLUL 13

După numai două minute, Simon i-a văzut aproape piindu-se pe doctor, pe Westcliff, doamna Peyton și Lillian Bowman. S-a sprijinit de perete, privindu-i cu atenție. Îl amuza tensiunea evidentă dintre Westcliff și Lillian a căror animozitate trăda faptul că își adresaseră cuvinte grele.

Doctorul era un domn venerabil care îi îngrijea pe Westcliff și pe membrii familiei lui de peste treizeci de ani. L-a privit întrebător pe Hunt și i-a vorbit cu mult calm:

- Mi s-a spus că dumneata ai ajutat-o pe tânăra să ajungă în cameră. Așa este?

Simon i-a descris succint starea în care se afla Annabelle și simptomele, fără să-i spună că el, și nu Daisy, fusese cel care îi descoperise urma mușcăturii, pe gleznă. Doamna Peyton îl asculta, „albă ca varul. Westcliff s-a aplecat spre ea și i-a șoptit ceva la ureche. Aceasta a dat din cap și i-a mulțumit, absentă. Simon a bănuit că-i promisese că Annabelle va fi bine îngrijită.

- Nu pot confirma opinia domnului Hunt pînă nu o examinez pe tânăra, a spus doctorul. Q să vă prescriu niște ierburi pe care ar fi bine să le bea imediat, în cazul în care e vorba într-adevăr de o mușcătură de viperă...

- Le bea deja, l-a întrerupt Simon. Am trimis după ele cu un sfert de oră în urmă.

Doctorul i-a aruncat privirea rezervată persoanelor care dădeau diagnostice fără a avea pregătire medicală.

- Trebuia să aștepti sosirea doctorului. Dacă nu e vorba de o mușcătură de viperă?

- Simptomele sînt inconfundabile, i-a răspuns nerăbdător Hunt, dorindu-și ca doctorul să intre odată în camera lui Annabelle și să facă ce trebuia. Am vrut doar să-i alin suferința domnișoarei Peyton, cît mai rapid posibil.

- Pari foarte sigur pe tine, a observat doctorul.

- Da, i-a răspuns Hunt fără să clipească.

Westcliff i-a pus o mînă pe umăr și i-a spus zîbind doctorului:

- Mă tem că vom sta aici la nesfîrșit dacă vrei să-l convingeți pe prietenul meu că se înșeală, indiferent în ce privință. „Încăpățînat” este cel mai blînd adjectiv care i se poate aplica domnului Hunt. Ar fi mai bine să vă îndreptați întreaga atenție spre domnișoara Peyton.

- Probabil, i-a răspuns doctorul. Numai să nu i se pară cuiva că intervenția mea este inutilă, de vreme ce domnul Hunt i-a stabilit deja diagnosticul. Cu acest comentariu sarcastic, bătrînului a intrat în cameră, urmat de doamna Peyton și de Lillian Bowman.

Rămas doar în compania lui Westcliff, Simon a dat ochii peste cap.

- Tare supărăcios mai e bătrînul, a mormăit el. Nu puteai chema pe cineva și mai în vîrstă? M-aș ^nira să mai vadă sau să mai audă bine, ca să pună ; un diagnostic corect.

Lordul l-a privit cu condescendență și amuzament:

- E cel mai bun doctor din Hampshire. Haide Jos, Hunt, să bem un coniac.

Simon a privit spre ușa închisă.

-Maitîrziu.

Westcliff i-a răspuns pe un ton glumeț:

' - Iartă-mă, te rog. Bineînțeles că vrei să aștepti la ușă, ca un cîine de pripas care așteaptă cîteva resturi de la bucătărie. Mă găsești în birou. Fii bun și coboară dacă afli ceva.

Simon l-a privit cu răceală și s-a îndepărtat de la perete.

- Bine, a mîrîit. Vin.

Lordul a dat din cap, mulțumit.

- Doctorul va veni direct la mine cînd va termina ce are de făcut aici.

În timp ce-l însoțea pe Westcliff, coborînd scara principală, Simon se gîndea la comportamentul lui din ultimele minute. Era o experiență inedită. Se lăsase condus de emoții și nu de intelect și acest lucru nu-i plăcea deloc. Dar nu se putuse împotrivi. Cînd și-a dat seama că lui Annabelle îi era rău a simțit o

durere surdă în piept, o strângere de inimă. Nu se mai gândise decât să facă tot ce trebuia ca să-i fie de ajutor. Iar în momentele în care Annabelle se chinuia să respire, uitându-se la el cu teamă, și-a dat sefema că ar fi făcut orice pentru ea. Orice.

Era pierdut dacă Annabelle avea să afle vreodată câtă putere avea asupra lui... O putere care îi amenința serios atât mândria cât și autocontrolul. Își dorea să o posede, trup și suflet. Profunzimea pasiunii pentru ea îl șoca. Nimeni nu l-ar fi înțeles, nici măcar Westcliff. Acesta își controla întotdeauna emoțiile și dorințele, arătând numai dispreț la adresa celor care se făceau de râs, din dragoste.

Nu era vorba de dragoste aici... Nu dorea să ajungă atât de departe. Era totuși mai mult decât dorință. Trebuia neapărat să o posede.

L-a urmat pe Westcliff în birou. Pe fața lui nu se citea nimic. Devenise o mască.

Biroul era o încăpere mică, austeră, cu lambriuri din stejar, avînd ca unic ornament cîteva vitralii, aliniate pe un singur perete. Nu era o cameră confortabilă. Era însă un loc masculin în care se putea bea, fuma și discuta prietenește. Simon s-a așezat pe unul din scaunele cu spătar înalt și a luat paharul de coniac pe care i-l întinsese Westcliff. L-a dat pe gît dintr-o suflare și i J-a dat înapoi să i-l umple din nou.

A încercat să-i distragă atenția, ca să nu-l lase pe Westcliff să se lanseze în comentarii la adresa lui Annabelle:

- Nu pari să te înțelegi prea bine cu domnișoara Bowman.

Tactica de diversiune și-a atins imediat scopul. Westcliff i-a răspuns încruntat:

- Răsfățata asta prost-crescută a îndrăznit să spună că -eu sînt de vină pentru ce i s-a întîmplat domnișoarei Peyton.

Și-a turnat și lui în pahar.

Simon l-a privit întrebător:

- Cum să fie vina ta?

- E de părere că eu, în calitate de gazdă, trebuia să mă asigur că pe moșia mea nu se află o mulțime de vipere otrăvitoare. Astea au fost cuvintele ei.

- Tu ce i-ai răspuns?

- I-am spus că oaspeții care se încălță corespunzător atunci cînd se aventurează pe afară nu au motiv să se teamă că vor fi mușcați de vipere.

- E doar îngrijorată pentru prietena ei.

Westcliff a dat din cap, aprobator.

- Nu-și poate permite să o piardă. Și așa are puține prietene.

Simon privea fix în pahar, cu un zîmbet întipărit pe față.

- Ce seară grea ai mai avut! I-a auzit pe Westcliff, ironic. Întîi a trebuit să o duci pe Annabelle în brațe pînă în camera ei... apoi- a trebuit să-i examinezi piciorul rănit. Ce neplăcut trebuie să fi fost!

Zîmbetul i-a pierit de pe față:

- Nu am spus că i-am examinat piciorul.

Lordul l-a privit cu subînțeleș:

- Nici nu era nevoie. Te cunosc prea bine ca să știu că nu ai rata o asemenea ocazie.

- Recunosc că m-am uitat puțin la glezna ei. Și că i-am tăiat șireturile corsetului, cînd mi-am dat seama că respira greu.

- Ce băiat amabil! a murmurat Westcliff.

- Oricît de greu ți-ar fi să mă crezi, nu găsesc nici un fel de plăcere lascivă în durerea unei femei.

Westcliff s-a sprijinit de spătarul scaunului și l-a privit cu atenție:

- Sper că nu ești atât de nesăbuit încît să -l îndrăgostești de o asemenea ființă. Îmi cunoști părerea.

Domnișoara Peyton...

- Te-am auzit de nenumărate ori, deja.

- Și o să mă mai auzi, a continuat lordul. Nu vreau să-l văd pe unul dintre puținii bărbați cu adevărat valoroși din cîți cunosc eu transformîndu-s într-un prostănac sentimental...

- Nu sînt îndrăgostit.

- Ceva ești, a insistat Westcliff. De atîția ani d cînd ne cunoaștem nu te-am văzut niciodată arătînd atât de îngrijorat ca acum.

- Îmi arătăm compasiunea pentru o cunoștința comună.

Westcliff a pufnit:

- Căreia abia aștepti să-i dai rochia jos. Observația directă l-a făcut pe Simon să zîmbească.
- Asta era acum doi ani, a recunoscut el. Acu „boala” s-a agravat. Westcliff a oftat adînc:
- Nimic nu urăsc mai mult decît să-mi văd un prieten îndreptîndu-se orbește spre dezastru. Ai și o slăbiciune: nu poți să rezisti în fața unei provocări. Chiar și atunci cînd ea e nedemnă de tine.
- îmi plac provocările. Simon își rotea coniacul în pahar. Dar asta' nu are nici o legătură cu interesul meu pentru ea.
- Doamne Dumnezeule, șopti Westcliff. Bea odată coniacul sau nu te mai juca cu el. Parcă vrei, că-l verși, tot rotindu-l așa.
- Ascultător, Simon a luat o înghițitură și a pus paharul deoparte.
- Despre ce vorbeam? Ah, da, despre slăbiciunile mele. Înainte de a continua, vreau să recunoști că într-un anumit moment al vieții tale ai ascultat de glasul dorinței și nu de cel al rațiunii. Dacă nu ai făcut-o, atunci nu mai are sens să continuăm această discuție.
- Bineînțeles că am făcut-o. Ca orice bărbat trecut de doisprezece ani. Dar inteligența trebuie să te ajute să nu-ți repeți greșelile...
- Asta e problema mea. Mă conțez pe inteligență.
- Westcliff a devenit serios, dintr-o dată.
- Există un motiv pentru care nici domnișoara Peyton și nici prietenii ei nu s-au măritat, Hunt. Atrag după ele doar nenorociri. Dacă nici cele întîmplate azi nu te-au convins, ești iremediabil pierdut.

Așa cum îi spusese Simon Hunt, Annabelle s-a simțit rău în zilele care au urmat. Se obișnuise deja cu gustul ceaiului de ierburi pe care doctorul îi spusese să-l bea o dată la patru ore, în prima zi, și la șase ore începînd cu a doua zi. Deși îi era de folos, diminuînd efectul veninului, ceaiul făcea ca stomacul să i se revolte în mod constant. Era extenuată și totuși nu dormea deloc bine. Deși își dorea să facă ceva, ca să nu se plictisească, nu se putea concentra asupra unui lucru mai mult de cîteva minute.

Prietenii ei se străduiau să o înveselească iar Annabelle le era recunoscătoare pentru asta. Evie stătea cu ea ore întregi șkii citea un roman sîn- geros pe care îl șterpelișe de la biblioteca publică.

Daisy și Lillian o țineau la curent cu ultimele bîrfe și o făceau să rîdă, imitîndu-i pe ceilalți oaspeți. La insistențele ei i-au spus și cine părea să fie cîștigă- toarea cursei a cărei premiu era Kendall. O tînără înaltă și subțire, Constance Darrowby, îi atrăsese atenția.

- E foarte rece, dacă mă întreb pe mine, i-a spus Daisy franc. Gura ei îmi amintește de o pungă strîns legată și are un obicei tare neplăcut: chicotește în palmă, de parcă nu ar fi frumos să fii surprins rîzînd în public.

- Poate are dinți urțiți, a spus Lillian, plină de speranță.

- Mi se pare chiar anostă, a continuat Daisy. Nu-mi imaginez ce-i poate spune lui Kendall.

- Vorbim despre un om pentru care distracția maximă este să privească plantele, Daisy, i-a spus Lillian. Probabil nu se plictisește niciodată.

- Azi, la picnic, am surprins-o pe lady Constance într-o situație compromițătoare cu unul dintre oaspeți, i-a spus Daisy lui Annabelle. A dispărut cîteva minute cu un bărbat care *nu* era lordul Kendall.

- Cine era? a întreat-o Annabelle.

- Benjamin Muxlow, un gentleman care are o fermă pe-aici, pe aproape. Știi, genul acela de bărbat suficient care are ceva pămînt și cîteva servitori și își caută o nevastă care să-i dăruiască opt sau nouă copii, să-i închidă butonii de la cămașă și să-i facă tot felul de preparate din carnea de porc, cu sînge mult, cînd vine vremea să-l taie...

- Daisy, a întrerupt-o Lillian, văzînd că Annabelle âe înverzise la față. Încearcă să-ți alegi cu grijă cuvintele, te rog. I-a zîmbit lui Annabelle în semn de scuză: iart-o, draga mea. Trebuie însă să recunoști că englezii mîncă anumite lucruri care pe americani i-ar face să se ridice de la masă, țipînd îngroziți.

- Oricum, a continuat Daisy, lady Constance a dispărut, însoțită de domnul Muxlow. Normal că m-am luat după ei, sperînd să văd ceva care să o discrediteze. Doar așa lordul Kendall nu s-ar mai fi arătat interesat de ea. Îți imaginezi ce plăcere mi-a făcut faptul că i-am descoperit în spatele unui copac, cu capetele apropiate.

- Se sărutau? a întreat-o Annabelle.

- Drace, nu! Muxlow o ajuta să pună la loc, în cuib, un pui de măcăleandru care căzuse.
- Oh! Ce drăguț din partea ei. Se întristase brusc. Știa că deznădejdea, melancolia erau cauzate de veninul viperei și de antidotul acestuia. Chiar dacă îi erau cunoscute cauzele, starea ei de spirit nu se îmbunătățea.

Simțind ce se întâmpla cu ea, LHlian a luat peria cu mîner din argint de pe măsuta de toaletă.

- Hai să uităm de lady Constance și de lordul Kendall. Lasă-mă să-ți perii părul. O să te simți mai bine cînd n-o să-ți mai cadă pe față.

- Unde e oglinda mea? a întrebat Annabelle, dîndu-se la o parte ca să-i facă loc lui Lillian.

- Nu o găsesc, a venit răspunsul ei, plin de calm.

Annabelle observase că oglinda dispăruse de ceva vreme. Știa că boala făcuse ravagii. Părul își pierduse strălucirea iar culoarea îi dispăruse din obraji. Pentru că îi era tot timpul greață nu mînca mai nimic iar brațele i se subțiaseră vizibil.

Seara, cînd stătea în pat, asculta acordurile muzicii venind din sala de bal, de dedesubt, prin fereastra deschisă. Și-i imagina pe lady Constance și pe lordul Kendall dansînd. Nu mai avea nici o șansă să se mărite, și-a spus cu tristețe.

- Urăsc viperele! a mormăit privindu-și mama care strîngea obiectele împrăștiate pe noptieră: lingurițe cu care își înghițise medicamentele, sticlute, batiste, o perie și ace de păr. Urăsc să fiu bolnavă, urăsc să mă plimb prin pădure și măi presus de toate urăsc jocul de baseball!

- Ce ai spus, draga mea? a întrebat-o Philippa, oprindu-se o clipă.

Annabelle a clătinat din cap, cuprinsă brusc de melancolie:

- Nimic... M-am gîndit mai bine, mamă. Aș vrea să ne întoarcem la Londra Într-o zi sau două, cînd voi fi în stare să călătoresc. Nu mai are rost să rămînem aici. Lady Constance va deveni curînd lady Kendall iar eu nu arăt și nici nu mă simt suficient de bine ca să mai atrag pe cineva. Și apoi...

- Nu renunța încă, i-a spus Philippa, așezînd tava pe masă. A mîngîiat-o ușor' pe frunte, cu un gest matern. Încă nu și-au anunțat logodna iar Kendall a întrebat de tine destul de des. Și nu uita buchetul de clopoței pe care ți i-a adus. I-a cules cu mîna lui, mi-a spus mie.

Annabelle s-a uitat ia buchetul imens așezat în colț. Parfumul lui greu plutea prin aer.

- Chiar voiam să te rog, mamă... ai putea să-l duci de aici? E frumos și apreciez gestul, dar mirosul...

- Nu m-am gîndit la asta, i-a spus Philippa. S-a dus imediat la colț, a luat vaza și a dus-o la ușă. O să le scot pe hol și o voi ruga pe servitoare să le ducă de aici...

Annabelle se juca cu un ac de păr. S-a încruntat. Buchetul adus de Kendall era doar unul dintre multe altele. Vestea că era bolnavă suscitase un val de simpatie printre oaspeții de la Stony Cross Manor. Chiar și lordul Westcliff îi trimisese un buchet de trandafiri timpurii din serele proprii, din partea lui și a familiei sale. Mulțimea de fiori așezate în vase dăduse camerei un aer funebru. Ciudat, nu primise nimic din partea lui Simon Hunt... nici un bilet, nici o floare. După purtarea lui plină de solitudine din urmă cu două nopți, Annabelle se așteptase la *ceva*. Un semn al îngrijorării lui, cît de mic... Probabil că Hunt o considera o ființă absurdă, care atrăgea după ea o mulțime de necazuri, nedemnă de atenția lui. Dacă era așa, ea trebuia să fie recunoscătoare. Pe viitor, Simon Hunt nu avea să o mai necăjească.

Annabelle simțea însă că ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu mai înțelegea nimic. Nu reușea să identifice emoția care o copleșise. Își dorea cu ardoare ceva... dar ce anume?

- Ce ciudat! a exclamat Philippa cînd s-a întors în cameră. Le-am găsit pe prag. Cineva le-a pus acolo, fără vreun bilet. Par complet noi. Crezi că sînt de la una din prietenele tale? Cred că da. Un dar atît de excentric poate veni doar din partea celor două surori din America.

Annabelle s-a ridicat, sprijinindu-se de pernă, și s-a trezit cu o pereche de ghete îri poală. Le-a privit surprinsă. Erau înalte, deasupra gleznei și legate cu o fundă roșie. Pielea era de culoare untului, cu o tentă de bronz. Nu aveau tocul prea înalt dar erau elegante, cu un desen delicat, ca o broderie, niște frunze care ajungeau pînă în vîrf. Annabelle se uita fix la ele, simțind că o bufnea rîsul.

- Trebuie să fie de la surorile Bowman, a spus ea... deși știa care era adevărul.

Ghetele erau un cadou de la Simon Hunt care știa foarte bine că un gentleman nu avea voie să facă cadou unei doamne un articol de îmbrăcăminte. Ar fi trebuit să i le înapoieze imediat, și-a spus, dar s-a trezit ținîndu-le strîns la piept. Numai Hunt putea să-i dăruiască ceva atît de pragmatic și de nepermis de

personal în același timp.

A desfăcut zîmbind panglica roșie și a ridicat una din ghetete. Era surprinzător de ușoară. A știut dintr-o privire că i se potrivea exact. Dar de unde știuse Hunt ce mărime să comande și unde? A mîngîiat ușor cusăturile delicate, perfecte.

- Cît de frumoase sînt! a spus Philippa. Sînt aproape prea frumoase pentru noroiul de pe drumurile de țară.

Annabelle a dus ghetetele la nas, inhalînd mirosul de piele nouă. A mîngîiat ușor vîrfurile ghetelor și le-a examinat de parcă ar fi fost o sculptură neprețuită.

- M-am cam săturat de plimbări pe drumurile de țară, a zîmbit ea. Ghetetele acestea vor cunoaște doar aleile pietruite ale grădinilor,

Philippa a privit-o cu dragoste și a mîngîiat-o pe păr.

- N-aș fi crezut că o pereche de ghetete îți va schimba într-atît starea de spirit. Mă bucur atît de mult! Vrei să trimit după o supă cu pîine prăjită? Trebuie să mînci ceva înainte de a bea ceaiul.

- Aș mânca puțină supă.

Philippa a dat din cap, mulțumită și a întins mîna după ghetete:

-Le pun în dulap...

- Nu încă, a murmurat Annabelle, strîngîndu-le posesiv la piept.

Philippa a zîmbit și s-a dus să cheme servitoarea.

Annabelle s-a lăsat pe spate, continuînd să-și treacă degetele peste pielea moale. Simțea că i se ridicase greutatea care îi apăsase pieptul. Era un semn că dispărea efectul veninului... dar asta nu explica de ce se simțea deodată atît de ușurată și de liniștită.

Trebuia să-i mulțumească lui Hunt, bineînțeles, să-i spună că darul lui era scandalos, indecent. Dacă recunoștea că el i le trimisese, era nevoită să i le dea înapoi. O carte de versuri, o cutie de cafea sau un buchet de flori erau cadouri potrivite. Dar nici unul nu îi făcuse atîta plăcere ca acela pe care îl ținea acum în brațe.

Annabelle nu s-a despărțit de ghetete întreaga seară, în ciuda avertismentelor mamei, care îi spusese că era semn de ghinion să îți încălțări în pat. Doar cînd era pe punctul de a adormi, în acordurile muzicii care venea de afară, a fost de acord să le lase pe noptieră. A doua zi de dimineață, cînd s-a trezit, le-a văzut tot acolo și a zîmbit.

CAPITOLUL 14

În cea de-a treia zi Annabelle s-a simțit în sfîrșit în stare să se ridice din pat. Spre ușurarea ei, majoritatea oaspeților erau plecați la o petrecere, la una din moșiile învecinate, iar Stony Cross era aproape gol. După ce s-a consultat cu menajera, Philippa a ajutat-o să se instaleze într-un salon privat care dădea spre grădină. Era o încăpere frumoasă ai cărei pereți erau acoperiți cu un tapet bleu, înflorat și pe care erau atîrnate tablouri vesele înfățișînd copii și animale. Salonul era folosit de obicei doar de membrii familiei Marsden, dar Westcliff îl sugerase personal, ca să stea confortabil.

Philippa a acoperit-o cu o pătură și ka adus o ceașcă de ceai de ierburi pe care a așezat-o pe măsuta de lîngă ea.

- Trebuie să-l bei, i-a spus ferm, ignorîndu-i grimasa. Îți va face bine.

- Nu trebuie să stai cu mine, mamă, i-a spus Annabelle. Mă pot relaxa și dacă tu ieși la plimbare sau stai de vorbă cu prietenele tale.

- Ești sigură? a întreat-o Philippa.

- Absolut sigură. A ridicat ceașca și a sorbit din ea. Îmi beau și doctoria, vezi? Du-te, mamă, nu mai sta pe gînduri.

- Foarte bine, a spus Philippa, fără convingere. Lipsește doar puțin. Ai clopoțelul pe masă dacă vrei să chemi servitoarea. Și nu uita să bei tot ceaiul.

- Îl beau, i-a promis Annabelle cu un zîmbet larg. A continuat să zîmbească pînă cînd Philippa a ieșit din cameră. Rămasă singură, s-a lăsat pe spate, a întins mîna și a vărsat tot ceaiul pe geam.

A oftat mulțumită și s-a cuibărit mai bine în fotoliu. Din cînd în cînd, cite un zgomot întrețea liniștea casei: clinchetul paharelor, murmurul vocilor servitoarelor, zgomotul făcut de mătură pe covorul din hol. Annabelle s-a sprijinit de brațul fotoliului și s-a îndreptat spre soare, lăsîndu-l să-i scalde fața. A închis

ochii, ascultînd zumzetul albinelor care treceau leneș printre hortensiile roz aprins și florile delicate de șîngele voinicului. Deși era în continuare slăbită, îi făcea plăcere să stea acolo, la căldură, torcînd ca o pisică.

A auzit un zgomot care venea dinspre ușă... o singură bătaie scurtă, ca și cum vizitatorul nu voia să-i întrerupă reveria bătînd mai tare. Annabelle a clipit des, amețită de razele soarelui. Simon Hunt stătea în prag, sprijinit de tocul ușii, cu capul ușor aplecat. O privea cu o expresie de nepătruns întipărită pe față.

Pulsul i se accelerase. Ca de obicei, Hunt era îmbrăcat impecabil dar ținuta nu reușea să-i scundă energia virilă pe care o emana. Și-a amintit forța brațelor lui, atunci cînd o dusesese în camera ei, atingerea mîinilor lui pe trupul ei... Oh, nu-l va mai putea privi niciodată fără să-și amintească toate astea!

- Arăți ca un fluture care a zburat din grădină, i-a spus blînd Hunt.

Probabil își bătea joc de ea, și-a spus Annabelle, conștientă de paloarea ei. Și-a trecut o mîină prin păr, aranjîndu-și cîteva șuvițe care se des- prinseseră.

- Ce cauți aici? Nu ești la petrecere?

Nu voise să fie atît de neprietenoasă dar nu mai reușea să-și găsească cuvintele. În timp ce-l privea și-a amintit cum îi mîngîiase el pieptul și s-a îmbujorat, rușinată.

Hunt i-a răspuns blînd și ușor caustic:

- Trebuie să mă înfîlesc cu unul dintre directorii mei care va sosi de la Londra ceva mai tîrziu. Spre deosebire de domnii cu pedigriu pe care îi admirîm atît, eu trebuie să mă gîndesc și la alte lucruri în afară de locul în care să-mi așez pătura de picnic. S-a îndreptat și a înaintat în încăpere, continuînd să o privească. Mai ești slăbită? Te vei simți mai bine curînd. Ce-ți face glezna? Ridică-ți rochia să o mai văd o dată.

Annabelle l-a privit alarmată preț de o secundă, după care a izbucnit în rîs, vîzîndu-i scînteia din privire. Remarca îndrăzneată i-a înlăturat stîm- jeneala și a ajutat-o să se relaxeze.

- Ești foarte amabil, i-a răspuns sec. Nu e nevoie. Glezna mea e mult mai bine, mulțumesc.

Hunt s-a apropiat de ea zîmbind.

- Vreau să știi că oferta mea a venit dintr-un altruism sincer. N-aș simți nici un fel de plăcere ilicită la vederea piciorului tău gol. Poate așa, un mic fior, dar aș reuși să-l maschez imediat. A apucat cu o mîină spătarul unui scaun și s-a așezat lîngă ea. Annabelle era impresionată de ușurința cu care ridicase scaunul greu din lemn de mahon, de parcă ar fi fost o pană. A aruncat o privire rapidă spre ușă. Atîta vreme cît ea rămînea deschisă putea sta alături de el, în salon, iar mama ei urma să vină curînd. Pînă atunci, însă, Annabelle putea să abordeze subiectul ghetelor.

- Domnule Hunt, a rostit ea cu grijă, trebuie să te întreb ceva...

- Da?

Ochii erau pe departe cea mai frumoasă trăsătură a lui, și-a spus Annabelle. Erau alerti, plini de viață. Nu înțelegea cum de lumea îi prefera pe cei albaștri în detrimentul celor închiși la culoare. Nici o nuanță de albastru nu putea transmite acea inteligență care strălucea în adîncul ochilor lui negri.

Annabelle nu găsea nici o modalitate subtilă de a-l întreba. După ce a rostit în gînd o serie de fraze, s-a hotărît să-i spună direct:

- Tu mi-ai trimis ghetetele?

Expresia lui nu s-a schimbat deloc.

- Ghete? Mă tem că nu înțeleg. Vorbești metaforic sau chiar e vorba de încălțăminte?

- E vorba de o pereche nouă de ghete care mi-au fost lăsate în prag, ieri, i-a spus Annabelle privind-l cu suspiciune.

- Oricîtă plăcere mi-ar face să discut despre garderoba ta, mă tem că nu știu nimic despre ele. Sînt însă mulțumit că le ai. Sper că vei mai ieși la plimbare prin ținuturile sălbatice din Hampshire.

Annabelle l-a privit un timp. În ciuda faptului că nega, în ochi îi strălucea o luminiță jucăușă.

- Negi deci că mi-ai dat ghetetele?

- Absolut.

- Mă întreb și eu... dacă cineva ar vrea să-i comande unei doamne o pereche de ghete... cum ar reuși să afle ce mărime poartă?

- Ar fi o treabă relativ simplă... Pur și simplu ar ruga o servitoare să-i deseneze urma tălpii unuia din pantofi. După care ar duce desenul unui meșter local și l-ar convinge să lase deoparte celelalte comenzi și să-i confecționeze imediat ghetetele.

- E destul de complicat, a murmurat Annabelle.

- E ceva mai ușor decât să cari în brațe trei etaje o femeie care se rănește ori de câte ori iese la plimbare încălțată nepotrivit.

Annabelle și-a dat seama că nu avea să recunoască niciodată că ei îi dăruise ghetetele, așa că îi era permis să le păstreze dar nu putea să-i mulțumească.

- Domnule Hunt, a început ea, aș vrea... A făcut o pauză pentru că nu reușea să-și găsească cuvintele. Se uita la el, neajutorată.

Lui Hunt i s-a făcut milă de ea. S-a ridicat și a traversat camera. A luat o tablă mică, circulară care, cu ajutorul unui mecanism inteligent, putea fi folosită și ia jocul de dame și la cel de șah.

- Joci? a întrebat-o așezînd tabla în fața ei.

- Dame? Da, ocazional.

- Nu dame. Șah.

Annabelle a clătinat din cap și s-a făcut mică în colțul canapelei.

- N-âm jucat niciodată. Nu vreau să par urî- cioasă, dar... nu mă simt prea bine... nu sînt în stare să joc ceva atît de complicat...

- Este deci momentul să înveți, a spus Hunt și a scos dintr-un sertar o cutie din piele. Se spune că nu cunoști cu adevărat o persoană pînă cînd nu joci șah cu ea. -

Annabelle l-a privit cu atenție. Era neliniștită pentru că era singură cu el... iar blîndețea lui o uimea. Parcă încerca cu tot dinadinsul să o determine să aibă încredere în el. Purtarea lui de-acum era total diferită de cinismul de care dăduse dovadă în trecut.

- Chiar crezi asta?

- Bineînțeles că nu. Hunt a deschis cutia și a așezat pe tablă un set de piese din onix și fildeș, atent lucrate, l-a aruncat o privire provocatoare. Adevărul este că nu poți cunoaște cu adevărat un bărbat pînă nu-i împrumuți bani. Și nu cunoști o femeie pînă nu ajungi în patul ei.

Îi spunea intenționat toate astea ca să o șocheze. Și a reușit, deși Annabelle se străduia să ascundă acest lucru.

- Domnule Hunt, i-a spus ea încruntîndu-se, dacă vei continua cu remarcile vulgare voi fi nevoită să-ți cer să părăsești salonul.

- Iartă-mă. Privirea lui plină de regret nu o păcălea cîtuși de puțin. Nu rezist tentației de a te face să roșești. Nu am mai cunoscut o femeie care să o facă atît de des ca tine.

- Eu nu roșesc *niciodată*. Doar cînd sînt în preajma ta... S-a întrerupt brusc, indignată.

El a izbucnit în rîs.

- Promit să mă port frumos, i-a spus. Nu-mi spune să plec.

Ea îl privea nehotărîtă. Și-a trecut mîna nesigură peste frunte. Gestul ei, denotînd fragilitate, l-a făcut să-i vorbească cu mai multă blîndețe:

- Lasă-mă să stau cu tine, Annabelle, i-a șoptit el.

Ea a încuviințat și s-a cuibărit între pernele fotoliului în timp ce el aranja metodic tabla de șah.

În timp ce-l urmărea atingînd piesele cu o ușurință surprinzătoare, Annabelle i-a simțit mirosul, un amestec de amidon și săpun de bărbierit... și încă ceva, mai slab... în respirația lui, de parcă tocmai mîncase o pară sau o felie de ananas. Cînd a ridicat privirea spre el și-a dat seama că fețele le erau apropiate, că ar fi putut să o sărute cu multă ușurință. Gîndui a înfiorat-o. Își dorea cu adevărat să-i simtă gura acoperind-o pe a ei, să-i inspire dulceața respirației. Să o cuprindă în brațe.

Parcă simțind ceva, Hunt și-a ridicat ochii de pe tabla de șah și a privit-o cu atenție. Ceea ce a surprins în expresia ei l-a făcut să-și țină răsuflarea, niciunul din ei nu s-a mișcat. Annabelle aștepta în liniște, cu degetele înfipite în tapițeria fotoliului, întrebîndu-se ce urma să facă el în continuare.

Hunt a inspirat adînc și i-a spus cu blîndețe:

- Nu... Nu ți-ai revenit pe deplin.

Îl auzea cu dificultate din cauza bătăilor puternice ale inimii.

- C-cum? a întrebat ea slab.

Hunt i-a îndepărtat o șuviță de păr de pe frunte. Degetele lui i-au ars pielea, sfîrnind un alt torent de senzații.

- Știu la ce te gîndești. Și sînt tentat să o fac, crede-mă. Dar ești încă slăbită... și nu mă pot baza prea mult pe autocontrol, azi.

- Dacă insinuezi că...
- Eu nu-mj pierd timpul cu insinuări, i-a răspuns, reîncepînd să aranjeze piesele de șah. Vrei să te sărut, este evident. Și o voi face, cînd va veni vremea. Dar nu încă.
- Domnule Hunt, ești cel mai...
- Da, știu, i-a răspuns el zîmbind. N-are rost să te obosești adresîndu-mi diverse adjective. Le-am auzit pe toate. Hunt i-a pus în palmă o piesă de șah. Onixul era greu și rece.
- Nu caut adjective. M-aș mulțumi cu un obiect ascuțit sau două, i-a răspuns Annabelle.

Hunt a rîs iar degetul mare i-a mîngîiat ușor degetele înainte de a se retrage. Annabelle a privit în jos, la piesa de șah pe care o ținea în palmă.

- Este regina, cea mai puternică piesă de pe tablă. Se poate mișca în orice direcție, oricît de departe.

Cuvintele lui nu păreau să aibă înțelesuri ascunse, dar tonul lui, profunzimea ușor răgușită îi dădeau lui Annabelle fiori.

- E mai puternică decît regele?
- Da. Regele poate înainta doar Cîte un pătrat. Dar este cea mai importantă piesă.
- De ce e mai important decît regina, dacă nu e și cel mai puternic?
- Pentru că jocul se sfîrșește odată cu capturarea lui. A întins mîna după piesa pe care o ținea în palmă și a schimbat-o cu un pion. Degetele lui le-au atins pe ale ei într-o mîngîiere scurtă. Deși știa că nu se cădea să se comporte cu atîta familiaritate, Annabelle s-a cufundat în privirea lui. Vocea lui era profundă și catifelată: acesta este pionul. Poate înainta cîte un pătrat și se poate mișca înapoi sau lateral doar atunci cînd ia o altă piesă. Majoritatea jucătorilor încep cu pionii, încercînd să controleze o suprafață cît mai mare de pe tabla de joc. Există o strategie mai bună, care folosește alte piese...

Continua să-i explice fiecare piesă, așezîndu-i-le pe rînd în palmă. Annabelle era fascinată de atingerea hipnotică a mîinilor lui. Toate strategiile de apărare fuseseră uitate. Ceva i se întîmplase, ei, lui sau amîndurora, ceva care îi făcea să interacționeze cu o ușurință necunoscută pînă atunci. Nu voia să-l aibă și mai aproape... nu putea ieși nimic bun din asta... dar cu toate astea, apropierea lui îi făcea plăcere.

Hunt a provocat-o la o partidă, așteptînd-o răbdător să cîntărească fiecare mișcare posibilă, oferindu-i cîte un sfat, atunci cînd îi era cerut. Era atît de fermecător și de jucăuș încît aproape că nu-i păsa cine cîștiga. Aproape. Cînd a mutat o piesă într-o poziție din care îi ataca nu una ci două din piesele lui, Hunt a privit-o aprobator.

- Este așa cum am bănuir. Ai un instinct înnăscut pentru șah.
- Nu ai de ales. Trebuie să te retragi, i-a spus Annabelle triumfătoare.
- Nu încă. A mutat o altă piesă, dintr-o altă zonă a tablei, amenințîndu-i regina.

Luată prin surprindere de strategia lui, Annabelle și-a dat seama că ea era cea care trebuia să se retragă.

- Nu e drept, a protestat ea iar el a râs.

Annabelle își sprijinise bărbia în palme și contempla tabla de joc. A trecut un minut, timp în care ea cîntărea diverse variante, dar niciuna nu i se părea cea bună.

- Nu știi ce să fac, a recunoscut ea într-un târziu. Cînd a ridicat ochii spre el l-a surprins privind-o într-un fel ciudat, mîngîietor și preocupat deopotrivă.

- Te-am obosit, a murmurat Hunt.

- Nu, sînt bine...

- Continuăm mai târziu. Vei vedea mai clar mișcările după ce te odihnești.

- Nu vreau să ne oprim, a spus ea, nemulțumită. Și apoi niciunul dintre noi nu-și va mai aminti cum erau așezate piesele.

- îmi voi aminti eu. Ignorîndu-i protestele, Hunt s-a ridicat și a pus deoparte tabla de șah. Trebuie să dormi puțin. Ai nevoie de ajutor ca să urci în camera ta sau...

- Nu mă întorc în cameră, domnule Hunt, i-a sus ea, încăpățînată. M-am săturat să tot stau închisă acolo. Prefer să dorm pe hol.

- Bine, a murmurat Hunt, zîmbind. Și-a reluat locul pe scaun. Calmează-te. Departe de mine gîndul să te oblig să faci ce nu vrei. S-a sprijinit de spătarul scaunului, relaxat, și a fixat-o cu privirea. Oaspeții se vor întoarce mîine. Presupun că vei reîncepe să-l urmărești pe Kendall.

- Probabil, a recunoscut Annabelle, mascându-și un căscat.
- Nu-l dorești, i-a spus Hunt cu blîndețe.
- Ba da. Visătoare, Annabelle a făcut o pauză și și-a sprijinit capul pe braț. Deși ai fost foarte drăguț cu mine... mă tem că nu pot să-mi schimb planurile.

El o privea atent, așa cum privise ceva mai devreme tabla de șah.

- Nici eu nu am de gând să-mi schimb planurile, scumpo.

Dacă n-ar fi fost atât de obosită, Annabelle ar fi protestat. Îl auzise ca prin vis. Planurile lui...

- Vrei să-jni pui bețe în roate.
- Planurile mele merg ceva mai departe, i-a răspuns el amuzat.
- Ce vrei să spui?
- Doar nu crezi că îți voi dezvălui strategia mea. Următoarea mișcare îți aparține. Nu uita însă că sînt cu odhii pe tine.

Annabelle știa că ar fi trebuit să se simtă amenințată. Era însă epuizată, așa că a închis ochii preț de cîteva secunde. Pleoapele îi erau grele, trebuia neapărat să doarmă puțin. A deschis cu greu ochii iar imaginea lui Hunt i-a apărut tulbure. Ce păcat că erau adversari, și-a spus. Și-a dat seama că gîndise cu voce tare doar atunci cînd el i-a răspuns cu blîndețe:

- Nu ți-am fost niciodată adversar.
- îmi ești prieten, atunci? a murmurat ea, sceptică, abandonîndu-se tentației de a închide din nou ochii. Somnul o atrăgea în îmbrățișarea lui.

Abia dacă și-a dat seama că el a învelit-o cu pătura, pînă la umeri.

- Nu, iubito, i-a șoptit. Nu-ți sînt prieten...

Annabelle a ațipit un timp. S-a trezit și a văzut

că era singură în salon, după care a adormit din riou, în lumina blîndă a soarelui. Trupul i s-a relaxat și a început să viseze. Plutea într-un vis viu colorat, ca într-un ocean călduț. Ușor, formele din jurul ei au început să capete contur...

Se plimba printr-o casă care îi era necunoscută, un conac cu geamuri înalte scăldate de lumina soarelui. Încăperile erau goale, fără oaspeți sau servitori. De undeva se auzea muzică, o melodie tristă, mistuitoare. A ajuns într-o cameră spațioasă, cu coloane din marmură, fără tavan... se deschidea spre cer, ușor adumbrită de cîte un nor. Parchetul de sub picioarele ei era făcut din pătrate mari, albe și negre, imitînd o tablă de șah. În anumite pătrate stăteau statui din piatră, în mărime naturală.

Se rotea curioasă printre ele, să le vadă fețele, își dorea să găsească pe cineva cu care să stea de vorbă, o mîină de care să se poată sprijini. Căuta orbește, printre statuile nemișcate... cînd l-a văzut, sprijinit de o coloană. Inima a început să-i bată cu putere și și-a încetinit pașii. Emoția îi ardea pielea și îi accelera pulsul.

Simon Hunt se apropia de ea, zîmbind. A prins-o de braț și s-a aplecat să-i șoptească la ureche:

-Acum dansezi cu mine?

- Nu pot, a spus ea cu vocea sugrumată, luptîndu-se să se desprindă din îmbrățișare.

- Ba pop, i-a spus el, Hpindu-și buzele fierbinp' de obrazul ei. Ia-mă în brațe...

A sărutat-o pînă cînd ea a încetat să se mai zbată în îmbrățișarea lui.

- Regina a fost capturată, a murmurat el, privind-o în ochi. Ești în pericol, Annabelle...

I-a dat drumul preț de o clipă iar ea s-a întors să fugă de lîngă el, împiedicîndu-se de statuile care îi ieșeau în cale. El o urmărea iar ecoul rîsului lui îi răsuna în urechi. Era mereu în spatele ei, aproape, prelungind deliberat cursa, pînă cînd, transpirată și epuizată, ea a simțit că nu mai putea să respire. A prins-o în brațe, a lipit-o de el și a lăsat-o ușor pe podea. Trupul lui l-a acoperit pe al ei iar muzica era estompată de propriile bătăi ale inimii. Annabelle", șoptea el, Annabelle?" ...

S-a trezit brusc, cu fața îmbujorată, simțind că era cineva lîngă ea.

„Annabelle”, a auzit ea din nou... dar nu era vocea ușor răgușită și mîngîietoare din visul ei.

CAPITOLUL 15

Annabelle a ridicat privirea și l-a văzut pe lordul Hodgeham deasupra ei. S-a ridicat și a încercat să se tragă înapoi, înțelegînd că nu era un personaj imaginar din viul ei ci Unul mult prea real. El a întins mîna și

i-a atins marginea de dantelă de la decolteul rochiei de zi.

- Am auzit de suferința ta, i-a spus Hodgeham. Mi-a părut tare rău să aud un ca asta. Se pare că nu a fost vorba de un rău prea mare. Arăți... A făcut o pauză și și-a umezit buzele groase... la fel de frumoasă ca de obicei... poate doar puțin cam palidă.

- Cum de m-ai găsit aici? I-a întrebat Annabelle. Este salonul privat al familiei Marsden. Sînt sigură că nu ai primit permisiunea...

- Am rugat o servitoare să-mi spună, i-a răspuns scurt Hodgeham.

- Ieși afară, i-a spus Annabelle. Altfel țip!

Hodgeham a rîs înfundat.

- Nu-ți poți permite un scandal, draga mea. Interesul tău pentru Kendall este evident pentru toată lumea. Știm amîndoi că orice scandal legat

de numele tău ți-ar distruge complet șansele de a fi cu el. A rînjit, arătîndu-și dinții galbeni, încălecați. Așa e mai bine. Biata mea Annabelle... știam eu că asta îți va aduce culoarea în obraji. A început să caute ceva în buzunarul hainei și a scos o monedă mare, din aur, pe care i-a fluturat-o prin fața ochilor, lată o măturie a simpatiei mele.

S-a aptecat foarte aproape de ea, ținînd moneda între degetele groase și încercînd să i-o îndese în corsajul rochiei. Ea i-a îndepărtat mîna cu un gest hotărît. Deși se simțea încă slăbită, moneda a zburat prin aer și a aterizat pe covor, cu un zgomot surd.

- Lasă-mă în pace, i-a spus ea cu năduf.

- Cățea încrezută! Ce te face să crezi că ești mai brează decît maică-ta?

- Porcule! Annabelle se zbătea, tremurînd din cauza ororii. Nu, a spus printre dinți, acoperindu-și fața cu brațele. El a prins-o de încheieturi, dar ea i-a rezistat. Nu...

Zgomotul ușii l-a făcut pe Hodgeham să se ridice, surprins. Tremurînd din cap pînă în picioare, ' Annabelle a privit în direcția din care venise zgomotul și a văzut-o pe mama ei în prag, cu o tavă în mînă. Tacîmurile din argint îi alunecaseră pe jos cînd Philippa și-a dat seama ce se întîmpla.

Philippa clătina din cap, ca și cum nu-i venea să-și creadă ochilor.

- îndrăznești să te apropii de fiica mea? a început ea. Roșie de furie, a pus tava pe măsuta din apropiere, după care a continuat, pe un ton mai calm: fiica mea se simte rău, domnule. Nu voi permite nimănui să-i pună sănătatea în pericol.

Vino acum cu mine. Vom discuta despre asta în altă parte.

- Nu am nevoie de discuții, i-a răspuns Hodgeham.

Annabelle a observat succesiunea emoțiilor de pe chipul mam^i ei: dezgust, resentiment, ură, teamă și în final resemnare.

- Depărtează-te de fiica mea, atunci, i-a spus cu răceală.

- Nu, a protestat Annabelle, dîndu-și seama că Philippa avea de gînd să plece cu el într-o altă cameră.

Rămîi cu mine, mamă.

- Totul va fi bine. Philippa nu se uita la ea ci continua să-l fixeze pe Hodgeham cu privirea. Ți-am adus prînzul, draga mea. Încearcă să mînci ceva...

-Nu. Disperată, Annabelle și-a văzut mama ieșind calmă din încăpere, în urma lui Hodgeham. Nu te duce cu el, mamă! Dar Philippa s-a îndepărtat de parcă nu ar fi auzit-o.

Annabelle nu mai știa cîte minute trecuseră de cînd se uita în gol, în direcția ușii. Nici gînd să se atingă de mîncare. Mirosul de supă de legume îi provoca greață. Annabelle se întreba cum începuse totul, dacă Hodgeham o forțase pe mama ei sau dacă fusese ceva consimțit de ambele părți, de la început. Indiferent de felul în care începuse, totul se transformase într-o parodie. Hodgeham era un monstru iar Philippa încerca să-l îmblînzească, de dragul familiei ei.

Epuizată și nefericită, Annabelle s-a ridicat de pe fotoliu, încercînd să nu se mai gîndească la ce se întîmpla chiar atunci, probabil, între mama ei și

Hodgeham. O durea capul și era amețită. Trebuia să ajungă în camera ei. Cu pași mici, de bătrînică, a tras de șnurul clopoțelului. Nici un răspuns, deși a așteptat un timp care i s-a părut interminabil. Oaspeții erau plecați, așa că majoritatea servitorilor își luaseră probabil liber.

A cîntărit situația: deși era slăbită, picioarele păreau capabile să o susțină. De dimineată străbătuse cu ajutorul mamei ei cele două culoare care îi despărțeau camera de salon. Dar acum era aproape convinsă că putea să se descurce și singură.

A ignorat steluțele care îi jucau prin fața ochilor, asemenea unor licurici, și a ieșit încet din salon.

Mergea pe lângă zid, în eventualitatea în care ar fi trebuit să se sprijine de ceva. Ce ciudat, și-a spus! Un exercițiu atât de ușor o făcea să gîfîie, de parcă alergase kilometri întregi. Furioasă pe propria ei slăbiciune, se întreba acum dacă nu ar fi trebuit totuși să bea ceaiul. Concentrată, a pus un picior în fața celui alt, ajungînd la capătul primului coridor. Aproape că ajunsese la colțul care dădea spre aripa estică, acolo unde se afla camera ei. A auzit niște voci care veneau din direcție opusă și s-a oprit.

La naiba! Nu voia să fie văzută de nimeni în starea aceea. Rugîndu-se să fie vorba de vocile unor servitori, Annabelle s-a sprijinit de perete și a rămas nemișcată. Cîteva șuvițe i se lipiseră de fruntea transpirată și de obraji.

Doi bărbați treceau prin fața ei, atât de absorbiți de discuție încît păreau să nu o observe. Ușurată, Annabelle s-a gîndit că scăpase.

Nu avea însă atîta noroc. Unul din bărbați s-a uitat în direcția ei. Pe cînd se apropia, Annabelle l-a recunoscut după grația masculină a pașilor mari, încă înainte de a-i vedea chipul.

Se părea că era sortită să se dea mereu în spectacol în fața lui Simon Hunt. Ofînd, Annabelle s-a depărtat de perete și a încercat să pară stăpîină pe situație, chiar dacă picioarele îi tremurau.

- Bună ziua, domnule Hunt.
- Ce faci aici? Hunt ajunsese deja lângă ea. Părea supărat, dar cînd Annabelle a ridicat privirea a văzut că era îngrijorat. De ce ești singură pe hol?

- Mă duc în camera mea. Annabelle s-a speriat puțin cînd i-a simțit brațul cuprinzîndu-i talia. Nu e nevoie, domnule Hunt...

- Ești foarte slăbită, i-a răspuns el. Nu trebuia să pleci singură, în starea ta.
- Nu am găsit pe nimeni să mă ajute, i-a spus ea iritată. Capul i se învîrtea, așa că s-a sprijinit de el, lăsîndu-l să-i susțină o parte din greutate. Pieptul lui era minunat de solid și puternic.

- Mama ta unde este? a insistat Hunt, mîngîind-o ușor pe păr. Spune-mi și o chem...
- Nul Annabelle l-a privit alarmată și și-a înfipt degetele în mîneca hainei lui. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să-i caute mama, care se afla probabil într-o situație compromițătoare, împreună cu Hodgeham. Nu o căuta! Nu... nu am nevoie de nimeni. Pot să ajung și singură în cameră. Dă-mi drumul. Nu vreau...

- Bine, a murmurat Hunt, fără să-și retragă brațul. N-o caut. Gata, liniștește-te. Continua să-i mîngîie părul cu mișcări blînde.

Annabelle încerca să respire ritmic.

- Simon, a șoptit, surprinsă că-i folosise prenumele. Nu-i spunea așa nici măcar în gînd. Și-a umezit buzele uscate și a încercat din nou: Simon...

-Da?

- Te rog, du-mă în camera mea.

Hunt a privit-o și i-a zîmbit:

- Te duc și pînă în Timbuktu, dacă-mi ceri.

Cel de-al doilea bărbat ajunsese între timp lângă ei. Îngrozită, dar nu surprinsă, Annabelle a văzut că era lordul Westcliff.

Acesta a privit-o dezaprobator, ca și cum o suspecta că ar fi aranjat să se întîlnească așa, ca din întîmplare.

- Te asigur, domnișoară Peyton, că nu era deloc necesar să străbați singură coridorul. Dacă nu era nimeni prin preajmă să te ajute puteai chema un servitor.

- Așa am și făcut, domnule, s-a apărut Annabelle, încercînd să se îndepărteze de Hunt, care nu a lăsat-o. Am sunat clopoțelul și am așteptat cel puțin un sfert de oră dar nu a apărut nimeni.

Westcliff o privea cu un scepticism evident.

- Este imposibil. Servitorii mei vin întotdeauna cînd sînt chemați.

- Se pare că azi au făcut o excepție, a ripostat Annabelle. Poate că șnurul e rupt. Sau poate că servitorii...

- Ajunge, a murmurat Hunt, lipindu-i capul de pieptul lui. Deși nu-i vedea fața, Annabelle a simțit ușoara amenințare din vocea lui, atunci cînd i s-a adresat lui Westcliff: continuăm discuția mai tîrziu.

Acum vreau să o conduc pe domnișoara Peyton în camera ei.

-Nu e o idee înțeleaptă, după părerea mea.

- Mă bucur că nu ți-am cerut-o, atunci, i-a răspuns glumeț Simon. ,

Annabelle l-a auzit pe Westcliff ofînd. Zgomotul pașilor lui, îndepărtîndu-se, a fost estompat de

covorul gros.

Hunt și-a plecat capul iar răsuflarea lui i-a mîngîiat urechea:

- Acum îmi poți spune ce se întîmplă?

Venele parcă i se dilataseră, aducînd valuri de

plăcere pe pielea ei rece. Apropierea lui Hunt o umplea de dorință. În timp ce el o ținea în brațe, și-a amintit visul ei, iluzia plină de erotism a trupului lui peste al ei. Ar fi fost o greșeală din partea ei să-și dorească să se aște în brațele lui, știind că nu avea să primească altceva decît o plăcere vremelnică, urmată de dezonoare. A clătinat din cap drept răspuns, iar obrazul i s-a frecat ușor de reverul hainei lui.

- Bănuiam eu, i-a spus Hunt, l-a dat drumul pentru o secundă, a văzut că nu-și putea ține echilibrul și s-a aplecat să o ia în brațe. Annabelle i s-a abandonat cu un murmur nearticulat și l-a prins cu brațele pe după gît. În timp ce o purta de-a lungul coridorului i-a spus cu blîndețe: te-aș putea ajuta dacă mi-ai spune care este problema.

Annabelle s-a gîndit cîteva clipe. Dacă îi spunea lui Simon Hunt despre ce era vorba, ar fi fost ca și cum ar fi acceptat ca acesta să o întrețină, ca amantă a lui. O parte din ea era tentată de această idee, lucru care o descumpănea.

- De ce-ai dori să te implic în problemele mele? l-a întrebat ea.

- Trebuie neapărat să am un motiv ascuns?

- Da, i-a răspuns ea fără ezitare, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

După ce a trecut pragul, a lăsat-o jos.

- Poți să ajungi singură pînă la pat sau vrei să te ajut?

Deși o necăjea, Annabelle era sigură că ar fi făcut exact asta, dacă îl încuraja puțin. A clătinat cu putere din cap.

- Sînt bine. Nu intra, te rog. l-a pus palma în piept, ca să-l împiedice să pășească înăuntru. Oricît de fragilă ar fi fost, a reușit să-l oprească.

- Bine. Hunt a privit-o cu atenție. O să-ți trimit o servitoare, deși sînt convins că Westcliff cercetează deja cazul.

- Chiar am sunat, să știi, a insistat Annabelle, stînjănită. Înțeleg că lordul Westcliff nu mă crede, dar...

- Eu te cred. l-a îndepărtat cu blîndețe mîna din piept, ținîndu-i pentru o clipă degetele subțiri, înainte tie a le da drumul. Westcliff nu e chiar un căpcăun, deși pare. trebuie să-l cunoști bine ca să ajungi să-i apreciezi calitățile.

- Dacă spui tu, i-a răspuns Annabelle, fără jconvingere. A oftat adînc în momentul în care a] intrat în camera rece și întunecată. Îți mulțumesc, l domnule Hunt. Se întreba cînd avea să se întoarcă Philippa. S-a uitat în jur, prin camera goală, după care s-a întors din nou cu fața la el.

Privirea lui pătrunzătoare părea să-i descifreze toate emoțiile pe care le ținea ascunse. A simțit că voia să-i pună o mulțime de întrebări. Cu toate astea, nu a spus decît:

- Trebuie să te odihnești.

- N-am făcut nimic altceva. înnebunesc de plictiseală... dar numai gîndui că aș putea face ceva mă epuizează. A făcut o pauză, după care l-a întrebat, alegîndu-și cu grijă cuvintele: bănuiesc că nu te interesează să continuăm diseară partida de șah?

A urmat o scurtă tăcere, după care Hunt i-a răspuns ușor batjocoritor:

- Ce să vezi, domnișoară Peyton! Gîndui că ai putea să-ți dorești compania mea mă copleșește.

Annabelle nu se putea uita la el. Roșind, a murmurat:

- Aș accepta și compania diavolului, numai să nu mai trebuiască să stau în pat.

Ei a rîs și i-a trecut o șuviță pe după ureche.

- Mai vedem, i-a șoptit. Poate că voi veni în camera ta, mai tîrziu.

A făcut o plecăciune scurtă și s-a îndepărtat cu pași siguri.

Abia atunci Annabelle și-a amintit de serata muzicală dată în cinstea oaspeților. Cu siguranță Simon Hunt va prefera compania acestora, în loc să joace o partidă rudimentară de șah cu o fată bolnavă și ținnoasă, cu părul neîngrijit. Ar fi vrut să poată da timpul înapoi, să-și retragă invitația spontană... Doamne, cît de disperată trebuie să-i fi părut! S-a prăbușit pe patul nefăcut, ca un copac rețezat.

Cinci minute mai tîrziu a auzit un ciocănit în ușă. Două cameriste și-au făcut apariția.

- Am venit să facem curat, don'șoară. Ne-a trimis stăpînul. A zis să te ajutăm, să-ți dăm tot ce-ți trebuie.

- Mulțumesc, a spus Annabelle, sperînd că Westcliff nu fusese prea aspru cu fetele. S-a așezat pe un scaun și le-a urmărit. Cu o viteză aproape magică ele au schimbat cearceafurile, au deschis fereastra ca să intre aer curat, au șters mobila de praf și i-au adus o cadă pe care au început să o umple cu apă fierbinte. Una dintre fete a ajutat-o să se dezbrace în timp ce cealaltă i-a adus prosoape curate și o găleată de apă caldă cu care să-și clătească părul. Tremurînd, Annabelle a pășit în cada cu margini din mahon.

- Sprijină-te de mine, don'șoară, i-a spus cea mai tînără dintre ele, întinzîndu-i mîna. Nu pari prea sigură pe picioare.

Annabelle a ascultat-o și a intrat în cadă.

- Cum te numești? a întreat-o, cufundîndu-se în apă pînă ia nivelul umerilor.

- Meggie.

- Meggie, cred că mi-a scăpat o monedă de aur pe jos, în salonul privat al familiei. Vrei să o cauți tu, te rog?

Fata a privit-o uimită. Era clar că se întreba de ce Annabelle nu ridicase de jos o monedă atît de valoroasă și la ce i s-ar fi putut întîmpla dacă nu o găsea. v

- Da, don'șoară. A făcut o plecăciune rapidă și a ieșit.

Annabelle și-a cufundat capul în apă. Cînd s-a ridicat, ștergîndu-se la ochi, cealaltă servitoare a început să-i spele părul cu o bucată de săpun.

- Ce bine te simți cînd ești curată! a murmurat Annabelle.

- Mama zice că nu e bine să te îmbăiezi cînd ești bolnavă, i-a răspuns" neîncrezătoare fata.

- O să risc, i-a spus Annabelle, dînd capul pe spate ca fata să-i poată clăti părul. După ce s-a șters din nou ia ochi a văzut că Meggie se întorsese.

- Am găsit-o, don'șoară, a exclamat Meggie, cu vocea sugrumată, întinzîndu-i monedă. Probabil că nu mai ținuse niciodată în mîna o monedă care să valoreze douăzeci de șilingi. Unde să o pun?

- împărțiți-o între voi, i-a spus Annabelle.

Servitoarele se uitau una la alta.

- Mulțumim, au exclamat într-un glas, cu ochii mari de uimire.

Annabelle era conștientă că renunțase acum la banii primiți de la Hodgeham, în timp ce familia ei beneficiase de ajutorul lui de mai bine de un Aniiabelle. Și-a lăsat capul în jos, stînjinită de manifestările de grațitudine ale celor două fete. Sesizîndu-i stinghereala, ele s-au grăbit să o ajute să iasă din cadă și să se îmbrace cu o rochie de interior curată.

Baia a reconfortat-o și a obosit-o în același timp. Annabelle s-a strecurat în pat, printre așternuturile moi. A ațipit imediat, iar fetele au ieșit tiptil din cameră. Cînd s-a trezit era deja seară. A clipit des cînd mama ei a aprins lampa de pe masă.

- Mamă, a șoptit ea, încă amețită de somn. Și-a amintit de înfîlnirea de mai devreme cu Hodgeham și s-a trezit complet. Ești bine? A... ?

- Nu vreau să discut despre asta, a spus biînd Philippa. Profilul ei delicat era scaldat de lumina lămpii. Avea privirea pierdută în gol iar pe frunte i se vedeau cîteva cute, semn de îngrijorare. Sînt bine, draga mea.

Annabelle a dat scurt din cap, jenată și abătută. Rușinea o copleșise. S-a ridicat din pat. Deși era anchilozată se simțea mai în putere și era prima oară de două zile încoace cînd simțea că-i era foame. S-a apropiat de măsuta de toaletă, a luat peria și a început să și-o treacă prin păr.

- Simt nevoia de o schimbare de decor, mamă, a spus ea. Aș vrea să mă duc în salonul privat al familiei și să cer să mi se aducă acolo cina.

Philippa nu părea să fi fost prea atentă la ce i se spusese.

- Pare o idee bună. Vrei să merg cu tine?

- Nu, mulțumesc. Mă simt mai bine, iar salonul nu e departe. Mă duc singură. Probabil că simți nevoia să rămîi puțin singură după... A făcut o pauză, după care a continuat: mă întorc repede.

Philippa a murmurat ceva și s-a așezat pe un scaun, lîngă șemineu. A răsuflat ușurată, pentru că rămînea singură, Annabelle și-a împletit părul într-o coadă pe care a lăsat-o să-i cadă pe umăr și a ieșit, închizînd încet ușa în urma ei.

Cînd a ieșit pe hol a auzit zumzetul vocilor oaspeților Care se adunaseră la cină. Cuvintele și rîsetele erau estompate de sunetul muzicii, un cvartet de viori acompaniat de un pian. S-a oprit în loc, ascultînd, și și-a dat seama că era aceeași melodie frumoasă și tristă pe care o auzise în vis. A închis ochii. Muzica îi

aprindea în suflet un dor pe care nu ar fi trebuit să-l simtă. *Am devenit o plîn-găreață.de cînd cu boala, și-a spus ea. Trebuie să mă controlez.* A deschis ochii și și-a continuat drumul, observînd abia în ultimul moment că se apropia cineva din direcție opusă.

Inima a început să-i bată cu putere cînd și-a dat seama că era Simon Hunt, îmbrăcat formal, în negru și alb. Un zîmbet larg îi lumina fața. Vocea lui profundă a înfiorat-o:

- Unde te duci?

Venise, totuși, deși jos era o mulțime de oameni. Conștientă că slăbiciunea genunchilor ei nu avea nici cea mai mică legătură cu boala, Annabelle se juca nervoasă cu coada împletită.

- Mă duc în salon, să cer să mi se aducă acolo Cina.

+Hunt a luat-o de cot și a ghidat-o de-a lungul coridorului, potrivindu-și pașii cu ai ei.

- Nu cred că vrei asta.

-Nu?

El a clătinat din cap:

- Am o surpriză pentru tine. Vino, nu e departe. A privit-o cu atenție. Pari mai sigură pe picioare decît după-amiază. Cum te mai simți?

- Mult mai bine, i-a răspuns Annabelle și a roșit cînd stomacul a dat-o de gol. Și mi-e foarte foame.

Hunt a zîmbit și a pofțit-o să intre pe ușa pe jumătate deschisă. Annabelle a trecut pragul și s-a trezit într-o încăpere mică, minunăță, cu lambriuri din lemn de trandafir și tapiserii și cu mobila tapițată în catifea de culoarea ambrei. Era o cameră aparte pentru că avea o fereastră pe un perete interior care dădea spre salonul mare, două etaje mai jos. Nici unul dintre oaspeți nun putea vedea, dar muzica se auzea clar: Annabelle și-a rotit privirea prin încăpere și a descoperit o masă încărcată de platouri din argint.

- Mi-a fost al naibii de greu să ghicesc ce anume ai vrea să mîncîci, i-a spus Hunt. Așa că le-am spus celor de la bucătărie să pună cîte puțin din toate.

Annabelle era copleșită. Nu-și aducea aminte ca vreun alt bărbat să se fi străduit într-atît să-i facă pe plac. A înghițit în sec și a spus, ferindu-și privirea:

'— E tare frumos aici...: Nici nu știam de existența acestei camere.

- Puțini sînt cei care știu. Contesa obișnuiește să stea aici, atunci cînd nu se simte suficient de bine ca să coboare. Hunt s-a apropiat de ea și i-a ridicat ușor bărbia cu degetele lui lungi, obligînd-o să se uite în ochii lui. Vrei să iei cina cu mine?

Inima îi bătea cu putere.

- Nu sînt însoțită, a șoptit ea.

Auzind-o, Hunt a zîmbit și i-a dat drumul bărbiei.

- Ești în siguranță. N-am de gînd să te seduc atîta vreme cît vei fi prea slăbită ca să te aperi.

- Ești un adevărat domn.

- Te voi seduce cînd te vei simți mai bine.

Străduindu-se să nu zîmbească, Annabelle a ridicat o sprinceană și i-a spus:

- Ești foarte sigur pe tine. Nu era mai bine să fi spus că *vei încerca* să mă seduci?

- Niciodată să nu te gîndești la eșec, asta mi-a spus mereu tata. A cuprins-o pe după talie cu un braț ferm și a condus-o spre unul dintre scaune. Puțin vin?

- N-ar trebui, a spus Annabelle, visătoare, și s-a așezat comod pe scaun. O să mi se urce direct la cap.

Hunt i-a turnat vin într-un pahar și i l-a întins cu un zîmbet pe care Lucifer însuși nu i-ar fi putut imita.

- Bea-I, i-a șoptit. Am eu grijă de tine dacă te ametești.

Annabelle și-a înmuia buzele în băutura parfumată și l-a privit cu subînțeleles.

- Mă întreb cîte femei au decăzut după ce au auzit aceeași promisiune din partea ta...

- Nu am provocat decăderea nici uneia, încă, a spus Hunt, ridicînd capacele platourilor. În general le abordez după Ce au decăzut.

- Și există multe în trecutul tău? nu s-a putut ea abține să întrebe.

- Destule, i-a răspuns el, fără să pară că se lăuda sau că se jena cu asta. A privit-o în ochi. În ultima vreme, însă, mi-am îndreptat întreaga energie spre altceva. »

-Spre ce?

- Supraveghez construcția unei locomotive în care am investit, alături de Westcliff.

- Adevărat? Annabelle îl privea cu interes. N-am călătorit niciodată cu trenul. Cum e?

Hunt arăta asemenea unui băiețel entuziasmat.

- Rapid, Fascinant. Viteza medie a unui tren de pasageri este de optzeci de kilometri pe oră, dar Consolidated construiește acum o locomotivă expres care ar putea atinge chiar și o sută douăzeci de kilometri pe oră.

- O sută douăzeci? a repetat Annabelle, incapabilă să-și imagineze o asemenea viteză. Pasagerii nu vor avea de suferit?

Întrebarea l-a făcut să zîmbească.

- Când trenul ajunge la viteză de croazieră inerția nu se mai simte.

- Cum arată în interior?

- Nu e foarte luxos, a recunoscut Hunt, turnându-și vin în propriul pahar. Nu l-aș recomanda cuiva ca tine.

- Ga mine? Annabelle l-a privit dojenitoare. Sper că nu vrei să insinuezi că aș fi răsfățată, pentru că nu sînt, te asigur.

- Ar trebui să fii. Privirea lui caldă i-a coborît de pe fața îmbujorată pe decolteu. În vocea lui era ceva care o lăsa fără suflare. Nu ți-ar strica puțin răsfăț.

Annabelle a inspirat adînc. Spera cu disperare că el nu o va atinge, că își va ține promisiunea și nu o va seduce. Pentru că dacă o făcea... Dumnezeu să o ajute... nu era prea convinsă că putea să-i reziste.

- Compania ta se numește Consolidated? l-a întrebat, încercînd să reînnoade firul conversației.

Hunt a dat din cap aprobator.

- Este partenerul britanic al firmei Shawn Foundries.

- Care îi aparține domnului Shaw, logodnicul lui lady Olivia?

- Exact. Shaw ne ajută să aplicăm sistemul american de construire a motoarelor, care este mult mai eficient și mai productiv decît metoda britanică.

- Am crezut întotdeauna că mașinăriile britanice sînt cele mai bune din lume, a comentat Annabelle.

- Discutabil. Chiar și așa, doar arareori sînt standardizate. Nu există două locomotive identice în toată Anglia, ceea ce încetinește considerabil producția și îngreunează reparațiile. Dacă am urma exemplul american și am produce modele identice, folosind aparate de măsură și schițe, am putea construi o locomotivă în doar cîteva săptămîni și nu în cîteva luni și le-am putea repara imediat.

Annabelle îl privea fascinată. Nu mai auzise nici un bărbat vorbind astfel despre profesia lui. Știa din experiență că bărbaților nu le făcea plăcere să discute despre munca lor, iar pentru unii conceptul de a munci pentru a-ți câștiga existența era un semn distinctiv de apartenență la clasele de jos. Dacă un gentleman de familie bună era obligat să aibă o profesie încerca să fie foarte discret și se prefăcea că își petrece majoritatea timpului distrîndu-se. Simon Hunt, însă, nu făcea nici cel mai mic efort să ascundă faptul că îi plăcea ceea ce făcea. Iar lui Annabelle acest lucru i se părea atrăgător, într-un mod straniu.

La rugămintea ei, Hunt i-a povestit despre afacerile lui, i-a spus totul despre negocierile pe care le ducea pentru a cumpăra o topitorie pe care voia să o transforme după modelul american. Două din cele nouă clădiri produceau deja bolțuri, pistoane, etriere și valve standardizate. Acestea împreună cu alte piese importate de la Shaw Foundries din New York erau asamblate în motoare care urmau să fie vîndute în întreaga Europă.

- De cîte ori vizitezi fabrica? l-a întrebat Annabelle, mușcînd dintr-o bucată de fazan în sos de măcriș.

- Zilnic, atunci cînd sînt în oraș. Și-a contemplat conținutul paharului, ușor încruntat. Deja am lipsit cam mult. Va trebui să mă întorc curînd la Londra, să văd ce se mai întîmplă.

Ideea că va pleca în curînd ar fi trebuit să o bucure. Nu-și putea permite să-și piardă timpul cu Simon Hunt și i-ar fi fost mult mai ușor să se concentreze asupra lui Kendall dacă el părăsea domeniul. Își dădea seama abia acum, însă, cîtă plăcere îi făcea compania lui și cît de gol avea să-i pară Stony Cross după plecarea lui.

- Te întorci înainte să e sfîrșească petrecerea? l-a întrebat, concentrată să taie cu cuțitul o bucată de fazan.

- Depinde.

-De ce?

Tonul i se îmblînzise:

- Dacă am sau nu motive să mă întorc.

Annabelle nu l-a privit. A tăcut, ascultând muzica

Jui Schubert, *Rosamunde*.

Ceva mai târziu a auzit un ciocănit discret în ușă.

Un servitor venise să ia platourile. Continuând să-și i ferească privirea, Annabelle se întreba dacă servitorii aveau să afle curînd cu toții că luaseră masa în doi. După plecarea servitorului, Simon Hunt s-a grăbit să o liniștească, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

- Nu va scoate nici un cuvînt. Mi l-a recomandat Westcliff, tocmai pentru că știe să-și țină gura.

Annabelle l-a privit îngrijorată:

- înseamnă că... lordul Westcliff știe că noi doi... sînt sigură că nu e de acord cu asta!

- Am făcut o grămadă de alte lucruri cu care Westcliff nu este de acord, i-a răspuns Simon. Nici eu nu-i aprob întotdeauna deciziile dar rămînem prieteni, pentru că nu ne amestecăm în treburile celuiilalt. S-a sprijinit de masă și s-a aplecat spre ea. Ce-ai zice de o partidă de șah? Am adus tabla de joc, așa, pentru orice eventualitate. ^

Annabelle a dat aprobator din cap. în timp ce îl privea în ochii calzi, negri, se gîndea că era prima oară în viața ei de adult că era pe deplin fericită să se afle acolo unde era. Cu bărbatul acela. Era curioasă în ceea ce-l privea, simțea nevoia să-i descopere gîndurile și sentimentele pe care le ascundea afit de bine.

'• - Cine te-a învățat să joci șah? l-a întrebat ea, urmărind mișcările mîinilor lui care reconstituiau poziția de mai devreme a pieselor.

-Tatăl meu.

-Tatăl tău?

l-a zîmbit ușor batjocoritor:

- Un măcelar nu are voie să joace șah?

- Ba da, bineînțeles... eu... Annabelle a roșit, rușinîndu-se de lipsa ei de tact. îmi cer scuze.

- Pari să ai o impresie greșită despre familia mea. Aparținem clasei mijlocii. Și eu și frații și surorile mele am mers la școală. Acum în prăvălia tatălui meu muncesc frații mei, care locuiesc deasupra. Iar serile joacă adesea șah.

Annabelle s-a relaxat, pentru că tonul lui nu era deloc dojenitor. A luat un pion în mîna și l-a rotit printre degete.

- De ce nu ai ales să muncești și tu acolo, ca și frații tăi?

- în tinerețe am fost un adevărat drac împelițat, a recunoscut el. De cîte ori îmi spunea tata să fac cîte ceva, eu încercam să-i demonstrez că nu avea dreptate.

- El cum a reacționat?

- La început a încercat să aibă răbdare cu mine. Cum asta nu a funcționat, a abordat tactica opusă, l-a făcut cu ochiul, amintindu-și. Să nu-ți dorești să te bată un măcelar - are brațele ca niște butuci.

- îmi imaginez, a murmurat Annabelle, privindu-i pe furiș umerii largi și amintindu-și forța mușchilor lui. Familia ta trebuie să se mîndrească mult cu succesul tău.

- Poate. Hunt a ridicat din umeri. Din nefericire, se pare că ambiția mea ne-a îndepărtat. Părinții mei nu au acceptat să le cumpăr o casă în West End și nu înțeleg cum de am ales eu să locuiesc acolo. Nu consideră că a face investiții e o profesie.

Ar fi mai fericiți dacă m-aș apuca de ceva mai... tangibil.

Annabelle îl privea cu atenție, înțelegînd tot ce l rămăsese nespus. Știusese dintotdeauna că Simon -j Hunt nu aparținea cercurilor aristocrate în care se mișca frecvent. Numai că pînă în acel moment nu se gîndise că nu-și mai găsea locul nici în lumea pe care o lăsase în urmă. Se întreba dacă se simțea singur, adesea, sau dacă încerca să fie mereu ocupat.

- Nu mă pot gîndi la ceva mai tangibil decît o locomotivă de cinci tone, a spus ea, ca răspuns la ultima lui remarcă.

El a rîs și a întins mîna după pion. Annabelle nu reușea să-i dea drumul, așa că degetele li s-au întîlnit, la fel și privirile. Din palmă a început să-i radieze căldură. Aceasta i-a ajuns pînă la umăr, iar mai apoi i-a inundat întreg corpul. Annabelle și-a retras brusc mîna iar pionul a căzut pe jos.

- îmi pare rău, a spus zîmbind stînjenită, temîn- du-se de ce se putea întîmpla dacă mai rămînea singură cu ei. S-a ridicat, stîngace.și s-a depărtat de masă. Am obosit... se pare că vinul mi-a venit de hac în cele din urmă. Ar trebui să mă întorc în camera mea. Mai ai timp să socializezi cu cei din salon, așa că

seara nu e pierdută pe de-a întregul. Mulțumesc pentru cină, pentru muzică și...

- Annabelle. S-a așezat în fața ei și a cuprins-o pe după talie. O privea încruntat. Nu ți-e teamă de mine, nu-i așa? i-a murmurat.

Ea a clătinat din cap.

- Atunci de ce te grăbești să pleci?

I-ar fi putut răspunde în o mie de feluri, dar în clipa aceea nu putea fi nici subtilă, nici spirituală, l-a răspuns fără menajamente:

- Pentru că nu vreau asta.

- Ce anume?

- Nu vreau să-ți devin amantă. A ezitat, după care a șoptit. Vreau mai mult de atât.

Hunt i-a cântărit cu atenție cuvintele, fără să-și retragă mâinile de pe talia ei.

- Vrei să spui că vrei să-ți găsești un soț, a întrebat-o după câteva momente, sau să devii amanta unui aristocrat?

- Nu contează, nu-i așa? a murmurat Annabelle, smulgându-se de lângă el. Nici unul dintre aceste scenarii nu are legătură cu tine.

Deși refuza să-l privească, i-a simțit privirea și s-a înfiorat din cauza răcelii care îi invadase corpul.

- Te conduc în camera ta, i-a spus Hunt fără să trădeze vreo emoție și a însoțit-o pînă la ușă.

CAPITOLUL 16

A doua zi dimineată, cînd s-a alăturat celorlalți oaspeți, Annabelle a fost întâmpinată cu multă simpatie de toți, inclusiv de lordul Kendall. Dînd dovadă de sensibilitate și preocupare, Kendall a stat lângă ea la micul dejun servit *al fresco* pe terasa din spate. A insistat să-i țină el farfuria, în timp ce ea își alegea de pe bufet ce anume voia să mînînce și îi făcea semn unui servitor să-i umple paharul de apă ori de cîte ori acesta se golea. A insistat să facă același lucru și pentru lady Constance Darrowby, care li s-a alăturat la masă.

Amintindu-și ce îi spusese prietenele ei, Annabelle și-a observat cu atenție rivala. Kendall părea deștul de interesat de lady Constance, care era tăcută și destul de rezervată. Era și foarte subțire, așa cum era mai nou la-modă. Iar Daisy avusese dreptate: chiar avea gura ca o pungă încrețită, care se rotunjea constant într-un *o*, ori de cîte ori Kendall îi vorbea despre horticultură.

- Cît de îngrozitor trebuie să fi fost! i-a spus lady Constance lui Annabelle. E de mirare că n-ai murit, în ciuda expresiei angelice, ochii reci, albaștri i-au dat de înțeles lui Annabelle că nu i-ar fi părut deloc rău dacă s-ar fi întîmplat așa.

- Mă simt foarte bine, a spus Annabelle și s-a întors zîmbitoare spre Kendall. Și sînt gata să ies la plimbare prin pădure.

- Eu nu m-aș risca dacă aș fi în locul tău, domnișoară Peyton, i-a răspuns lady Constance cu pretinsă îngrijorare. Nu pari complet refăcută. Sînt sigură, însă, că paloarea îți va dispărea în cîteva zile.

Annabelle continua să zîmbească, ca să nu lase să se vadă cît de mult o rănise remarcă ei... deși era tentată să facă și ea un comentariu legat de petele ei de pe frunte.

- Vă rog să mă scuzați, a murmurat lady Constance, ridicîndu-se de la masă. Au adus căpșuni. Mă întorc imediat.

- Nu te grăbi, i-a răspuns suav Annabelle. Nimeni nu va observa că lipsești.

împreună, Annabelle și Kendall au urmărit-o cu privirea cum se apropia de bufet, tot acolo se afla și Benjamin Muxlow, care își umplea farfuria. Politicos, Muxlow i-a ținut farfuria în timp ce lady Constance își alegea căpșuni din vasul mare. Nimic nu trăda altceva decît o amicitie cordială... dar Annabelle și-a adus aminte de întîmplarea povestită de Daisy.

Era modalitatea perfectă de a-și elimina rivala. Nu s-a maf gîndit nici la consecințe, nici la implicațiile morale, ci s-a aplecat spre Kendall.

Se pricepe de minune să ascundă adevărul, nu-i așa? i-a murmurat, aruncînd o privire spre lady Constance și Muxlow. E adevărat că nu i-ar fi de folos nici unuia dacă s-ar afla... A făcut o pauză și s-a uitat la Kendall, care făcuse ochii mari. A continuat, prefăcîndu-se stînjenită. Îmi pare rău! Credeam că ai auzit deja...

Kendall era brusc îngrijorat.

- Ce să aud?

- Ei bine, deși nu-mi place să răspîndesc zvonuri... am auzit de la o sursă de încredere că în ziua în care ați făcut un picnic pe malul râului... domnișoara Darrowby și domnul Muxlow au fost surprinși într-o postură *extrem* de compromițătoare. Erau ascunși după un copac și... S-a oprit, prefăcîndu-se îngrozită. N-ar fi trebuit să-ți spun nimic. E posibil ca la mijloc să fie o neînțelegere. Nu se știe niciodată, nu-i așa?

Annabelle a sorbit din ceașca de ceai și l-a privit. Îl putea citi cu ușurință: nu voia să creadă că lady Constance ar fi putut să comită o indiscreție. Numai gîndul îl oripila. Și pentru că era un adevărat gentleman, nu s-ar fi coborît într-atît încît să cerceteze dacă era sau nu adevărat. Și nici nu ar fi îndrăznit să o întrebe direct pe lady Constance. Avea să păstreze tăcerea asupra acestui subiect, încercînd să ignore suspiciunile... și întrebările chinuitoare.

- N-ar fi trebuit să faci asta, i-a șoptit Evie ceva mai tîrziu, cînd Annabelle i-a mărturisit totul. Cele patru prietene stăteau în dormitorul lui Evie, care avea un strat gros de cremă pe față. Aflase că acea cremă o putea scăpa de pistrui. Nu a reușit să continue din cauză că o dezaproba din tot sufletul.

- Ba a fost o strategie excelentă, a spus Lillian, căuțînd o pilă de unghii pe măsuta de toaletă. Nu era foarte clar dacă era de acord cu ce făcuse Annabelle dar era evident că voia să-i rămîna loială pînă la sfîrșit. Annabelle n-a mințit deloc. A repetat doar un zvon pe care l-a aflat și a spus foarte clar că asta și este: un zvon. Rămîne la latitudinea lui Kendall să decidă ce are de făcut.

- Annabelle nu i-a spus că știe sigur că e un zvon nefondat, a protestat Evie.

Lillian se concentra asupra unei unghii.

- Dar tot nu a mințit.

Simțindu-se vinovată, Annabelle s-a uitat spre Daisy:

-Tu ce crezi?

Cea mai mică dintre surorile Bowman, care arunca mingea de baseball dintr-o mîna într-alta, i-a aruncat o privire șireată și i-a răspuns:

- Adesea, o informație incompletă este asemenea unei minciuni. Ești pe un teren alunecos, dragă. Ai grijă la pașii următori.

Lillian s-a strîmbat, nemulțumită.

- Nu mai vorbi ca o ghicitoare în palmă. Cînd Annabelle va obține ceea ce-și dorește nu va mai conta cum și ce a făcut. Rezultatul este totul. Iar tu, Evie, mai lasă-ne cu etica. Ai fost de acord să-l manipulez pe Kendall, să-l atragem într-o situație compromițătoare. Nu ți se pare mai rău decît ceea ce a făcut Annabelle, și anume să repete un zvon nefondat?

- A-am promis să nu facem nici un rău nimănui, a spus Evie cu demnitate și șha șters fața cu un prosop.

- Lady Constance nu a pățit nimic, a insistat Lillian. Nu e îndrăgostită de el. Este evident că îl vrea pe Kendall numai pentru că a rămas cam ultimul burlac de pe aici iar ea e tot nemăritată. Zău, Evie, măi îndîrjește-te și tu! Cu ce e lady Constance diferită de noi? Uită-te la noi: patru fete care au rămas nemăritate, care nu au cu ce să se laude cu excepția unor pistrui, a unei mușcăături de viperă și a faptului că și-au arătat pantalonășii lordului Westcliff.

Annabelle, care stătuse pe marginea saltelei, s-a lăsat pe spate, în centrul patului cu baldachin. Se simțea vinovată. Cît își dorea să fi semănat cu Lillian, care credea cu convingere că scopul scuză mijloacele! Și-a promis în gînd că va face numai lucruri onorabile, în viitor.

Dar... așa cum spusese și Lillian, lordul Kendall putea sau nu să creadă în acel zvon. Era un om matur care putea lua propriile hotărîri. Annabelle nu făcuse decît să sădească niște semințe. Kendall trebuia să aleagă dacă le îngrijea sau le lăsa să moară.

În seara aceea Annabelle s-a îmbrăcat cu o rochie roz cu volane din mătase transparentă. Talia îi era marcată cu un cordon din mătase, împodobit cu un trandafir alb imens. Volanele îi foșneau ușor în timpul mersului și se înfoiau, făcînd-o să se simtă ca o prințesă. Prea nerăbdătoare ca să o mai aștepte pe Philippa, căreia îi lua o veșnicie să se îmbrace, Annabelle a ieșit devreme din cameră sperînd să-și revadă prietenele. Cu puțin noroc îl putea întâlni și pe Kendall și putea inventa o scuză ca să se furișeze undeva, numai ei doi.

Protejîndu-și glezna, Annabelle a străbătut coridorul care ducea la scara principală. Dintr-un impuls s-a

oprit în fața ușii salonului privat al familiei Marsden. Ușa era întredeschisă, așa că a intrat cu prudență. În salon lumina era stinsă dar cea care venea de pe coridor era suficientă ca să lumineze tabla de șah din colț. Aceasta o atrăgea spre ea. Apropiindu-se, Annabelle a văzut că piesele erau așezate exact ca în partida pe care o jucase cu Simon Hunt De ce își dăduse el osteneala să le aranjeze din nou, ca și cum jocul continua? o aștepta să facă o mutare?

Nu atinge nimic, și-a spus... dar tentația era prea mare ca să-i poată rezista. S-a concentrat și a evaluat situația. Nebunul lui Simon îi putea captura regina. A văzut imediat ce trebuia să facă: a mutat tura și i-a luat nebunul.-A zîmbit mulțumită, a pus nebunul deoparte și a ieșit din cameră.

A coborât scara, a traversat holul de la intrare și a intrat pe un alt coridor pe care erau înșirate câteva din camerele oaspeților. Covorul acoperea zgomotul pașilor... dar a simțit brusc prezența cuiva în spatele ei. S-a înfiorat. A privit peste umăr și a văzut că o urmărea Hodgeham, mișcându-se cu o agilitate surprinzătoare pentru un bărbat atât de scurt și îndesat. Degetele lui groase au apucat-o de cordon, obligînd-o să se oprească.

Hodgeham devenise atât de arogant încît o acosta într-un loc în care puteau fi văzuți cu ușurință. Revoltată, Annabelle s-a întors cu fața spre el. Hainele de seară pocneau pe el de strîmte ce erau, iar mirosul puternic de colonie i-a umplut nările.

- Frumoaso, i-a murmurat Hodgeham, Respirația îi mirosea a coniac. Văd că te-ai făcut bine. Poate că ar trebui să reluăm discuția noastră de ieri, întreruptă da mama ta.

- Ești revoltător a început Annabelle, furioasă, dar el a întrerupt-o apucînd-o de ambii obraji și ținînd-o strîns.

- Îi voi spune tot lui Kendall, i-a spus cu buzele aproape lipite de ale ei. Cu suficiente înflorituri ca să fiu sigur că te va privi cu dezgust. A lipit-o de perete, presînd-o cu frupul lui. În afară de cazul în care accepți să-mi faci pe plac, așa cum face și mama ta.

- Du-te la Kendall, i-a spus Annabelle privindu-l cu ură, Spune-i tot și să terminăm o dată. Prefer să mor de foame decît să-i „fac pe plac” unui porc ca tine.

Hodgeham se uita la ea furios și totodată neîncrezător.

- Vei regreta, i-a spus.

Annabelle a zîmbit disprețuitoare.

- Nu cred.

Înainte ca Hodgeham să-i dea drumul, Annabelle a observat o mișcare, cu coada ochiului. A întors capul și a văzut că un bărbat se apropia cu pași lungi, de panteră. Probabil i se păruse că ea și Hodgeham erau îmbrățișați.

- Dă-mi drumul, a șoptit ea printre dinți. El s-a dat un pas înapoi și i-a aruncat o privire amenințătoare înainte de a se îndrepta în direcție opusă bărbatului.

Simon Hunt aprins-o de umeri, obligînd-o să se uite în ochii lui. Îl văzuse pe Hodgeham îndepăr-tîndu-se în grabă iar acum o privea fioros pe Annabelle. Nu-l mai văzuse altfel decît nonșalant pînă atunci. Indiferent dacă îl insultase sau îl refuzase cu dispreț el reacționase cu ștăpînire de sine. De data aceasta, însă, făcuse ceva care îi provocase furia. Părea gata să o strîngă de gît.

- M-ai urmărit? l-a întrebat străduindu-se să pară calmă și întrebîndu-se cum de reușise să-și facă apariția chiar atunci.

- Te-am văzut cînd treceai prin holul de la intrare. Apoi l-am văzut pe Hodgeham urmărindu-te. V-am urmărit pentru că voiam să aflu ce este între voi doi.

L-a privit sfidător.

- Și ai aflat?

- Nu știu, i-a răspuns periculos de liniștit. Spune-mi, Annabelle, la asta te gîndeai cînd mi-ai spus că vrei mai mult? Să fii la cheremul unui idiot bondoc și viclean, țin schimbul unor recompense infime? Nu te-aș fi crezut în stare dș o asemenea prostie.

- Ipocritule! i-a șoptit Annabelle, furioasă. Ești supărat pentru că aș putea fi amanta lui și nu sînt a ta! Spune-mi ceva: ce contează cui îmi vînd trupul?

- Nu-l dorești pe el, i*â spus Hunt printre dinți. Și nici pe Kendall. Pe mine mă dorești.

Ar fi vrut să-l lovească, să se năpustească asupra lui, să-l provoace pînă ce îi zdrobea ultimele rămășițe de autocontrol.

- Lasă-mă să"ghicesc: ești pregătit să-mi faci o ofertă mai generoasă în schimbul aceluiași aranjament pe care se presupune că îl am cu Hodgeham? A rîs disprețuitor citindu-i răspunsul pe chip. *Nu*. Răspunsul

este nu. Așa că lasă-mă în pace, o dată pentru totdeauna.

S-a oprit auzind voci. Exasperată, disperată, a căutat o ușă în spatele căreia să se ascundă, să nu fie văzută singură cu el. Hunt a prins-o de braț, a împins-o în cea mai apropiată încăpere și a închis încet ușa.

Annabelle s-a smuls din strînsoarea lui și a ocolit pianul. A întins mâna să prindă câteva-partituri pe care le atinsese din greșeală.

- Dacă suporți să fii amanta lui Hodgeham, i-a șoptit Hunt urmînd-o spre colțul camerei, unde se retrăgea ea, atunci poți la fel de bine să fii și amanta mea. Ai putea să spui că nu ești atrasă de mine, dar știm amîndoi că asta ar fi o minciună. Spune-mi prețul, Annabelle. Orice sumă. Vrei o casă a ta? Un iaht? S-a făcut. Hai să terminăm o dată. Te-am așteptat destul.

- Cît ești de romantic! a rîs Annabelle. Propunerea ta nu are nici un dram de subtilitate. Te înșeli presupunînd că singura mea opțiune ar fi să devin amanta cuiva. Îl pot convinge pe Kendall să mă ceară de nevastă.

Ochii lui se întunecaseră.

- Căsătoria ta cu el ar fi un iad. Nu te va iubi niciodată. Nici măcar nu va ajunge să te cunoască.

- Nu vreau dragoste, a ripostat ea. Cuvintele lui o dureau. Vreau doar... A făcut o pauză, simțind o durere în piept. S-a uitat la el și a continuat: vreau doar...

S-a auzit un zgomot. Cineva apăsă pe cianță. Speriată, Annabelle și-a dat seama că cineva voia să intre, năruindu-i orice speranță de a se mărita cu Kendall. A reacționat din instinct: l-a luat pe Hunt de mîna și l-a tras într-un alcov aflat lîngă fereastră, mascat de perdele grele afîrnate pe o bară din alamă. În alcov se aflau un singur scaun, tapițat în catifea și câteva cărți stivuite cu grijă. Annabelle a tras perdeaua și i-a pus lui Hunt mîna la gură, în timp ce o persoană - sau mai multe - intrau în camera de muzică. A auzit voci de bărbați și niște pocnituri și zăngăneli care au uimit-o, pînă în clipa în care a auzit acorduri de vioară- Dumnezeu! Veniseră muzicienii să-și acordeze instrumentele înainte de bal. Asta-i mai lipsea: să se compromită în fața întregii orchestre.

Deși lumina nu era foarte puternică, Annabelle i- a observat zîmbetul sarcastic. Un cuvînt sau un sunet de-al lui îi puteau fi fatale în această împrejurare incriminatoare, l-a apăsă cu și mai multă putere mîna pe gură și l-a privit amenințător.

Vocile muzicienilor se amestecau cu acordurile instrumentelor. Sunetele disperate au început să sune armonios- Întrebîndu-se dacă aveau să fie prinși, Annabelle privea fix perdeaua, dorindu-și ca ea să rămînă nemișcată. Îi simțea respirația pe mîna. Și-a îndreptat privirea spre el și a văzut că amuzamentul malițios îi dispăruse din ochi, fiind înlocuit de o privire care a alarmat-o. A înghețat iar ițima a început să-i bată necontrolat. Simon începuse să-i sărute ușor degetele, unul cîte unul, începînd cu degetul mic. Ar fi vrut să se îndepărteze dar el a cuprins-o pe după talie. Era prinsă în cursă... și nu-l putea împiedica pe Simon Hunt să facă orice voia.

Ultimul deget fiind îndepărtat, Hunt i-a împins ușor mîna și a prins-o pe după gît. Ea s-a arcuit ușor atunci cînd el a strînS-o ceva mai tare. Nu o durea, dar nu se putea mișca sau împotrivi. Cînd el s-a aplecat deasupra ei, Annabelle și-a desfăcut ușor buzele iar mintea i s-a înnegurat.

Gura lui pusese stăpînire pe a ei, tandră dar sigură, cerînd un răspuns din partea ei. Trupul lui Annabelle ardea, se simțea neajutorată în fața dorinței copleșitoare. Amintirea primului lor sărut pălea în fața acestuia... poate și pentru că el nu mai era un străin. Îl dorea cu o disperare care o înfricoșa. Buzele lui i-au alunecat pe bărbie, pe obraz, lăsînd urme fierbinți și dulci înainte de a reveni pe gura ei, într-un sărut mai profund. Îi simțea vîrfurile limbii căuțînd-o pe a ei, într-o atingere catifelată atît de neașteptată că s-ar fi tras înapoi dacă el n-ar fi ținut-o atît de strîns.

Acordurile muzicale îi răsuna în urechi, amintindu-i de pericolul iminent de a fi descoperiți. A încercat să se relaxeze; tot corpul îi tremura. În minutele următoare avea să-l lase să facă absolut orice, numai să nu-și trădeze prezența. Hunt a sărutat-o din nou, cercetînd-o ușor cu limba. Era șocată de intimitatea atingerilor lui, dar mai ales de senzațiile de nerostit din anumite zone vulnerabile ale trupului ei. O slăbiciune dulce a pus stăpînire pe ea. A început să-l mîngîie pe gît, pe părul mătăsos. Gesturile ei i-au accelerat ritmul respirației, ca și cum l-ar fi afectat puternic. A început să se joace cu buza ei superioară, mușcînd-o ușor, necăjînd-o, apoi a trecut la cea inferioară. Annabelle se simțea invadată de valuri-valuri de căldură. Gînd el a sărutat-o din nou, adînc, era cît pe ce să scoată un geamăt. Ca să nu-i scape vreun sunet și-a îngropat fața în umărul lui.

Îi simțea pieptul mișcîndu-se în ritmul respirației și răsufarea fierbinte pe părul ei Simon i-a dat

deoparte cîrlionții de pe ceafă, lăsîndu-i gîtul de- golit. A început s-o sărute, mai întîi aproape de urechea dreaptă, apoi de-a lungul unei vene delicate, stîmîndu-i emoții de nesuportat.

A încercat să-l îndepărteze de ea dar nu a durat mai mult de trei secunde ca el să-i caute din nou gura, într-un sărut frenetic. Palma lui a trecut pe deasupra mătăsii care îi acoperea sîinii, o dată, de două ori, de trei ori. Cu fiecare trecere, căldura pielii lui se transmitea dincolo de materialul subțire, l-a mîngîiat cu tandrețe sfîrcul înmugurit. Annabelle se abandonase total mîngîierilor leneșe ale limbii lui și mîinilor lui cercetătoare. Așa ceva nu ar fi trebuit să ise întîmple. Trupul îi ardea, tremura de plăcere.

El a făcut-o să uite de toate, în acele momente fierbinți. A pierdut noțiunea timpului, a uitat unde se aflau sau cine era ea. Nu mai știa decît că avea nevoie să-l simtă și mai aproape, mai adînc... l-a ridicat cămașa și i-a scos-o din pantaloni, dorindu-și cu disperare să-i simtă căldura pielii. El a părut să înțeleagă că ea nu avea destulă experiență pentru a se controla, odată ajunsă la acest nivel al emoțiilor. Săruturile lui au devenit liniștitoare, mîinile lui au început s-o mîngîie ușor, dar cu cît încerca să o tempereze cu atît era mai rău: gura ei o căuta frenetic pe-a lui, trupul ei se mișca, plin de nerăbdare.

Simon a reușit într-un final să-și desprindă buzele de ale ei și a ținut-o strîns în brațe, cu fața îngropată în umărul ei. Au rămas așa un timp care i s-a părut o eternitate, pînă cînd Annabelle și-a dat seama că în cameră se lăsase liniștea. Muzicienii își terminaseră repetiția și plecaseră. Hunt a ridicat încet capul și a tras încet perdeaua. Văzînd camera goală, i-a șoptit, răgușit:

- Au plecat.

Annabelle l-a privit fără să scoată vreun cuvînt. El o mîngîia cu vîrfurile degetelor pe obraji, pe buze. Trupul ei nedomolit i-a răspuns din nou și valuri de plăcere au străbătut-o. Trebuia să se desprindă de lîngă el, altfel ceilalți aveau să-i remarce absența. Spre rușinea ei, a rămas pe loc, iar trupul îi absorbea lacom mîngîierile. Și-a dus mîinile la spatele ei și a început să-i desfacă șiretul corsajului, continuînd să o sărute. De data aceasta ea nu și-a mai putut stăpîni gemetele și nici oftatul de ușurare atunci cînd s-a simțit eliberată din strînsoare. Din cauza liniei decolteului nu putuse îmbrăca un corset cu cupe, ci uniul tăiat sub bust, care îi lăsa sîinii liberi sub cămașa de corp.

Sărutînd-o într-una, Hunt a dus-o spre scaunul tapisat de lîngă geam. A așezat-o în poală și i-a îndepărtat corsetul, scoțînd un sunet de plăcere atunci cînd i-a atins sîinii dezgoliți. Abia atunci Annabelle și-a dat seama, speriată, ce îi permisesese să facă și i-a împins slab mîna. El a ridicat-o mai sus și și-a apăsut buzele pe pieptul ei, în locul unde inima îi bătea cu putere, li susținea spatele cu palmele desfăcute în timp ce gura lui cobora spre sfîrcul ei, înfiorînd-o cu răsufierea încărcată de pasiune. Ea a rămas nemișcată, incapabilă să se opună. Simon i-a sărutat sfîrcul, s-a jucat cu limba pînă ce acesta s-a întărit, șoptindu-i cuvinte liniștitoare. Annabelle murmură ceva, incoerentă. L- a cuprins cu brațele, pe după gît și a gemut atunci cînd el i-a prins între buze celălalt sfîrc.

Simțeau amîndoi aceeași dorință copleșitoare. Și inima lui bătea cu putere, și el respira greu, dar părea mult mai capabil decît ea să-și țină pasiunea în Mu. Mișcările mîinilor și cele ale gurii lui erau precaute, mai controlate. Ea se lupta cu mulțimea de volane din mătase, se agăța de mînele cămășii, de vesta lui... erau prea multe haine, înnebunea dacă nu-i simțea pielea lipită de a ei.

- Ușor, iubito, i-a șoptit, lipindu-și gura de obrazul ei. Relaxează-te, stai liniștită în brațele mele... Ea nu reușea însă să-și determine trupul să o asculte, nu putea conțeni cu rugămintele rostite de buzele umflate de atîtea săruturi.

Hunt continua să-i murmure ușor în timp ce o ținea în brațe, trecîndu-și buzele peste obraji ei, atingînd-o delicat cu vîrfurile degetelor acolo unde pulsul i se zbătea frenetic. A simțit cum el îi netezea hainele, ridicînd-o cu ușurință, de parcă ar fi fost o păpușă, și încheindu-i rochia la spate. La un moment dat a rîs ușor, ca și cum ceea ce făcea îl uimea și îl amuza deopotrivă. Ceva mai tîrziu, ea avea să-și dea seama că și el părea la fel de năucit ca și ea. Acum, însă, în timp ce dorința îi părăsea trupul lăsa în urmă un sentiment de rușine.

S-a îndepărtat de el, deși picioarele îi tremurau. Nu a fost în stare să scoată decît un cuvînt. Fără să-l privească, a spus:

- Niciodată!

A împins perdeaua grea și a ieșit din cameră cît de repede a putut.

CAPITOLUL 17

După plecarea lui Annabelle, Simon a rămas în camera de muzică aproape o jumătate de oră, încercând să se liniștească, să lase să se stingă focul din sîngele lui. Și-a aranjat hainele și și-a trecut mîna prin păr, gîndindu-se visător la mișcarea următoare. *Annabelle*, a murmurat, mai tulburat și mai confuz decît fusese vreodată în viața lui. Faptul că fusese adus într-o asemenea stare de o femeie îl înfuria. El, recunoscut pentru că era un abil negociator, îi făcuse cea mai nepotrivită și sîngace ofertă din cîte existau și fusese refuzat. Așa și merita. N-ar fi trebuit să o oblige să-i spună un preț înainte ca ea să fi recunoscut că pe el îl voia. Doar ideea că s-ar fi putut culca cu Hodgeham... tocmai Hodgeham, dintre toți, îl înnebunea.

Amintindu-și ce simțise atunci cînd o sărutase, cînd îi mîngiase în sfîrșit pielea catifelată, a simțit cum îl cuprindea un nou val de pasiune. Avea experiență, crezuse că toate senzațiile fizice îi erau familiare. Înțelegea acum că a se culca cu Annabelle era ceva deosebit; Nu ar fi participat doar cu trupul...era vorba de emoții pe care nici nu voia să și le imagineze.

Atracția dintre ei devenise periculoasă pentru amîndoi. Era clar că Simon trebuia să stea la distanță, un timp, pentru că nu mai gîndeaxleloc clar.

A ieșit din camera de muzică, înjurînd printre dinți, și și-a îndreptat nodul de la cravată. Ideea că trebuia să petreacă o nouă seară mondenă îl scotea din minți. Nu-i plăcuseră niciodată petrecerile. Nu era genul de bărbat care să agreeze orele întregi de vorbărie și amuzamentele frivole. Ar fi plecat demult de la Stony Cross dacă nu ar fi fost Annabelle acolo.

A intrat gînditor în sala de bal și s-a uitat prin mulțime. A văzut-o imediat pe Annabelle care era așezată într-un colț, avîndu-l alături pe Kendall. Acesta era evident îndrăgostit de ea. Privirea lui nu făcea nici un secret din asta. Îmbujorată, Annabelle îi evita privirile admirative. Vorbea foarte puțin și își l, ținea mîinile în poală. Simoh a privit-o cu atenție. *L* Ca o ironie, tocmai acum, cînd părea atît de *L* nesigură și lipsită de putere, Kendall era atras de t ea. Ce surpriză urma să aibă, mai tîrziu, desco- I perind că Annabelle nu era o ingenuă timidă, așa cum părea. Era spirituală și pasională, o femeie \ ambițioasă care avea nevoie de un partener* pe măsură. Kendall nu s-ar fi descurcat cu ea. Era prea gentleman, prea ponderat și blînd, prea inteligent, în sensul rău al cuvîntului. Annabelle nu avea să-l respecte niciodată și nu avea să-i aprecieze virtuțile.

Și-a luat ochii de la cei doi și s-a îndreptat spre celălalt colț al încăperii, unde erau Westcliff și alți cîțiva prieteni.

Lordul Westcliff s-a întors spre el și i-a spus în șoaptă:

- Te distrezi?

- Nu prea. Simon și-a îndesat mîinile în buzunare și s-a uitat în jur. Am rămas prea mult timp aici, în Hampshire. Trebuie să mă întorc la Londra, să văd ce se mai întîmplă la turnătorie.

- Cum rămîne cu domnișoara Peyton? I-a întrebat cu blîndețe.

Simon s-a gîndit cîteva clipe.

- Cred, a spus el încet, că voi mai aștepta, să văd ce va face Kendall.

Westcliff a dat din cap.

- Cînd pleci?

- Dimineață devreme. Nu și-a putut reprima un oftat. .

Westcliff i-a zîmbit cu șiretenie.

- Toate se vor rezolva de la sine, i-a spus prozaic. Du-te la Londra și înfoarce-te cînd te-ai limpezit la cap.

Annabelle nu putea scăpa de melancolia care o acoperise ca o mantie de gheață. Dormise prost și abia dacă a ciugulit ceva la micul dejun somptuos care le fusese servit. Lordul Kendall i-a pus tăcerea pe seama bolii recente și a copleșit-o cu atenții pînă cînd Annabelle a simțit că nu-l mai suporta.

Și prietenele ei o agasau cu afîta drăgălășenie. Era pentru prima oară că nu-i făcea plăcere sporovîiala lor veselă. A încercat să-și dea seama cînd anume se întristase și și-a dat seama că s-a întîmplat atunci cînd a aflat de la lady Olivia că Simon Hunt plecase.

- Domnul Hunt s-a întors la Londra, cu treburi, îi spusese Olivia. Nu rămîne niciodată prea mult la

petreceri. Chiar mă întreb cum de nu a plecat mai devreme.

Cînd a fost întrebată de altcineva de ce plecarea lui fusese atît de precipitată, lady Olivia a zîmbit și a clătinat din cap.

- Oh, Hunt vine și pleacă, ca un motan. Plecările lui sînt mereu neașteptate. Cred că nu-i plac despărțirile de orice fel.

Hunt plecase fără să-i spună vreun cuvînt lui Annabelle și de aceea ea se simțea abandonată și neliniștită. Cele întîmplate în camera de muzică îi reveneau mereu în minte, ieșise de acolo dezorientată și tulburată. Își ținuse ochii în jos, ca să n.u-f vadă, și se rugase în gînd ca el să nu se apropie de ea. Slavă Domnului, el păstrase distanța, în timp ce Kendall se așezase hotărît lîngă ea. Toată seara el i-a vorbit despre subiecte pe care nu le înțelegea și nu o interesau. L-a încurajat cu cîteva murmure și zîmbete discrete, gîndindu-se că ar fi trebuit să fie în culmea fericirii pentru că îi acorda atîta atenție. Dar de fapt nu-și dorea decît ca el să o lase în pace.

Atitudinea ei rezervată a părut să-l atragă și mai mult pe Kendall. Sigur că purtarea ei docilă eră doar o prefăcătorie, Lillian Bowman i-a șoptit, la micul dejun:

- Bravo, Annabelle. îți mănîncă din palmă.

S-a scuzat și s-a ridicat de la masă sub pretextul că simțea nevoia să se odihnească puțin. A străbătut singură coridoarele lungi pînă a ajuns la salonul albastru. Tabla de șah o atrăgea ca un magnet. S-a apropiat încet, întrebîndu-se dacă servitoarea strînsese piesele în cutie. Nu, erau exact în poziția în care le lăsaseră... cu o singură diferență. Simon Hunt mutase un pion într-o poziție defensivă care îi permitea fie să-și întărească apărarea fie să continue, cu agresivitate, urmărirea reginei lui. Nu era mișcarea la care se așteptase din partea lui. Era convinsă că va încerca ceva mai ambițios, mai curajos. A studiat cu atenție tabla, încercînd să-i înțeleagă strategia. Mutarea fusese făcută din neatenție sau nehotărîre? Sau avea un scop ascuns, pe care ea nu-l întrezărea?

Annabelle a întins mîna spre o piesă, a ezitat, după care și-a retras mîna. Era doar un joc, și-a spus. Dădea prea mare importanță fiecărei mișcări, de parcă ar fi fost în joc vreun premiu. Cu toate astea, s-a mai gîndit o dată înainte de a întinde din nou mîna. A mutat regina și i-a luat pionul, zîbind mulțumită atunci cînd piesele s-au ciocnit cu zgomot. A strîns pionul în palmă, cîntărindu-l ușor, după care l-a așezat cu grijă lîngă tabla de joc.

În zilele care au urmat, a simțit că acel moment petrecut în fața tablei de șah a fost singurul fericit. Nu se mai simțise niciodată așa: nici fericită dar nici tristă, nici măcar îngrijorată pentru viitorul ei. Era pur și simplu amortită, de parcă nu avea să-i mai pese de nimic, niciodată. Sentimentul de detașare era atît de puternic, că i se părea că își părăsise corpul, că urmărea o păpușă mecanică mișcîndu-se, zi după zi.

Lordul Kendall era tot mai insistent. Au dansat împreună la bal, au stat alături la serata muzicală, s-au plimbat prin grădină, în timp ce Philippa mergea în urma lor, la o distanță discretă. Kendall era plăcut, respectuos și chiar fermecător.

În ceea ce-l privea pe Hodgeham, era clar că Philippa reușise să-l țină departe de Annabelle. Mai mult decît atît, îl convinsese să nu le divulge secretul în fața lui Kendall. Preocupată de efectul pe care acest lucru îl avea asupra mamei ei, Annabelle a întreat-o dacă nu ar fi fost mai bine să plece de la Stony Cross Park. Philippa nici nu a vrut să audă.

- Mă descurc eu cu Hodgeham, i-a răspuns ferm. Tu vezi ce faci cu Kendall. Oricine poate să vadă că e îndrăgostit de tine.

Dacă Annabelle și-ar fi putut șterge din minte ce se întîmplase în alcovul sălii de muzică! Retrăia totul în vis, cu multă claritate și se trezea transpirată, cu cearceaful răsucit în jurul picioarelor și cu pielea arzînd. Se gîndea mereu la Simon, își amintea parfumul lui, căldura trupului și dulceața săruturilor lui.

În ciuda promisiunii făcute prietenelor ei de a-și spune totul despre aventurile lor romantice, Annabelle nu se simțea în stare să se destăie nuiască nici uneia. Ceea ce se întîmplase cu Hunt era prea intim, prea personal. Nu era ceva care să poată fi comentat de prietenele ei, care nu știau nici ele mai multe despre bărbați. Chiar dacă încerca să le explice, ele n-ar fi înțeles. Nu existau cuvinte care să descrie acea intimitate care îi furase sufletul și nici confuzia devastatoare care urmase.

Cum de putea să simtă așa ceva pentru un bărbat pe care îl urîse dintotdeauna? În cei doi ani în care se întîlniseră la diverse evenimente îl considerase cel mai neplăcut companion dintre toți.

Iar acum... iar acum...

Într-una din zile, ca să-și alunge gândurile nedorite, Annabelle s-a retras în salon, să citească. Avea sub braț un volum greu, inscripționat cu litere aurii: *Societatea Regală de Horticultură - Cercetări și concluzii ale membrilor noștri respectați - 1843*. Cartea era extrem de grea iar Annabelle se întreba cum de reușea să scrie cineva atât de multe despre plante. A așezat cartea pe o măsuță și a vrut să se așeze pe scaunul de lângă fereastră, când i-a atras atenția ceva. Să fi fost doar imaginația ei sau...

Curioasă, Annabelle s-a apropiat de masă și s-a uitat la așezarea pieselor de șah, nemișcate de o săptămână. Da... ceva era diferit. Ea își folosise regina ca să-i captureze pionul iar acum regina ei i fusese luată de pe tablă și așezată de-o parte. 3

S-a întors, și-a spus, înfiorată. Era sigură că] numai Simon Hunt se putea atinge de tabla de șah. i Venise, era acolo. S-a îmbujorat toată. Dându-și seama că reacția ei era exagerată* a încercat să se calmeze. Întoarcerea lui nu însemna nimic - ea nu-l voia, nu-l putea avea și trebuia să-l evite cu orice preț. A închis ochii și a inspirat adânc, - încercînd să-și domolească pulsul și dorindu-și ca \ inima să nu-i mai bată atât de năvalnic.

După ce s-a liniștit puțin, s-a uitat în jos, la tabla de șah, încercînd să-i înțeleagă ultima mutare. Cum de îi luase regina? A memorat rapid pozițiile de dinainte ale pieselor. Atunci și-a dat seama... o ademenise cu pionul și-și pregătise mutarea următoare, cea a turei. O dată eliminată regina, regele era amenințat și... îi dăduse șah.

O păcălise cu un biet pion iar acum era în pericol. Zîmbind, Annabelle s-a întors cu spatele și a făcut câțiva pași prin cameră. Avea de ales între mai multe strategii de apărare dar a decis să opteze pentru cea la care el nu s-ar fi așteptat. Ascultînd de instinct, s-a dus direct la tabla de șah, întrebîndu-se cum va reacționa Hunt cînd îi va vedea mutarea. Cînd a întins mîna spre piesă a simțit brusc cum o părăsea orice entuziasm. Ce făcea? Nu avea rost să continue jocul, să mențină acea fragilă comunicare cu el. Era de-a dreptul periculos, ca și cum ar fi trebuit să aleagă între siguranță și dezastru.

Mîna i-a tremurat puțin cînd a întins mîna spre piesele de șah pe care le-a aranjat cu grijă în cutie, una cîte una,

- Renunț, a spus cu voce tare și cu inima strînsă. Renunț. Nu putea fi atât de nesăbuită încît să-și dorească ceva... pe cineva atât de nepotrivit. A închis cutia și s-a dat un pas înapoi, privind-o o cliqă. Era tristă dar hotărîtă.

În seara aceea. Trebuia să-l determine pe Kendall să o ceară de soție, chiar în seara aceea. Petrecerea era pe sfîrșite și acum, că Simon Hunt se întorsese, ea nu-și putea permite să riște, să compromită totul. Trebuia să vorbească cu Lillian, împreună puteau să pună la punct un plan. În seara aceea trebuia să se logodească cu lordul Kendall.

CAPITOLUL 18

- Totul ține de sincronizare, a spus Lillian, cu ochii strălucind. Nici un comandat de oști nu mai condusesese cu atîta hotărîre o campanie ca Lillian Bowman. Cele patru prietene stăteau pe terasa din spate, beau limonadă și păreau ușor apatice, dar de fapt puneau la cale ceea ce urma să se întîmple în acea seară.

- Eu aș sugera o plimbare prin grădină, înainte de cină, ca să vă deschidă apetitul, i-a spus Lillian lui Annabelle. Daisy și Evie le vor căuta pe mama ta, pe mătușa Florence, pe oricine altcineva vor mai întîlni în cale... Pînă cînd veți ajunge de cealaltă parte a livezii de peri vei fi surprinsă în *flagrante delicto* cu lordul Kendall.

- Ce înseamnă *flagrante delicto*? a întregat Daisy. Pare să fie ceva ilegal.

- Nu știi prea bine, a recunoscut Lillian. Am citit într-un roman... dar sînt sigură că asta trebuie să faci ca să compromiți o fată.

Annabelle a rîs forțat, dorindu-și să simtă măcar o parte din entuziasmul surorilor Bowman. Cu două săptămîni în urmă ar fi fost nespuse de bucuroasă.

Acum totul i se părea fără sens. Nu mai aștepta cu nerăbdare să fie cerută în *sfîrșit* în căsătorie de un aristocrat. Nu era nici încîntată, nici măcar ușurată.

Era ca o datorie de care trebuia să se achite. Și-a ascuns cu grijă sentimentele în timp ce surorile Bowman calculau și plănuiau, ca niște adevărați conspiratori.

Evie, care era un mai bun observator decît toate la un loc și-a dat seama că altele erau adevăratele ei sentimente.

- A-sta îți do-dorești, Annabelle? a întrebat-o îngrijorată. Nu trebuie n-neapărat să faci asta. Îți vom găsi alt p-pretendent dacă nu-l vrei pe Kendall.

- Nu mai am vreme să găsesc altul, i-a șoptit Annabelle. Nu... Trebuie să fie Kendall și trebuie să j se întâmple în seara aceasta, înainte ca... 1

- Înaintea... a repetat Evie, înclinîndu-și ușor j capul și privind-o uimită. Soarele îi lumina pistruii] care arătau ca o pulbere de aur pe tenul ei catifelat, înainte ca... ce anume?

Annabelle a tăcut iar Evie și-a coborît privirea* și a început să traseze cu vârful degetului buza paharului. Surorile Bowman discutau, animate, dacă livada de peri era sau nu cel mai bun loc în care să-l atragă pe Kendall. Chiar în clipa în care : Annabelle a crezut că Evie abandonase subiectul, fata a murmurat:

- Ai aflat că Hunt s-a întors aseară tîrziu? -

- De unde știi?

- Cineva i-a spus mătușii mele. ^

Annabelle i-a întîlnit privirea inteligentă și și-a m spus că nimeni nu trebuia să facă greșeala de a o m subestima pe Evangeline Jenner. . - m

- Nu, n-am auzit, a murmurat.

Amestecînd ușor limonada, Evie i-a spus:

- Mă î-ntreb de ce nu a profitat niciodată de oferta ta, cea cu sărutul. După cît de interesat p- părea de tine, în trecut...

Privirile li s-au întîlnit iar Annabelle a simțit că roșea. Ochii ei o implorau pe Evie să nu continue.

Evie părea să fi înțeles totul.

- Annabelle, i-a spus ea încet, te s-superi dacă nu voi veni împreună cu ceilalți să-l s-surprindem pe Kendall? Vor fi mai mulți oameni decît e n-necesar. Sînt convinsă că Lillian va mobiliza o întregă armată de m-martori involuntari. Aș fi în plus.

- Bineînțeles că nu mă supăr, a spus Annabelle și a întrebat-o: ai rezerve?

- Nu, nu vreau să fiu ipocrită. Îmi r-recunosc vina, prin a-asociere. Indiferent d-dacă vin sau nu în g-grădina diseară, aparțin acestui grup. N-numai că... A făcut o pauză, după care a continuat cu blîndețe: nu c-cred că îl vrei pe Kendall. Nu-l dorești de bărbat. Acum, că te c-cunosc mai bine, nu cred că vei fi fericită c-căsătorindu-te cu el.

- Ba da, a protestat Annabelle ridicînd ușor tonul și atrăgîndu-le astfel atenția celor două surori care s-au oprit și au privit-o curioase. Nici un alt bărbat nu se apropie mai mult ca el de idealul meu de bărbat.

- Vă potriviți perfect, a fost de acord Lillian. Sper că nu încerci să o faci să se îndoiască, Evie. E prea tîrziu pentru asta. Nu trebuie să abandonăm tocmai acum, cînd aproape că am reușit.

Evie a clătinat din cap și s-a făcut mică în scaun.

- Nu... eU n-nu încercam..., Vocea i-a scăzut, transformîndu-se într-un murmur, l-a cerut scuze din priviri lui Annabelle.

- Bineînțeles că nu, a sărit repede AnnabeHe în apărarea lui Evie. Hai să revedem planul, Lillian.

Kendall i-a făcut bucurios pe plac lui Annabelle cînd ea i-a propus să se strecoare amîndoi afară, la plimbare. Majoritatea oaspeților se schimbau pentru cină, ceilalți își pierdeau timpul în salon sau jucau cărți. Nu era nimeni pe-afară. orice bărbat înțelegea cu ușurință ce voia o fată atunci cînd îi propunea o plimbare în doi, fără însoțitoare. Kendall nu părea să spună nu unui sărut-două, așa că s-a lăsat convins imediat.

- Cred totuși că ar fi trebuit să avem o însoțitoare, a spus el zîmbind. Nu se cade să ieșim singuri la plimbare, domnișoară Peyton.

Annabelle l-a răsplătit cu un suiș:

- Doar nu lipsim mult. Nu va observa nimeni.

Așa că el a acceptat. Annabelle se simțea

împovărată de vinovăție, ca și cum ar fi dus un miel spre locul unde avea să fie sacrificat. Kendall, era un om drăguț. Nu merita să fie atras în cursă și obligat să se însoare. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, Annabelle ar fi lăsat ca lucrurile să curgă de la sine. În final, el ar fi cerut-o de soție. Dar era ultimul week-end al petrecerii și totul : trebuia să se întâmple atunci. *Annabelle, lady] Kendall, își repeta*

ea în minte, cu o ușoară tristețe, j Annabelle, lady Kendall... se și vedea, o tânără f soție respectabilă, care ducea o viață liniștită, în . Hampshire, făcea vizite ocazionale la Londra și își < aștepta fratele să vină de la școală, în vacanțe. Urma să aibă vreo șase copii blonzi, unii dintre ei ar fi purtat ochelari, ca și tatăl tor. Iar Annabelle, lady Kendall, avea să fie o soție devotată care ar fi încercat, întreaga ei viață, să-și răscumpere fapta: cea de a-l fi atras pe soțul ei într-o cursă, obligându-l să o ia de nevastă.

Au ajuns la pajiștea de dincolo de livada de peri, acolo unde era masa din piatră. Kendall s-a oprit și s-a uitat la Annabelle, care se sprijinise de masă, într-o poziție studiată. A îndrăznit să-i atingă o șuviță care îi căzuse pe umăr.

- Domnișoară Peyton, a șoptit el, trebuie să fi înțeles pînă acum că am ajuns să-ți prefer compania.

Inima ei a început să bată cu putere. Aproape că s-a înecat cînd i-a răspuns:

- Eu... îmi fac mare plăcere discuțiile și plimbările noastre.

- Cît de frumoasă ești! a murmurat Kendall, trăgînd-o mai aproape. Parcă niciodată ochii tăi nu au fost atît de albaștri.

Cu o lună în urmă, Annabelle ar fi fost încîntată. Kendall era un bărbat atent, atrăgător, tînăr, bogat... și de familie bună. Ce se întîmpla cu ea? S-a străduit să nu se retragă cînd el și-a aplecat chipul spre ea. Agitată, a încercat să stea nemișcată. Înainte ca buzele lor să se unească, s-a tras repede înapoi, ofînd. -

- Te-am speriat? a întreat-o Kendall. Era tandru și liniștit... atît de diferit de arogantul Simon Hunt.

- Nu...nu... Numai că nu pot să fac asta. S-a frecat ușor pe frunte. Începuse să o doară capul.

Cînd a vorbit din nou, vocea îi era înfîntă, plină de dezgust față de «a însăși, lartă-mă. Ești unul dintre cei mai drăguți bărbați pe care am avut privilegiul să-i cunosc. Și tocmai de aceea trebuie să plec, acum. Nu e cinstit din partea mea să te încurajez, știind că nu poate fi nimic între noi.

- De ce crezi asta? a întreat-o nedumerit.

- Nu mă cunoști cu adevărat, i-a răspuns Annabelle zîmbind amar. Crede-mă, am fi o pereche tare nepotrivită. Am sîrși prin a fi nefericiți, amîndoi.

- Domnișoară Peyton, a șoptit el, încercînd să găsească sensul cuvintelor ei. Nu înțeleg...

- Nici eu nu sînt sigură că înțeleg. Dar îmi pare rău. Îți doresc tot ce e mai bun. Și doresc... A izbucnit în rîs. Dorințele sînt periculoase, nu-i așa? a murmurat ea și a plecat în grabă.

CAPITOLUL 19

Supărată pe ea însăși, Annabelle străbătea aleea care ducea spre casă. Nu-i venea să creadă. Tocmai acum, cînd toate mergeau strună... *Proastă*, și-a spus în barbă. *Proastă, proastă...* Nu-și imagina ce le-ar fi putut spune prietenelor ei după ce ele ajungeau în poiană și nu o găseau acolo. Poate că lordul Kendall rămăsese singur acolo, ca un cal înfometat căruia îi luase cineva sacul cu nutreț chiar atunci cînd se aplecase să mănînce din el.

Annabelle și-a jurat că nu-și va ruga prietenele să-i găsească un alt soț, acum cînd renunțase la o asemenea șansă. A grăbit pasul. Aproape că alerga, dorind să ajungă cît mai repede în camera ei. Era atît de absorbită că aproape s-a ciocnit de un bărbat care apăruse de după zidul de piatră. S-a oprit brusc și a șoptit „Scuzei”, încercînd să-l ocolească. L-a recunoscut însă imediat după înălțime și după mîinile mari, bronzate, pe care ie-a scos imediat din buzunare. Uimită, s-a dat un pas înapoi.

S-au privit fără să scoată vreun cuvînt. .

Pentru că tocmai se despărțise de Kendall, Annabelle nu avea cum să nu remarce diferențele dintre ei, Hunt era puternic, emana masculinitate, avea ochii unui pirat și aerul unui rege păgîn. Nu era mai puțin arogant decît de obicei, nici mai rezervat sau rafinat... și totuși îl dorea cu ardoare. Annabelle era convinsă că își pierduse mințile. Aerul din jurul lor părea încărcat de pasiune și conflict.

- Ce e cu tine? a întreat-o Hunt fără altă introducere, privind-o cu atenție.

Îi era imposibil să rostească cîteva fraze coerente. A încercat, totuși:

- Ai plecat fără vreun cuvînt.

Privirea lui era rece și dură precum fildeșul.

- Ai abandonat partida de șah.

- Eu... Și-a ferit privirea de la el, mușcîndu-și limba. Nu-mi puteam permite să fiu distrasă de nimic.

.. - Nu te distrage nimeni. Îl vrei pe Kendall? N-ai decît.

- Oh, mulțumesc, i-a răspuns ea sarcastic. Ce drăguț din partea ta să te dai deoparte acum, cînd ai

stricat totul!

A privit-o uimit:

- De ce spui asta?

Lui Annabelle îi era frig, deși era o seară de vară caldută. A început să tremure ușor.

- Din cauza ghetelor pe care le-am primit când eram bolnavă. Cele pe care le port și acum. Sînt de la tine, n'u-i așa?

-Contează?

- Recunoaște, a insistat ea.

- Da, sînt de la mine, i-a răspuns scurt. Și ce dacă?

•- Eram cu lordul Kendall acum cîteva minute și totul mergea conform planului. Se pregătea să-... dar eu nu am putut. Nu am putut să-l las să mă sărute pentru că eram încălțată cu nenorocitele astea de ghete. Cred că e convins că sînt nebună, după cum l-am lăsat acolo. Ai avut dreptate... e prea drăguț pentru minis. Am fi fost un cuplu nereușit. A făcut o pauză și a inspirat adînc, văzînd flăcările din ochii lui Hunt.

- Și acum, că l-ai respins pe Kendall, ce ai de gînd să faci? Te întorci La Hodgeham?

Rănită de întrebarea lui batjocoritoare, Annabelle a ripostat:

- Nu e treaba ta. S-a întors pe călcîie și a încercat să se îndepărteze.

Hunt a ajuns-o din doi pași. A întors-o cu fața spre el, prinzînd-o de brațe. A zdruncinat-o ușor și și-a apropiat gura de urechea ei:

- Gata cu jocurile. Spune-mi ce vrei. Acum, înainte să-mi pierd de tot răbdarea.

Mirosul lui proaspăt, masculin, o amețea. Ar fi vrut să se strecoare pe sub hainele lui... să o sărute pînă cînd își pierdea orice control. Îl dorea pe arogantul, fermecătorul Simon Hunt, Știa prea bine că el avea să se arate neîndurător.

- Nu pot, a spus, gîfîind.

Hunt a ridicat capul și s-a uitat la ea, amuzat.

- Poți obține orice îți dorești, Annabelle... dacă știi să-mi ceri.

- Vreisă mă umilești, nu-i așa? Nu-mi lași nici o fărîmă de demnitate...

- *Eu* te umilesc? A ridicat o sprinceană. După doi ani de refuzuri, ori de cîte ori te invitam la dans...

- Bine, a șoptind ea, tremurînd. Recunosc. Te doresc. Acum ești mulțumit? Te vreau *pe tine*.

^ în ce calitate? De amant sau de soț?

Annabelle îl privea șocată.

-Poftim?

A luat-o în brațe și a strîns-o cu putere. Nu a spus nimic, doar a privit-o îndeaproape cît timp ea încerca să înțeleagă.

- Dar nu ești genul de bărbat care să-și dorească să se însoare.

- Am descoperit că sînt, cînd e vorba de tine, i-a spus el mîngîindu-i ușor urechea.

Atingerea lui i-a înfierbîntat sîngele.

- Probabil ne vom sfișia reciproc după prima lună.

- Probabil, a acceptat Hunt, sărînd-o pe tîmplă. Căldura buzelor lui i-a trimis în corp un val amenințător de plăcere. Mărită-te cu mine, chiar și așa, Annabelle. După cum văd eu lucrurile, asta ți-ar rezolva problemele... și pe ale mele. Și-a trecut mîna pe șira spinării ei, alungîndu-i tremurul. Lasă-mă să te răsfaț, i-a șoptit. Lasă-mă să am grijă de tine. N-ai avut niciodată pe cine să te sprijini, nu-i așa? Eu am umeri puternici, Annabelle. A rîs. Și sînt probabil singurul, dintre toate cunoștințele tale, care să-și permită o soție ca tine.

- De ce? l-a întrebat ea. De ce vrei să te căsătorești cu mine, cînd m-ai putea avea ca amantă?

El a sărutat-o cu blîndețe pe gît.

- Pentru că am înțeles, în săptămînile din urmă, că toată lumea trebuie să știe clar cui îi aparții. Și mai ales tu.

Annabelle a închis ochii, s^vurînd senzațiile lăsate de gura lui care rătăcea pe buzele ei uscate. L-a lăsat să-i întredeschidă buzele și a gemut cînd el a atins-o încet cu limba. A copleșit-o cu săruturi tandre care îi stîrneau dorințe neștiute, l-a cuprins obrazii îmbujorați și i-a atins gura cu degetul mare.

- Nu mi-ai răspuns, i-a șoptit.

Mîna lui fierbinte îi trimitea fiori în tot corpul. Și-a așezat obrazul în palma lui.

- Da, a spus Annabelle.

‘ în ochii lui a strălucit triumful, l-a dat capul spre spate și a sărutat-o din nou, tot mai adânc. Ea s-a agățat de trupul lui puternic. Degetele ei rățăceau pe sub haina lui. Fără să se întrerupă din sărut, Hunt a ajutat-o să se sprijine de el. A luat-o pe după talie și a lipit-o de el. A continuat să o sărute . tot mai pătimaș, aducînd-o în pragul delirului.

Într-un sfârșit s-a retras și i-a făcut semn să tacă, pentru că ea protesta, l-a șoptit că nu erau singuri. Uluită, ea s-a retras din brațele lui. În fața lor se aflau câțiva martori care îi văzuseră clar sărutîndu-se în mijlocul aleii, lângă zid. Lillian..^ Daisy... mama lor, lady Olivia și logodnicul ei, domnul Shaw... și în final Westcliff.

- Dumnezeu, a exclamat Annabelle și și-a îngropat fața în umărul lui, de parcă ar fi putut să-i facă să dispară dacă nu-i mai vedea.

Hunt i-a șoptit ia ureche, amuzat:

- Șah-mat.

Lillian a vofbit prima:

- Ce se petrece aici, Annabelle?

Ea s-a străduit să-și privească prietena în ochi:

- N-am putut să merg pînă la capăt, i-a spus. Îmi pare atît de rău! Era un plan atît de bun, iar tu ți-ai jucat minunat rolul...

- Și am fi avut succes, dacă tu nu l-ai fi sărutat pe altul! a exclamat Lillian. Ce s-a întîmplat, pentru numele lui Dumnezeu? Doar trebuia să fii în livada de peri, cu Kendall. De ce nu ești acolo?

Nu erau cuvintele pe care să le rostești în fața unor străini. Annabelle a ezitat și s-a uitat spre Hunt, care o privea zîmbind amuzat și nerăbdător să-i audă explicațiile.

Westcliff părea să-și fi dat seamă imediat, pentru că le-a privit pe rînd pe Lillian și Annabelle cu un dezgust evident.

- De-aia insistai să ieșim la plimbare. Ați vrut să- i întindeți o capcană lui Kendall!

- Și eu am luat parte la complot! a intervenit Daisy, gata să ia vina și asupra ei.

Westcliff nu părea să o fi auzit. S-a uitat la Lillian, a cărei față rămăsese impenetrabilă:

- Chiar nu te dai în lături de la nimic?

- Absolut de la nimic, i-a răspuns ea sfidător.

Dacă altele ar fi fost împrejurările, Annabelle ar fi rîs, văzînd expresia lui Westcliff.

Încrunțată, Lillian s-a întors spre Annabelle.

- Poate că nu e prea tîrziu să salvăm aparențele. Îi voi face pe toți cei prezenți aici să-mi promită că nu vor scoate un cuvînt. Dacă nu există martori înseamnă că nu s-a întîmplat.

Westcliff s-a gîndit puțin.

- Oricît mi-ar displace de mult să fiu de acord cu domnișoara Bowman, sînt nevoit să o fac. Cel mai bine pentru toți este să ignorăm acest incident. Domnișoara Peyton și domnul Hunt nu au fost văzuți și deci nu sînt compromiși. Nu vor exista consecințe ale acestei întîmplări nefericite.

- Annabelle a fost compromisă, a spus hotărît Hunt. De mine. Și nu vreau să evit consecințele, Westcliff. Eu...

- Ba o vei face, i-a spus autoritar Westcliff. Al naibii să fiu dacă te voi lăsa să-ți distrugi viața pentru o asemenea creatură, Hunt.

- Să-și distrugă viața? a repetat Lillian indignată. Cum îndrăznești să insinuezi că nu e suficient de bună pentru el, cînd este evident că el...

- Te rog, Lillian, a întrerupt-o Annabelle.

— Pe noi vă rugăm să ne scuzați, a spus politicoș domnul Shaw. A luat-o de mîină pe lady Olivia și a făcut o plecăciune plină de grație. Cred că eu și logodnica mea sîntem cumva... în plus. Sînt convinși că pot vorbi în numele amîndurora: vom fi surzi, muți și orbi. Ochii i-au strălucit cu amuzament. Vă lăsăm pe voi să decideți ce s-a întîmplat - sau nu - aici, în seara aceasta. Vino, ' draga mea. S-au îndreptat amîndoi spre casă.

Westcliff s-â întors spre doamna Bowman, o femeie înaltă cu fața îngustă, ca de vulpe. Arborase o expresie indignată dar nu scosese nici un cuvînt, de teamă să nu piardă ceva. Așa cum le spusese Daisy,

nu făcea niciodată vreun atac de panică atunci când se întâmpla ceva. Le păstra pentru după aceea. , -

- Pot conta pe dumneavoastră, doamnă Bowman, că veți păstra tăcerea asupra acestui subiect?

- Bineînțeles, domnule. Nu aș răspîndi *niciodată* o asemenea bîrfă dezgustătoare. Fetele mele sînt atît de inocente! Acum îmi dau seama ce influență a avut asupra lor această fată. Sînt sigură că un gentleman cu discernămint, ca dumneata, își dă seama că îngerășii mei nu sînt cu nimic de vină și că au fost atrase într-o cursă de tînăra aceasta fără scrupule care s-a pretins prietena lor.

Westcliff le-a aruncat celor doi „îngerășii” o privire plină de scepticism și a răspuns rece:

-Da.

Hunt o ținea posesiv pe Annabelle de talie și îi privea pe toți pe rînd.

- Faceți ce vreți. Domnișoara Peyton va fi compromisă în seara ăsta, într-un fel sau altul. A început s-o tragă după el. Vino.

- Unde mergem? l-a întrebat Annabelle, împotrivindu-se.

- în casă. Dacă nu vor să fie considerați martori, înseamnă că trebuie să te compromit de față cu altcineva.

- Așteaptă! Am acceptat deja să mă mărit cu tine. De ce trebuie să mă compromiți din nou?

Hunt le-a ignorat protestele, atît lui Westcliff cît și surorilor Bowman.

- Ca să fiu sigur.

Annabelle s-a sprijinit în călcîie, refuzînd să se miște:

- Nu ai nevoie de o asigurare în plus! Chiar crezi că mi-aș uita promisiunea făcută?

- într-un cuvînt, da. Calm, Hunt a început să o tragă după el, pe alee. Unde ar fi mai bine? în holul de la intrare, cred. Acolo sînt o mulțime de oameni care ne pot servi drept martori. Sau în camera...

- Simon, a protestat Annabelle. *Simon...*

Auzind-o că îi spunea pe nume, Hunt s-a oprit brusc și a privit-o zîmbind curios.

- Da, iubito?

- Pentru numele lui Dumnezeu! a murmurat Westcliff. Păstrați-vă pentru seara actorilor amatori, vă rog. Dacă ții morțiș să fie a ta, n-ai decît, dar nu te mai da în spectacol. Dacă vrei, le povestesc -tuturor, de aici și pînă la Londra, dacă acesta este prețul ca să ne recăpătăm liniștea. Numai să nu-mi ceri să-ți stau alături la nuntă. Nu pot fi ipocrit.

- Nu. Doar măgar, a murmurat Lillian.

Deși vorbise în șoaptă, se părea că Westcliff o auzise. S-a întors brusc, amenințător spre ea. Lillian arborase o expresie angelică.

- Cît te privește pe tine.

- Atunci ne-am înțeles, l-a întrerupt Hunt, împiedicîndu-l să înceapă o nouă ceartă. A privit-o pe Annabelle cu o satisfacție pur masculină. Gata, ai fost compromisă. Hai să vorbim cu mama ta.

Westcliff a clătinat din cap, ârătîndu-se ofensat, așa cum doar un aristocrat putea să o facă, atunci cînd nu i se îndeplineau pe loc dorințele:

- N-am mai auzit ca un bărbat să fie atît de dornic să se nenorocească, a spus cu amărăciune.

CAPITOLUL 20

La aflarea veștii, Philippa a reacționat cu un calm uimitor. Cei trei stăteau în salonul privat al familiei Marsden. Cînd Simon i-a adus la cunoștință că îi sedusese fata, Philippa a pălit dar nu a scos nici un sunet. A urmat o tăcere, timp în care Philippa l-a privit cu atenție, fără să clipească. După care a vorbit, cu grijă:

- Annabelle nu are tată, deci nu are cine să o protejeze. îmi revine mie datoria să-ți solicit anumite asigurări, chiar și numai verbale. Orice mamă vrea ca fiica ei să fie tratată cu respect și blîndețe... și trebuie să fii de acord că în aceste circumstanțe...

- înțeleg, i-a răspuns Simon. Frapată de sobrietatea lui, Annabelle îi privea cu atenție, în timp ce el își concentra atenția asupra Philippei. îmi dau cuvîntul că Annabelle nu va avea motiv să se plîngă.

Pe chipul Philippei se citea îngrijorarea, iar Annabelle și-a mușcat buza, știind ce urma.

- Bănuiesc că știi deja, domnule Hunt, că Annabelle nu are zestre.

- Da, a răspuns Simon, simplu.

- Și nu contează, înțeleg, a spus Philippa pe un ton întrebător.

- Absolut deloc. Am norocul ca banii să nu conteze, mai ales atunci când trebuie să-mi aleg soția. Nu-mi pasă dacă Annabelle nu are absolut nimic. Mai mult decât atât, vreau ca familia ei să o ducă bine: vă voi plăti datoriile, școala, tot ce e nevoie ca să trăiți confortabil.

Annabelle a observat că Philippa își strânsese mâinile în poală pînă cînd degetele i se albiseră. Cu un tremur în glas, care putea însemna orice: emoție, ușurare, jenă sau toate trei odată, a spus:

- Mulțumesc, domnule Hunt. Înțelegi că lucrurile ar fi stat altfel dacă domnul Peyton ar fi fost în viață...

- Da, bineînțeles.

Philippa a tăcut cîteva clipe, după care a continuat:

- Pentru că nu are zestre, Annabelle nu va avea nici un fel de bani la îndemîină să...

- Îi voi deschide un cont la *Barings*, a spus imediat Hunt. Vom începe, să zicem, cu cinci mii de lire... pe care le voi completa din timp în timp, după cum va fi necesar. Bineînțeles că îi voi cumpăra cai și o trăsură... rochii... bijuterii... iar Annabelle va avea cont deschis la toate magazinele din Londra.

Annabelle nu mai era atentă la reacția Philippei. Gîndul că va avea cinci mii de lire la dispoziție... o adevărată avere... părea ireal. După ani de lipsuri va putea să aibă cele mai bune modiste, îi va cumpăra lui Jeremy un cal, va cumpăra cea mai luxoasă mobilă pentru casa familiei ei. Totuși, aceste discuții sed despre-bani, chiar atunci cînd era cerută de nevastă o făceau să se simtă ca și cum s-ar fi vîndut. S-a uitat precaută ia Simon și i-a observat luminița ironică din ochi. Cît de bine o înțelegea, și-ă spus, simțind cum roșea.

A rămas tăcută în timp ce au discutat despre avocații contracte și clauze, descoperind că mama ei avea tenacitatea unul builterrier atunci cînd era

vorba de negocierile legate de nuntă. Era o discuție de afaceri care nu implica nici o fărîmă de romantism. Lui Annabelle nu i-a scăpat faptul că Philippa nu l-a întrebat pe Hunt dacă o iubea. Nici el nu a pretins asta în fața ei.

Cînd Simon a plecat, Annabelle și-a urmat mama în camera lor, unde aveau să discute mai multe, fără îndoială. Îngrijorată de muțenia neobișnuită a mamei ei, Annabelle a închis ușa, gîndindu-se ce anume să-i spună și întrebîndu-se dacă avea rezerve în ceea ce-l privea pe Simon Hunt în calitate de ginere.

Philippa s-a dus la fereastră și a privit afară, spre cer, după care și-a acoperit ochii cu mîna. Annabelle a auzit-o plîngînd cu suspine.

- Mamă, a început ea, timid. Îmi pare rău. Eu...

-Îți mulțumesc, Doamne, a murmurat Philippa. Nii părea să o fi auzit.

În ciuda promisiunii făcute, Westcliff a venit la Londra ca să participe la ceremonie. Sobru dar politic, s-a oferit chiar să o conducă pe Annabelle la altar, asumîndu-și rolul tatălui ei. Ea fusese tentată să-l refuze, dar Philippa fusese atît de bucuroasă încît fusese obligată să accepte'. Chiar i-a făcut cumva plăcere să-l oblige să ia parte la o ceremonie pe care o dezaproba. Numai loialitatea lui pentru Hunt îl adusese la Londra, demonstrînd o legătură mai strînsă între ei decât ar fi bănuț Annabelle.

Lillian, Daisy și mama lor au fost și ele prezente la ceremonia privată de la biserică, doar pentru că Westcliff participa și el. Doamna Bowman nu le-ar fi permis niciodată fetelor ei să ia parte la căsătoria * unei fete cu cineva care nu era de același rang cu ea. O considera o influență dăunătoare. Cu toate astea, însă, era un prilej să se afle în preajma celui mai rîvnit burlac din Anglia. Iar faptul că Westcliff era complet indiferent față de fata ei cea mică și disprețuitor față de cea mare era doar un amănunt minor care putea fi depășit cu ușurință.

Din nefericire, lui Evie nu i s-a permis să vină. l-a trimis lui Annabelle o scrisoare lungă, plină de afecțiune și un serviciu de ceai din porțelan de Sèvres cu flori roz și aurii, drept cadou de nuntă. Au venit și părinții și rudele lui Hunt, care erau mai mult sau mai puțin așa cum se aștepta Annabelle. Mama lui era o femeie solidă, cu trăsături aspre, dar care părea înclinată să gîndească numai de bine despre ea, pînă cînd ceva nu o convingea să-și schimbe părerea. Tatăl lui era un bărbat masiv care nu a zîmbit nici măcar o dată cît timp a durat ceremonia, deși ridurile de la colțul ochilor arătau că era mai mereu bine-dispus. Nici unul dintre părinți nu era frumos, dar aveau cinci copii izbitor de reușiți, cu toții înalți, cu părul negru.

Dacă Jeremy ar fi putut să vină și el... era însă la școală, iar ea și Philippa au decis că era mai bine să termine trimestrul și să vină la Londra atunci când Annabelle și Hunt se întorceau din luna de miere. Annabelle nu era prea sigură de reacția lui, acum că Simon era cumnatul lui. Deși păruse să-l placă, Jeremy era obișnuit să fie singurul bărbat din familie. Era posibil să respingă restricțiile pe care i le-ar fi impus Hunt. Din această cauză, Annabelle nu era prea încântată să trebuiască să se ploconească în fața unui bărbat pe care nu-l cunoștea prea bine.

Prima dovadă a acestui lucru a avut-o în seara nunții, când își aștepta soțul într-o cameră a hotelului *Rutledge*. Fusese sigură că locuia într-o casă cu etajele retrase, asemenea multor celibatari, dar constatase cu surprindere că își avea reședința în apartamentul unui hotel.

- De ce nu? o întrebase cu câteva zile înainte, amuzat de privirile ei uimite.

- Păi... nu ai deloc intimitate într-un hotel...

- Din contră. Vin și plec când vreau, fără să am o hoardă de servitori care să-mi bîrfească fiecare obicei sau gest. Din câte am văzut, viața într-un hotel este preferabilă celei dintr-o casă umedă din oraș.

- Da, dar un bărbat cu poziția ta trebuie să aibă suficienți servitori ca să-și demonstreze succesul în fața celorlalți...

- Iartă-mă, dar am crezut întotdeauna că îți angajezi servitori doar dacă îi pui la treabă. Nu i-am privit niciodată ca pe niște accesorii la modă.

- Va trebui să angajăm destui servitori dacă vom locui într-o casă cum se cuvine, a spus Annabelle. Asta dacă nu vrei să mă vezi în genunchi, frecînd podele și curățînd sobe.

Ochii lui Hunt au străjucit amuzați:

- Am de gînd să te pun în genunchi, iubito, dar îți garantez că nu vei spăla podele. A rîs, citindu-i mirarea de pe chip. Atras-o aproape și a sărutat-o fugar pe buze.

Ea s-a crispat în îmbrățișarea lui.

- Dă-mi drumul, Simon. Ce va spune mama dacă ne vede?

- Pot face ce vreau cu tine și sînt sigur că nu va obiecta deloc.

Annabelle s-a încruntat și și-a încrucișat brațele la piept.

- Cît ești de arogant! Vorbesc serios, Simon! Vreau să stabilim de-acum. Vom locui mereu la hotel sau cumperi o casă?

I-a furat încă un sărut:

- Îți cumpăr ce casă vrei, scumpo. Și mai bine: îți construiesc una nouă, pentru că m-am cam obișnuit cu instalațiile moderne și cu un iluminat bun.

- Adevărat? Unde?

- Aș putea cumpăra un teren în Bloomsbury sau Knightsbridge.

- De ce nu în Mayfair?

Simon a zîmbit de parcă s-ar fi așteptat la o asemenea sugestie.

- Nu-mi spune că vrei să locuiești într-o piață imensă, ca Grosvenor sau St. James, să te uiți pe geam la aristocrații înfumurați care se plimbă legănat prin curțile lor cu garduri din fier forjat...

- Da, ar fi perfect! a spus ea, entuziasmată, făcîndu-l să rîdă. !■'

- Bîne, vom cumpăra ceva în Mayfair. Dumnezeu să mă ajute... Și vei putea angaja cîți servitori dorești. Observi că nu am spus „cîți ai nevoie”? între timp, crezi că vei putea suporta să locuiești cîteva luni la *Rutledge*?

Amintindu-și discuția lor, Annabelle cerceta apartamentul imens, mobilat luxos cu mahon, piele și catifea. Trebuia să recunoască că *Rutledge* putea schimba percepția oricui despre un hotel. Se spunea că misteriosul lui proprietar, domnul Harry Rutledge, își dorise să creeze cel mai elegant și modern hotel din Europa, combinînd stilul continental cu inovațiile americane. Rutledge era o clădire masivă, amplasată în zona teatrelor, între *Embankment* și *Teatrul Capitol*. Construcția era ignifugată, avea lifturi pentru mîncare, baie în fiecare apartament și un restaurant renumit, devenind locul preferat de americanii bogați și de europeni. Spre bucuria lui Annabelle, familia Bowman ocupa cinci din cele o sută de apartamente, ceea ce însemna că se putea vedea oricît de des cu Lillian și Daisy după ce se întorcea din luna de miere.

Nu mai călătorise niciodată în afara granițelor, așa că a fost încântată cînd a aflat că Simon avea de gînd să o ducă la Paris, pentru două săptămîni. Înarmată cu o listă de modiste și parfumerii întocmită de surorile Bowman, care vizitaseră Parisul împreună cu mama lor, Annabelle aștepta cu nerăbdare înfîlțirea cu

Orașul Luminilor. Urmău să plece dis de dimineață, dar acum era noaptea nunțiilor.

Îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă cu dantelă delicată la mâneci și corsaj, Annabelle se plimba neliniștită prin apartament. S-a așezat la măsuța de toaletă de lângă pat și a început să-și perie părul, întrebându-se dacă toate miresele se simțeau la fel de nesigure ca și ea, dacă se întrebau cum vor fi orele care vor urma, dacă trebuie să se teamă sau va fi plăcut. În clipa aceea a auzit cheia răsucindu-se în ușă și l-a văzut pe Simon intrând.

Un fior i-a străbătut șira spinării. A continuat să-și perie părul, deși ținea prea strâns peria iar degetele îi tremurau. Privirea lui Simon a rătăcit pe valurile de dantelă și muselină care îi acopereau trupul. Era încă îmbrăcat în costumul elegant, de nuntă. S-a apropiat de ea și a rămas câteva clipe în picioare în timp ce ea continua să stea așezată. Spre surprinderea ei a îngenuncheat, apropiindu-și fața de a ei. Și-a trecut mâna prin părul ei, privind fascinat șuvițele de culoarea aurului care îi alunecau printre degete.

Deși Simon era îmbrăcat impecabil, părea răvășit... cîjvea șuvițe îi căzuseră pe frunte, nodul cravatei gri, din mătase, fusese lărgit. Annabelle a lăsat să-i cadă peria pe jos și a încercat să-i aranjeze părul. Șuvițele groase, strălucitoare, se așezau cuminiți sub atingerea ei. Simon nu s-a mișcat cînd Annabelle i-a desfăcut cravata.

- De fiecare dată cînd te văd, i-a șoptit el, îmi spun că nu ai putea să fii și mai frumoasă. Și de fiecare dată îmi dovedești că mă înșel.

Annabelle i-a zîmbit. A tresărit puțin cînd mîinile lui le-au cuprins pe ale ei. A privit-o întrebător:

- Ești neliniștită?

Annabelle a dat din cap. Simon i-a vorbit cu blîndețe, pîrînd că-și alegea cu atenție cuvintele.

- Scumpa mea... sînt convins că experiențele tale cu Hodgeham nu au fost deloc plăcute. Sper să mă crezi cînd îți spun că nu trebuie neapărat să fie așa. Oricare ar fi temerile tale...

- Simon, l-a întrerupt ea, dregîndu-și vocea. Ești foarte drăguț. Și... faptul că ești pregătit să te arăți atît de înțelegător!, apreciez asta, să știi. Numai că nu ți-am spus chiar totul despre relația mea cu Hodgeham. Fața lui se golise de orice expresie. Annabelle a inspirat adînc, încercînd să se liniștească. Adevărul este că Hodgeham venea într-adevăr în unele seri pe ia noi și ne plătea unele datorii în schimbul... A făcut o pauză. Numai că... nu mă vizita pe mine.

Simon făcuse ochii mari

-Cum?

- Nu m-am culcat niciodată cu el, a recunoscut ea. Aranjamentul l-a făcut cu mama.

El se holba la ea, uimit.

- La naiba!

- Totul a început în urmă cu un an, a spus ea, defensiv. Eram într-o situație disperată. Aveam o mulțime de datorii pe care nu aveam cu ce să le plătim. Veniturile mamei scăzuseră dramatic pentru că au fost investite prdst. Lordul Hodgeham îi dădea tîrcoale mamei de ceva vreme... Nu știu exact cînd au început vizitele lui... dar i-am văzut pălăria și bastonul în hol, la ore nepotrivite, iar datoriile s-au mai micșorat: Mi-am dat seama Ce se întîmpla dar nu am spus nimic, deși ar fi trebuit. A oftat și și-a masat tîmplele. La petrecere,

Hodgeham mi-a spus foarte dar că se săturase de mama și voia ca eu să-i iau locul. A amenințat că ne va divulga secretul, cu „înflorituri”- așa le-a numit. Am fi fost distruse. L-am refuzat iar mama a reușit, nu știu cum, să-l facă să-și țină gura.

- De ce m-ai lăsat să cred că tu te culcai cu el?

Annabelle a ridicat din umeri.

- Erai atît de convins... și nu păream să am vreun motiv să te corectez, pentru că nu mă gîndeam că vom ajunge aici. Apoi m-ai cerut în căsătorie, ceea ce m-a făcut să cred că pentru tine nu era foarte important dacă eram sau nu virgină.

- Nu era, a murmurat Simon. Vocea îi suna straniu. Te doream oricum. Dar "acum că... S-a oprit și a clătinat din cap. Ca să fie clar, Annabelle, vrei să spui că n-ai fost niciodată cu un bărbat?

- Păi... da.

- Ai fost sau nu?

- Nu^ m-am culcat cu nimeni, a spus Annabelle și l-a privit întrebător. Ești supărat că nu ți-am spus mai devreme? Îmi pare rău. Numai că nu e genul de lucru pe care să-l discuți la un ceai sau în holul de la intrare: uite-ți pălăria și a propos, sînt virgină...

- Nu sînt supărat. Simon o privea gînditor. Mă întreb numai ce naiba mă fac cu tine acum..
- Același lucru pe care l-ai fi făcut și înainte de a-ți spune.

Simon s-a ridicat, a făcut-o și pe ea să se ridice și a sărutat-o cu tandrețe* de parcă se temea să nu se spargă. Și-a îngropat fața în părul ei și a inspirat adînc.

- O să mă descurc, crede-mă. Dar mai întîi ște pare că trebuie să te întreb cîte ceva

Annabelle și-a strecurat mîinile pe sub haina lui, simțindu-i căldura trupului prin materialul subțire al cămășii.

-Da?

Pînă atunci nu-l văzuse niciodată pe Simon să ezite.

- Știi la ce să te aștepți? Ai... toate informațiile necesare?

- Cred că da, i-a răspuns zîmbind Annabelle, descoperind că inima lui îi bătea cu putere. Am stat de vorbă cu mama, ceva mai devreme. După asta m-am gîndit serios să cer anularea căsătoriei.

El a izbucnit în rîs.

- înseamnă că trebuie să-mi cer neîntîrziat drepturile de soț. I-a dus degetele la buze. Ce ți-a spus? a murmurat el.

- După ce mi-a explicat lucrurile de bază mi-a spus să te las să faci ce vrei și să nu mă plîng dacă nu-mi place ceva. Mi-a sugerat să mă gîndesc la contul tău uriaș din bancă, în caz că devine greu de suportat.

Annabelle și-a regretat cuvintele imediat ce le-a rostit, așteptîndu-se ca Simon să se simtă ofensat. El a început să rîdă.

- E o schimbare, totuși, față de „gîndește-te la Anglia”. Na dat capul spre spate ca să o privească. Vă trebui să te seduc șoptindu-ți la ureche despre transferuri bancare și rate ale dobînzilor?

Annabelle i-a mîngîiat buzele cu vîrfurile degetelor, după care a coborît spre bărbie.

- Nu e nevoie. Spune-mi ce se spune de obicei.

- Nu... lucrurile obișnuite nu ți se potrivesc. Simon i-a dat o șuviță după ureche și i-a cuprins obrazii în palme.

- Prima dată e dureros, pentru o femeie, i-a șoptit el.

- Da, știu.

- Nu vreau să-ți fac rău.

Cuvintele lui au emoționat-o și au surprins-o deopotrivă.

- Mama mi-a spus că nu durează mult.

- Durerea?

- NU, restul.

- Annabelle... Gura lui rățăcea pe gîtul ei. Team dorit din clipa în care te-am văzut prima oară, la intrarea în teatru, scotocind după o monedă. Nu mi-am putut lua ochii de la tine. Nu puteam să cred că ești adevărată.

- Te-ai uitat la mine cît timp a durat spectacolul, a spus offînd, pentru că el se juca cu lobul urechii ei. M-aș mira să fi reținut ceva despre căderea Imperiului Roman.

- Am reținut însă că ai cele mai dulci buze din cîte am sărutat.

- Ai avut un stil foarte personal de a te prezenta.

- Nu m-am putut abține. O mîngîia ușor. Cînd am stat acolo, lîngă tine, în întuneric, am simțit o dorință cum nu mai cunoscusem pînă atunci. Nu mă gîndeam la altceva decît că erai adorabilă și că te doream. Cînd luminile s-au stins complet nu am mai putut rezista. Și nici tu nu m-ai respins.

- Eram prea surprinsă!

- De-aia nu te-ai împotrivit?

- Nu, a recunoscut Annabelle, roșind. Mi-a plăcut sărutul tău. Știi bine că mi-a plăcut.

El a zîmbit.

- Chiar speram să nu-mi fi plăcut doar mie. A privit-o în ochi. Fețele le erau atît de apropiate că nasurile aproape că ii se atingeau. Vino în pat cu mine, i-a șoptit.

Ea a dat din cap cu un oftat și l-a lăsat să o conducă spre patul cu baldachin acoperit cu o cuvertură grea din mătase burgund. Simon a dat cuvertura deoparte și a ridicat-o pe Annabelle pe cearceafurile călcate impecabil. A stat pe marginea patului și s-a dezbrăcat de hainele formale. I se părea deconcertant contrastul dintre hainele croite perfect, semn de civilizație, și puterea brută, masculină emanată de trupul

lui. Așa cum se așteptase, el avea umeri puternici, un trunchi cu mușchi bine conturați și un abdomen ferm. În lumina lămpii, pielea lui căpătase tonuri de ambră. Annabelle se îndoia că ar mai fi existat un alt bărbat atât de viguros, de sănătos. Poate că nu era întruchiparea aristocratului palid, subțire... dar arăta splendid.

El a venit lângă ea, în pat.

- Simon, a spus ea respirând sacadat când el a luat-o în brațe, mama nu mi-a spus dacă... dacă există ceva ce trebuie să fac eu, astă-seară...

Începuse să se joace cu părul ei, trimițându-i fiori fierbinți pe șira spinării.

- Nu trebuie să faci nimic. Lasă-mă doar să te țin în brațe... să te ating... să descopăr câteva din lucrurile care îți fac plăcere.

Mîna lui ajunsese la nasturii din perle de la spatele cămășii ei de noapte. Annabelle a închis ochii când a simțit dantela alunecându-i de pe umeri.

- Îți amintești seara aceea din camera de muzică? i-a șoptit ea. Atunci când m-ai sărutat în alcov?

- Fiecare secundă, i-a murmurat el, ajutînd-o să scoată mîinile din mînele cu volane. De ce mă întrebi?

- M-am gândit tot timpul la seara aceea, i-a mărturisit ea.

- Și eu, a recunoscut el. Mîna lui i-a atins sînul, iar și iar, pînă când sfîrcul i s-a întărit în palmă. Se pare că sîntem o combinație incandescentă. Mai mult decît m-aș fi așteptat, de fapt.

- Nu e mereu așa? Cu toată lumea? l-a întrebat ea, explorîndu-i adîncitura de la baza șirei spinării.

Atingerea ei i-a accelerat ritmul respirației. S-a așezat deasupra ei.

- Nu, i-a șoptit, strecurîndu-și un picior între coapsele ei. Aproape niciodată.

- De ce? a încercat ea să-l întrebe dar s-a oprit, gemînd ușor, în timp ce el îi mîngîia sînul cu vîrfurile degetului. S-a aplecat deasupra pieptului ei. Buzele lui erau fierbinți și ușoare, deschizîndu-se cu blîndețe deasupra sfîrcurilor. Ea a țipat încet când i-a simțit limba atingîndu-i carnea sensibilă. Și-a desfăcut involuntar picioarele iar el a umplut imediat locul rămas gol cu piciorul lui. Mîinile și buzele lui rătăceau pe trupul ei. Annabelle și-a trecut mîinile prin părul liii, lăsînd șuvițele groase să-i alunece printre degete, așa cum își dorise adesea. El i-a sărutat pielea delicată de la încheieturi și din interiorul coatelor, nelăsînd nici o parte neexplorată. Ea l-a lăsat să facă ce voia, dar când el a ajuns la buric și limba lui a pătruns înăuntru, ea s-a tras, șocată.

- Nu, Simon... Eu... Te rog*..

El a luat-o imediat în brațe și a zîmbit, văzînd cît era de roșie.

- E prea mult? a întrebat-o răgușit. Îmi pare rău. Pentru un moment am uitat că totul e nou pentru tine. Lasă-mă să te țin în brațe. Nu te-am speriat, nu-i așa?

Înainte ca ea să-i poată răspunde i-a acoperit gura cu gura lui, mișcîndu-se încet, înainte și înapoi. Părul de pe pieptul lui îi atinge sîni ca o catifea aspră, sfîrcurile ei se frecau de el, cu fiecare respirație. Și-a ținut respirația când el și-a strecurat degetele între picioarele ei, explorîndu-i carnea. A găsit culmea mătăsoasă care pulsa sub atingerea lui. Degetele lui se insinuaiu cu grijă, în timp ce ea îl privea cu ochi mari.

S-a lăsat pe o parte, sprijinindu-se într-un cot, cu ochii strălucind de pasiune. Părea să înțeleagă ce se petrecea înăuntru ei și era fascinat de consternarea ei plină de inocență.

- Nu pleca nicăieri, i-a șoptit zîmbind. Doar nu vrei să ratezi partea cea mai reușită. A tras-o din nou sub el, aranjîndu-i trupul cu mișcări tandre ale mîinilor. Nu-ți fac nici un rău, iubito, i-a șoptit lipindu-și buzele de obrazul ei. Lasă-mă să-ți ofer plăcere... lasă-mă înăuntru...

A continuat să-i șoptească în timp ce o săruta și o mîngîia, coborînd de-a lungul trupului ei. Gura lui a ajuns între coapsele ei, limba lui descria mișcări circulare, explorînd-o fără milă, alunecînd peste fiecare cută a pielii. Rușinată, a încercat să se ferească, dar el a reținut-o cu mîinile. Annabelle vedea totul ca prin ceață, se simțea ca și cum ar fi plutit printre umbre, la lumina lumînărilor. Nu-i putea ascunde nimic, putea doar să se predea gurii lui. El i-a atins sexul, lingînd ușor, pînă când ea a simțit că nu mai putea suporta.

Simon i-a desfăcut larg picioarele și a privit-o. Ea i-a zîmbit:

- Am uitat de contul tău din bancă, i-a spus iar el a rîs.

A mîngîiat-o pe frunte:

- Annabelle... presiunea dintre picioarele ei creștea, provocîndu-i prima senzație de durere. Mă tem că urmează o parte mai neplăcută/pentru tine, în orice caz.

- Nu-mi pasă. Eu... mă bucur că ești tu.

Nu era un lucru pe care o mireasă să-l spună în noaptea nunții, dar i-a adus zîmbetul pe buze. A început sări șoptească la ureche în timp ce încerca să o pătrundă. Ea s-a forțat să stea liniștită, în ciuda instinctului care îi spunea contrariul.

- Iubita mea... S-a oprit, încercînd să-și recapete controlul. Așa... încă puțin... A încercat să pătrundă mai adînc și a ezitat din nou. încă puțin. Incă...

- Cît? a întrebat ea, gîfîind. Presiunea era prea intensă.

Simon a strîns din dinți, făcînd eforturi să nu se miște.

- Sînt pe la jumătate, a reușit să spună, într-un sfîrșit, de parcă s-ar fi scuzat.

- *Jumătate*... Annabelle s-a crispat cînd el a împins iar. E imposibil. Nu pot, nu pot...

El continua să o pătrundă, tot mai adînc, încercînd să-i alunge durerea cU gura și mîinile. Treptat, durerea a scăzut, transformîndu-se în ceva care aducea cu o arsură. A oftat adînc cînd și-a simțit carnea virginală posedată de el, pe de-a întregul.

- Ești atît de strîmtă, i-a spus el răgușit și un tremur i-a scuturat umerii.

-îmi... pare rău...

- Nu, ntr, a reușit el să spună. Să nu-ți pară. Dumnezeu! Vocea îi era nedeslușită, parcă era beat de plăcere.

S-au privit îndelung. în clipa aceea, Annabelle și-a dat seama că el îi depășise așteptările. Fusese convinsă că Simon va profita de ocazie ca să-i demonstreze că el era stăpînul ei... iar el avusese o infinită răbdare cu ea. Recunoscătoare, Annabelle J-a cuprins cu brațele pe după gît. L-a sărutat, lăsîndu-și limba să pătrundă în gura lui și și-a trecut palmele peste spatele iui, pînă cînd a ajuns la fesele lui. L-a strîns, într-o încurajare timidă, îndemnîndu-l să pătrundă și mai adînc. Gestul ei a părut să-i spulbere orice rămășiță de autocontrol. Cu un geamăt, el s-a mișcat ritmic înlăuntru! ei. A tremurat cînd s-a eliberat, strîngînd din dinți. Și-a îngropat fața în părul ei, cufundîndu-se în căldura ei. A trecut ceva timp pînă cînd tensiunea i-a părăsit mușchii. A respirat adînc. S-a retras cu blîndețe din trupul ei iar ea a tresărit de durere. Dîndu-și seama, el a mîngîiat-o, drept consolare.

- S-ar putea să nu mă mai dau niciodată jos din patul acesta, a murmurat el, strîngînd-o la piept.

- Oh, ba da, a spus Annabelle, pe jumătate adormită. Mîine plecăm la Paris. Doar n-o să mă privezi de luna de miere pe care mi-ai promis-o.

Simon i-a răspuns zîmbind:

- Nu, scumpa mea nevastă... nu vei fi privată de nimic.

CAPITOLUL 21

în luna ei de miere Annabelle a descoperit că nu era atît de cosmopolită cum se considerase. Cu un amestec de naivitate și aroganță britanică, ea considerase dintotdeauna Londra drept centru al culturii și științei. Parisut a fost însă o revelație. Orașul era uimitor de modern, făcînd ca Londra să pară o verișoară de la țară. Deși avansat din punct de vedere cultural și social, Parisul avea străzi ce păreau medievale: întunecate, înguste și aglomerate, șerpuint printre clădirile cu linii artistice. Era ca un asalt al simțurilor, cu o arhitectură care pornea de la spiralele gotice ale bisericilor vechi, terminîndu-se cu grandoarea solidă a Arcului de Triumf.

Hotelul lor, *Coeur de Paris*, era situat pe malul sîng al Senei, între uluitoarele magazine de pe Rue de Montparnasse și piața acoperită din Saint Germain des Pres, unde erau expuse produse exotice, materiale, dantele, obiecte de artă și parfumuri, într-o varietate uimitoare. *Coeur de Paris* era un palat ale cărui apartamente fuseseră special concepute pentru a face plăcere simțurilor. Baia, de exemplu - *la salle de bain* - avea podeaua din marmură trandafirie iar pereții erau acoperiți cu faianță italienească. Nu exista o singură cadă, ci două, din porțelan, fiecare avînd propriul boiler și bazin cu apă rece. Pe tavan era desenat un peisaj oval, menit să-l relaxeze pe cel care se îmbăia. Asemenea tuturor englezilor, Annabelle privea baia ca pe o chestiune de igienă, așa că ideea de a o privi ca pe un prilej de delectare decadentă a amuzat-o.

Spre deliciul ei, un bărbat putea sta la masă cu o femeie, într-un restaurant, fără să fie nevoiți să ceară un salon privat. Nu mai mîncase niciodată preparate atît de delicioase... cocoș fraged în sos de vin roșu...

rață conflată, care ți se topea în gură... pește-scorpion cu sos gros de trufe... apoi mai erau deserturile... felii groase de tort însiroplate cu lichior și ornate cu bezea, budincă cu nuci și fructe glasate. Simon asista în fiecare seară la agonia lui Annabelle, incapabilă să se hotărască asupra desertului, și îi repeta că de obicei generalii deliberau mult mai puțin decât o făcea ea când avea de ales între tartă cu pere și sufleu de vanilie.

Într-o seară Simon a dus-o la un balet cu dansatoare scandalos de dezbrăcate. În seara următoare au mers la o comedie ale cărei glume deochete nu aveau nevoie de traducere. Au luat parte la serate și baluri date de cunoștințe de-ale lui Simon. Unii erau cetățeni francezi, alții erau turiști sau emigranți din Anglia, America sau Italia. Cîțiva erau acționari ai companiilor lui, alții aveau companii navale sau feroviare.

- Cum de cunoști atîția oameni? l-a întrebat uimită Annabelle ta prima petrecere la care au fost invitați.

Simon a luat-o în rîs, pentru că nu părea să-și fi dat seama pînă atunci că mai exista o altă lume în afara aristocrației britanice. Era adevărat. Nu mai privise niciodată în afara ei. Acești bărbați, asemenea lui Simon, făceau parte din elita economică, făceau avere, unii dețineau orașe întregi care se ridicaseră în jurul unei fabrici care se dezvoltase rapid. Aveau mine, plantații, filaturi, depozite, magazine și fabrici, în diverse țări. În timp ce soțiile lor făceau cumpărături și se duceau la modistele franceze, soții stăteau în cafenele sau în saloane private și purtau discuții interminabile despre afaceri și politică. Mulți fumau țigarete, niște tuburi subțiri din hîrtie umplute cu tutun, o modă preluată de la soldații egipteni care se răspîndise rapid pe continent. La cină discutau * despre subiecte care nu mai fuseseră pomenite de față cu Annabelle, despre evenimente care nu apăreau în nici un ziar.

Cînd soțul ei vorbea ceilalți îl ascultau, îi cereau sfaturi. Poate că Simon nu însemna mare lucru pentru aristocrația britanică dar avea o mare influență în afara ei. Acum înțelegea de ce îl prețuia atît de mult tordul Westcliff. Simon era un om puternic. Văzînd respectul pe care i-l purtau ceilalți și cochetăria cu care îl priveau femeile, Annabelle a început să-și vadă soțul într-o altă lumină. A devenit posesivă, topindu-se de gelozie cînd vreo femeie care era așezată lîngă el la cină încerca să-i monopolizeze atenția sau cînd alta declara, HirtÂnd, că trebuia să-i fte partener la vals.

La primul lor bal, Annabelle stătea într-un salonaș cu alte tinere soții. Una din ele era soția unui fabricant american de muniție, celelalte două erau franțuzoaice, iar soții lor comercializau obiecte de artă. Încerca să le evite întrebările despre Simon, dîndu-și seama cît de puține știa despre el. A răsuflat ușurată cînd el a venit să o invite la dans. Îmbrăcat impecabil, într-un costum negru de seară, Simon a schimbat cîteva politețuri cu doamnele care rîdeau și roșeau după care s-a întors spre Annabelle. Privirile li s-au întîlnit exact cînd din încăperea alăturată au început să se audă acordurile unei melodii. Annabelle a recunoscut-o imediat: era un vals la modă în Anglia. Și ea și prietenele ei erau de acord că nu puteai sta jos cînd se cînta o asemenea melodie.

Simon i-a întins brațul iar Annabelle l-a acceptat, amintindu-și de cîte ori îi refuzase, în trecut, invitațiile la dans.

?- întotdeauna obții ce vrei? l-a întrebat Annabelle.

- Uneori durează mai mult decît mi-aș dori, i-a răspunsei.

- Este valsul meu preferat, i-a spus ea.

- Știu. Tocmai de aceea l-am cerut.

- De unde ai știut? l-a întrebat, neîncrezătoare. Ți-a spus una din surorile Bowman?

Simon a clătinat din cap.

- Te-am văzut atunci cînd era cîntat, în mai multe rînduri. Părei gata să sari de pe scaun.

Annabelle era surprinsă. Cum de observase . ceva atît de subtil? Ea îl tratase mereu cu dispreț în timp ce el îi remarcase reacția la o anumită melodie și își amintise. Gîndul acesta i-a adus lacrimi în ochi. Și-a ferit privirea, încercînd să-și stăpînească emoțiile.

Simon a condus-o lîngă celelalte perechi. Au început să danseze. Mîinile lui puternice o ghidau cu fermitate. Îi era atît-de ușor să-l urmeze, să-și lase trupul să se relaxeze în ritmul impus de el. Melodia fermecătoare părea să-i pătrundă în fiecare fibră.

Simon o ghida pe Annabelle cu un sentiment de triumf. În final, după doi ani de așteptare, dansa în sfîrșit cu ea acest vals. Iar Annabelle va fi a lui și după ce acesta se sfîrșea. Întorși la hotel, o va dezbrăca și va face dragoste cu ea pînă în zori.

Mîna ei sprijinindu-se pe umărul lui era ușoară ca un fulg. Puține femei îl urmaseră ca atîta ușu-

rință în timpul dansului, ca și cum i-ar fi anticipat mișcările. Rezultatul era o armonie fizică și spirituală, care îi făcea să plutească prin încăperea, asemenea unor păsări în zbor.

Pe Simon nu-l surprinseseră deloc reacțiile prietenilor lui atunci când îi cunoscuseră soția. Cîteva cuvinte de felicitare, cîteva priviri pline de pizmă și murmure de la unii bărbați care ti spusese că nu-l invidiau pentru că-și luase, o soție atît de frumoasă. În ultima vreme, Annabelle devenise parcă și mai drăguță, în ciuda *noptilor nedormite. în pat era afectuoasă și jucăușă. în* noaptea precedentă se suise pe el cu grația unei sportive și îl copleșise cu sărutări pe piept și pe umeri. Nu se așteptase la asta, fiind obișnuit cu.

femeile frumoase din trecutul lui care stăteau pasive, întinse pe spate, așteptînd să fie adorate. Însă Annabelle îl mîngîiase și îl ațîțase pînă cînd nu mai putuse suporta. Se răsucise deasupra ei în timp ce ea chicotea și îi spunea că nu terminase încă.

- Termin eu, o amenințase, el în joacă.

Simon nu-și făcea iluzii că relația lor avea să fie mereu armonioasă. Erau amîndoi prea independenți și prea încăpățînați ca să evite confruntări ocazionale. Pentru că nu se măritase cu un aristocrat, Annabelle renunțase la genul de viață pe care îl visase dintotdeauna și trebuia să se obișnuiască cu o existență complet diferită. Cu excepția lui Westcliff și a altor doi-trei prieteni, Simon interaciona foarte puțin cu aristocrația. Lumea lui era alcătuită, din oameni cu o profesie, asemenea lui, prea puțin rafinați, dar pricepuți să facă bani. Toți acești industriași erau complet diferiți de oamenii cultivați pe care îi frecventase Annabelle. Vorbeau prea tare, socializau prea des și prea mult timp și nu respectau tradițiile sau bunele maniere. Simon nu știa cum se va obișnui Annabelle cu asemenea oameni, dar ea părea dispusă să încerce. îi înțelegea și îi aprecia eforturile mai mult decît își imagina ea.

Era conștient că scene precum cea de acum două seri ar fi făcut pe orice tînără femeie rezervată să izbucnească în lacrimi. Cu toate acestea, însă, Annabelle se comportase cu mult calm. Participau la o serată dată de un bogat arhitect francez și de soția acestuia, o petrecere cam haotică, cu mult vin și mult prea mulți oaspeți. O lăsase pe Annabelle la masa unor cunoștințe ca să discute în particular cu gazda. Cînd s-a întors, după cîteva minute, și-a găsit soția încolțită de doi bărbați care trăgeau la sorți pentru privilegiul de a bea șampanie din pantoful ei.

Deși era doar un amuzament, era clar că cei doi se distrau pe seama tulburării ei. Nimic nu le făcea o plăcere mai mare decît să atenteze la modestia unei victime inocente. Deși încerca să nu facă mare caz, Annabelle nu se simțea deloc în largul ei iar zîmbetul de pe chip era fals pe de-a întregul. S-a ridicat de pe scaun, căutînd din priviri un refugiu.

Fără să-și schimbe expresia, Simon a ajuns la ea și i-a pus mîna pe spatetele rigid, încercînd să o liniștească.

- Se ceartă pe pantoful meu. Vor să bea șampanie din el, i-a spus ea într-un suflet. Nu le-am sugerat eu așa ceva și nu știu cum...

- Problema se poate rezolva imediat, a întrerupt-o Simon. Era conștient că lumea se aduna, dornică să-l vadă pierzîndu-și cumpătul în fața cefelor care fuseseră atît de îndrăzneți cu soția lui. Blînd dar ferm a condus-o la scaunul ei. Așează-te, iubita mea.

- Nu vreau... a început ea, stînjinită și a oftat cînd Simon s-a lăsat în genunchi în fața ei. l-a scos din picioare ambii pantofi din satin. Simon! a exclamat ea, făcînd ochii mari de uimire.

Simon s-a ridicat și i-a întins fiecărui rival cîte un pantof.

-îi puteți lua, domnilor... numai să nu uitați că proprietara lor îmi aparține. Și-a luat în brațe soția desculță și a ieșit din cameră, în rîsetele și aplauzele celorlalți. în drum spre ieșire au trecut pe lîngă un ospătar care fusese trimis dtipă o sticlă de șampanie. O luăm noi, i-a spus el ospătarului uimit, care i-a întins sticla rece lui Annabelle.

A dus-o pe Annabelle pînă la trăsură. Ea avea sticla într-o mînă iar cu cealaltă se ținea strîns de gîtul lui.

- Pantofii tăi mă vor costa o avere.

Ea s-a înveselit:

- Mai am destui la hotel. Ai de gînd să bei șampanie dintr-unul?

- Nu, dragostea mea. O voi bea de pe tine.

Ea l-a privit mirată, dar cînd a înțeles și-a îngropat fața în umărul lui, roșie ca focul.

Simon se uita acum la femeia cu care dansa. Lumina a opt candelabre se reflecta în ochii ei, umplîndu-i de mici scînteii care făceau ca irisiile albaștri să semene cu un cer senin de vară. Ea îl privea mai intens ca

niciodată, ca și cum ar fi tînjit după ceva ce nu putea avea. Privirea aceasta îl tulbura; făcîndu-l să simtă o dorință nebună de a o satisface în orice mod posibil, l-ar fi dat fără ezitare orice i-ar fi cerut ea în acele clipe.

Nu se asemănau cu nici un cuplu de acolo. Au dansat pînă cînd unii au început să spună că nu se făcea ca un soț să danseze doar cu soția lui, la un bal, și că aveau să se plictisească unul de celălalt curînd după luna de miere.

Simon a zîmbit auzindu-le comentariile și s-â aplecat să-i șoptească la ureche lui Annabelle:

- Acum îți pare rău că nu voiai să dansezi cu mine?

- Nu, i-a răspuns ea, tot în șoaptă. Dacă nu te-aș fi provocat ți-ai fi pierdut curînd interesul.

Simon a rîs și a tras-o într-un colț al încăperii.

- Asta nu se va întîmpla niciodată. Tot ce spui și tot ce faci mă interesează.

- Adevărat? a întreat ea, sceptică. Cum rămîne cu vorbele spuse de Westcliff, cum că aș fi superficială și încrezută?

Simon s-a sprijinit cu o mînă de perete și s-a aplecat spre ea, protector. Vocea îi era blîndă.

- Nu te cunoaște.

- Dar tu mă cunoști?

- Da. Nu-ți place să depinzi de nimeni. Ești hotărîită și dîrză și îți aperi cu hotărîre părerile. Ca să nu mai vorbesc de cît de ești de încăpățînată. Dar nu ești încrezută. Iar cineva cu inteligența ta nu poate fi superficial. A adăugat, cu o strălucire jucăușă în ochi: Și ești delicios de ușor de sedus.

Annabelle a rîs, indignată, și a ridicat în joacă pumnul spre el:

- Numai cînd e vorba de tine.

El i-a luat pumnul în palma lui mare și l-a sărutat.

- Acum, că ești soția mea, Westcliff nu va mai avea nici o obiecție la adresa ta. Știe că aș înceta imediat să-i mai fiu prieten dacă ar face-o.-

- Oh, dar nu am avut intenția... Eu... L-a privit uimită: chiar ai face asta pentru mine?

- Aș face orice pentru tine. Promisiunea era sinceră. Simon nu era omul jumătăților de măsură.

Annabelle putea conta pe loialitatea și sprijinul lui necondiționat.

Annabelle a tăcut un timp destul de îndelungat iar Simon a crezut că era obosită, dar cînd au ajuns în camera lor de la *Coeur de Paris*, ea i s-a dăruiat cu o nouă fervoare, încercînd ca trupul ei să exprime ceea ce nu putea spune prin cuvinte.

CAPITOLUL 22

Așa cum a promis, Simon a fost un soț generos care a plătit un număr impresionant de rochii și accesorii care urmau să le fie trimise la Londra, atunci cînd erau gata. Adus-o pe Annabelle într-o după-amiază la un bijutier și i-a spus să-și aleagă orice îi plăcea. Ea a clătinat din cap, nehotărîită, vîzînd toate diamantele, safirele și smaraldele etalate pe catifeaua neagră. După ani în care purtase bijuterii cu pietriș false și rochii peticite era încă tentată să facă economie.

- Nu-ți place chiar nimic? a încercat să o tenteze Simon, arătîndu-i un colier din diamante albe și galbene, asemeni petalelor unei flori. I l-a pus la gît, admirînd strălucirea diamantelor pe pielea ei fină. Ce zici de acesta?

- Avem și cercei, doamnă, i-a spus bijutierul. Și o brățară care s-ar potrivi de minuni.

- E foarte frumos, a răspuns Annabelle. Numai că... mi se pare afît de ciudat să intru într-un magazin și să cumpăr un colier cu aceeași ușurință cu care aș cumpăra o cutie de bomboane.

Uimit de modestia ei, Simon -a privit-o atent. Dînd dovadă de tact, bijutierul s-a retras în spatele magazinului. Simon a pus colierul la loc pe bucata de catifea și i-a luat mîna într-a lui.

- Ce este, iubito? Putem găsi altceva dacă acestea nu-ți plac...

- Nu e vorba de asta! Bănuiesc că m-am obișnuit afît de mult să nu cumpăr nimic încît acum îmi e greu să mă dezobișnuiesc.

- Sînt convins că vei reuși să depășești acest neajuns, i-a spus el sec. Numai că m-am săturat să te văd purtînd falsuri. Dacă nu reușești să alegi nimic, lasă-mă pe mine. I-a ales două perechi de cercei cu diamante, colierul în formă de floare, o brățară, două șiraguri lungi de perle și un inel cu un diamant de

cinci carate. Văzînd atîta extravaganta, Annabelle a protestat cu jumătate de gură. Simon a rîs și i-a spus că așa îl determina să cumpere și mai mult. Ea a închis imediat gura și l-a privit cu ochi mari cum cumpăra toate acele bijuterii și le așeza într-o casetă din lemn de mahon. Pe toate, cu excepția inelului pe care i l-a strecurat pe deget, a văzut că îi era larg și i l-a înapoiat bijutierului.

- Cum rămîne cu inelul meu? a întreat Annabelle, ținînd cu ambele mîini caseta cu bijuterii în timp ce ieșeau. îl lășăm acolo?

Amuzat, Simon a privit-o, ridicînd o sprînceană.

- îl modifică și-l trimite la hotel, ceva mai tîrziu.

- Și dacă se rătăcește?

- Ce s-a întîmplat? în magazin te purtai de parcă nu ți-l doreai.

- Da, dar acum este al meu, a spus ea îngrijorată:

Spre marea ei ușurare, inelul i-a fost adus la hotel în aceeași seară, într-o cutiuță căptușită cu catifea. Simon i-a dat o monedă celui care îl adusese. între timp, Annabelle a ieșit repede din baie și și-a pus o cămașă de noapte curată, albă. După ce a închis ușa, Simon s-a întors și și-a găsit soția în spatele lui, nerăbdătoare ca un copil în dimineața de Crăciun. Nu s-a putut abține să nu zîmbească, văzînd că toate eforturile ei de a se comporta ca o lady fuseseră zădărnice de entuziasmul ei. El a scos inelul și i-a luat mîna într-a lui. I l-a strecurat pe inelar, lîngă verigheta simplă, din aur, pe care i-o dăruise în ziua nunții.

Au admirat împreună diamantul de pe degetul ei, după care Annabelle s-a aruncat de gîtul lui.

- E atît de frumos! Uite cum strălucește! Vai, Simon, îmi dau seama cît de materialistă par! Dar asta e! Sînt o materialistă și e bine să o știi și tu. Oh, cît de mult îmi place inelul!

Bucuros să o vadă atît de încîntată, Simon i-a lipit trupul suplu de el.

- Așa am șansa să beneficiez de gratitudinea ta.

Annabelle l-a sărutat, entuziasmată.

- O vei avea. L-a sărutat din nou. Chiar acum.

- Eram cît pe ce să spun că bucuria ta este singura răsplată. Dar dacă insiști.. .

- Da, insist! Annabelle s-a suit în pat și s-a aruncat pe spate, teatral. Simon o urma, fascinat. Era o altă față a lui Annabelle, pe care nu o văzuse pînă atunci. Cînd s-a apropiat de pat, ea a ridicat capul și l-a încurajat: sînt numai a ta. Vino să-ți iei răsplata. - ~ El și-a scos haina și cravata, nerăbdător să-i facă pe plac.

- Simon... vreau să știi că m-aș fi culcat cu tine și dacă nu mi-ai fi dăruit inelul.

- Ești prea amabilă, i-a răspuns el scurt, scofîndu-și pantalonii. Unui soț îi face oricînd plăcere să afle că nu numai meritele lui financiare sînt la mare preț. \

Privirile ei au alunecat pe trupul lui suplu.

- Dintre toate meritele tale, Simon, cel financiar este probabil ultimul.

- Probabil? Simon i-a prins un picior și și-a lipit buzele de el. Nu cumva ai vrut să spui „sigurul”?

Ea s-a lăsat din nou pe spate, gemînd ușor sub atingerile fierbinți ale limbii lui.

- Ba da, sigur... mai mult ca sigur.

De-abia ieșise din baie iar trupul ei păstra mirosul de săpun și de ulei de roze. Simon i-a sărutat glezna, apoi a urcat spre genunchi. La început Annabelle a chicotit, dar cînd el a trecut la celălalt picior a amuțit, respirînd sacadat. El a îngenuncheat între coapsele ei desfăcute, i-a ridicat cămașa de noapte și i-a sărutat fiecare părticică de piele. A urcat apoi spre talie, ajungînd pînă la acel loc de pe pieptul ei unde îi simțea bătăile inimii sub buzele lui.

A prins-o de încheieturi și i le-a imobilizat deasupra capului. l-a simțit surprinderea, Cu mîna rămasă liberă a mîngîiat-o ușor pe tot trupul, atingîndu-i în trecere sfîrcurile întărite. Era înfier- bîntat, excitat. Nu mai cunoscuse nicicînd o asemenea uitare de sine, de parcă orice legătură cu lumea fusese întreruptă, fiind preocupat doar de

Annabelle... de plăcerea ei... de răspunsurile ei care îi intensificau dorința. Buzele ei s-au depărtat sub săruturile lui care deveneau tot mai profunde. El a mîngîiat-o între picioare, făcînd-o să se arcuiască. Fiecare mișcare a ei îi arăta nevoia de a fi posedată.

A pătruns-o ușor, cu un singur deget, iar ea a gemut. L-a adăugat și pe al doilea, excifînd-o. Ea i-a spus, aproape incoerentă:

- Simon, te rog... te rog... Am nevoie de tine... S-a cutremurat cînd el și-a retras degetele. Nu, Simon...

- Șșt... A prins-o de genunchi și a tras-o cu grijă de-a curmezișul patului. Voi avea grijă de tine... lasă-

mă să te iubesc așa cum știu eu. S-a ridicat în picioare, lîngă pat, s-a potrivit între coapsele ei și a penetrat-o cu o mișcare prelungă. Un val de căldură i-a cuprins tot trupul. Respira precipitat, luptîndu-se să-și domolească dorința coplesitoare. Annabelle stătea nemișcată, cu degetele încleștate în cuvertură. Temîndu-se că-i provoca durere a reușit cumva să se aplece și să-i șoptească: te doare, iubito? Spune-mi și mă opresc.

I-a răspuns după cîteva secunde:

- Nu, nu te opri.

Mîinile lui le acoperiseră pe ale ei, supunînd-o complet, dar nu își impunea propriul ritm, ci se mișca mai degrabă ca răspuns la ceea ce-i cerea trupul ei, pătrunzînd tot mai adînc.

Annabelle a gemut, arcuindu-se, mișcîndu-se neconținut. Era prea mult pentru el, pentru simțurile lui... s-a cufundat în dulceața cărnii ei, ajungînd la orgasm.

Cel mai neplăcut moment din luna lor de miere a fost într-o dimineată cînd Annabelle i-a spus veselă lui Simon că era adevărată vechea zicală potrivit căreia căsătoria era cea mai înaltă formă a prieteniei. O spusese cu intenția de a-i face plăcere, dar Simon reacționase cu o ostilitate care a uimit-o. Recunoscuse citatul din Samuel Richardson și îi spusese sec că sperase ca gusturile literare să i se îmbunătățească, scutindu-l astfel de filozofia ieftină înfîlînită în romane. Rănită, Annabelle a tăcut, întrebîndu-se ce anume îi provocase acea reacție.

Șimon a fost plecat întreaga dimineată și parte din după-amiază. Cînd s-a întors, Annabelle juca politicoasă cărți cu alte soții, într-unul din saloanele hotelului. S-a apropiat și i-a pus mîna pe umăr. Tentată să se arate în continuare rănită, Annabelle a vrut să-i dea mîna deoparte. S-a răzgîndit însă, gîndindu-se că nu o costa nimic dacă se arăta tolerantă. L-a privit pestei umăr și i-a zîmbit.

- Bună ziua, domnule Hunt, a murmurat ea adresîndu-i-se formal, așa cum făceau majoritatea cuplurilor căsătorite atunci cînd erau în public. Sper că ieșirea ți-a priit, l-a arătat cărțile: uite ce am în mîna. Îmi poți de vreun sfat?

El s-a aplecat și i-a șoptit la ureche:

- Da. Termină repede jocul.

Conștientă că partenerele ei o priveau curioase, Annabelle a încercat să nu-și arate tulburarea și l-a întrebat în șoaptă: ^

-De ce?

- Pentru că am de gînd să fac dragoste cu tine peste exact cinci minute, i-a răspuns el, tot în șoaptă. Oriunde am fi atunci... aici... în apartamentul nostru... pe scări. Dacă vrei intimitate, îți sugerez să pierzi partida, și încă repede.

N-ar îndrăzni, s-a gîndit Annabelle, simțind cum bătăile inimii se acceleraseră. Pe de altă parte, cunoscîndu-l pe Simon, știa că era posibil...

Annabelle a pus o carte jos. Degetele îi tremurau. Celeilalte jucătoare i-a luat o eternitate să-și joace cartea, următoarea a făcut o pauză ca să vorbească cu soțul ei, care tocmai se apropiase. Simțind cum i se adunau broboane de sudoare pe frunte, Annabelle se gîndea la o modalitate de scăpare. Vocea rațiunii încerca să o liniștească. Indiferent de cît de îndrăzneț era, Simon n-ar fi îndrăznit să profite de ea pe scara hotelului. Vocea rațiunii s-a întrerupt brusc, însă, cînd Simon s-a uitat la ceas.

- Mai ai trei minute, i-a murmurat la ureche.

Deși temătoare, Annabelle a simțit ceva ca o pulsație între picioare, întreg trupul vibrînd la promisiunea din vocea lui. Și-a ținut strîns picioarele și și-a așteptat rîndul, încercînd să pară liniștită. Partenerele ei conversau, își făceau vînt cu evantaiele și beau limonadă cu gheață. În sfîrșit i-a venit și rîndul lui Annabelle, care a aruncat cea mai mare carte a ei și a tras alta. A răsuflat ușurată cînd a văzut că noua carte era total nefolositoare. A pus cărțile pe masă:

- Mă tem că am pierdut. A fost o partidă minunată. Mulțumesc... Trebuie să plec.

- Mai stai, a rugat-o una dintre jucătoare, iar celelalte i s-au alăturat.

- Da, mai rămîi!

- Măcar stai să bei un pahar cu vin...

- Mulțumesc, dar... Annabelle s-a oprit simțind mîna lui Simon pe spatele ei. Sînt foarte obosită după balul de aseară, a improvizat ea. Trebuie să mă odihnesc înainte de a merge la teatru, diseară.

Și-a luat la revedere și a încercat să părăsească salonul cu demnitate. Cînd au ajuns pe scară, a răsuflat ușurată și i-a aruncat soțului ei o privire dezaprobată.

- Dacă încerci să mă faci să mă simt jenată, să știi că ai reușit... Ce faci? Rochia începuse să-i alunece

de pe umeri și și-a dat seama că el îi descheiase deja câțiva nasturi. Simon! a exclamat ea printre dinți. Să nu îndrăznești! Oprește-te! A grăbit pasul dar el a ajuns-o imediat.

- Mai ai un minut la dispoziție.

- Nu avem cum să ajungem sus într-un minut și nu te cred în stare să... S-a oprit când a simțit că-i desfăcea un alt nasture și s-a întors spre el. Privirile li s-au întâlnit și și-a dat seama că avea de gând să-și ducă amenințarea la bun sfârșit. Simon, nu.

- Ba da.

Annabelle și-a ridicat fustele și a luat-o la fugă pe scară, rîzînd:

- Ești imposibil! Lasă-mă în pace! Dacă... oh... dacă ne vede cineva, nu te voi ierta niciodată!

Simon a urmat-o fără să pară că se grăbea. E adevărat că nu era stînjedit de o mulțime de fuste care să-l încetinească. Annabelle a ajuns la primul etaj. O dureau genunchii pentru că urcase treptele în fugă. Rochia îi părea mult mai grea iar plămîinii erau pe cale să-i explodeze. Oh, nalba să-l ia pentru că îi făcea asta... și pe ea, pentru că chicotea într-una.

- Treizeci de secunde, l-a auzit spunînd. A ajuns la etajul lor, gîfînd. Mai avea de străbătut trei culoare lungi - nu mai avea timp. Ținînd strîns cu o mîină partea din față a rochiei a deschis prima ușa pe care a întâlnit-o în cale. Dădea într-o debara mică, fără lumină, unde era depozitată lenjeria. Mirosul de apret era foarte puternic.

- Intră, i-a spus Simon, împingînd-o înăuntru și închizînd ușa în urma lor. ^

întunericul a învăluit-o. În joacă, încerca să-i dea la o parte mîinile care o atingeau. Părea că soțului ei îi crescuseră mai multe brațe decît unei caracatițe, pentru că îi desfăcea hainele și i le dădea jos cu mare repeziciune.

- Ce ne facem dacă s-a blocat ușa? l-a întrebat chiar atunci cînd rochia îi cădea pe podea.

- O s-o sparg. După.

- Dacă" ne găsește vreo cameristă vom fi alungați din hotel.

- Au văzut lucruri și mai și, crede-mă.

A mai protestat puțin, fără prea mare convingere, pînă cînd Simon și-a strecurat mîna între picioarele ei. Gura ei s-a deschis sub sărutul lui și s-a arcuit să-l primească. El a atras-o mai aproape, excitînd-o și mai tare cu fiecare sărut. Corsetul o stringea, dar în strînsoare ea găsea o plăcere neașteptată, de parcă toate senzațiile ar fi coborît în partea de jos a corpului ei. Și-a încheștat degetele pe hainele lui cînd dorința a adus-o în pragul uitării de sine. Simon a pătruns-o cu mișcări adînci, ritmice, pînă cînd au cunoscut amîndoi extazul. Au rămas nemișcați, inspirînd mirosul rufelor curate, îmbrățișați, de parcă încercau să oprească înlăuntrul lor toate senzațiile.

- La naiba! a murmurat Simon după cîteva minute, cînd a reușit să respire normal.

- Ce s-a întîmplat? a șoptit Annabelle.

- Mirosul de apret mă va excita întotdeauna, de- acum încolo.

- E problema ta, i-a răspuns zîmbind Annabelle.

- E și a ta, i-a spus el, apoi gura lui a găsit-o pe a ei, în întuneric.

CAPITOLUL 23

Curînd după întoarcerea lor, Simon și Annabelle au participat la inevitabila întîlnire dintre familiile lor, care nu aveau nimic în comun. Mama lui Simon, Bertha, i-a invitat la cină ca să se cunoască mai bine, lucru pe care nu-l reușiseră înainte de nuntă. Simon îi spusese lui Annabelle la ce să se aștepte, iar ea își pregătise mama și fratele, dar bănuia că întîlnirea lor urma să aibă rezultate amestecate, în cel mai bun caz.

Din fericire, Jeremy se împăcase repede cu gîndul că Simon era acum cumnatul lui. În ultimele luni crescuse, se înălțase mult, iar acum o îmbrățișa pe Annabelle în salonul casei lor. Părul i se deschisese mult la culoare, din cauza orelor petrecute în aer liber. Ochii albaștri îi străluceau iar fața îi era bronzată și zîmbitoare.

- Nu-mi venea să-mi cred ochilor cînd am citit scrisoarea mamei în care mă anunța că te măriți cu Simon Hunt. După tot ce-ai spus despre el în ultimii doi ani...

- Să nu îndrăznești să repeți un cuvînt măcar, l-a amenințat Annabelle.

Rîzînd, Jeremy i-a întins mîna lui Simon:

- Felicitări, domnule. După ce și-au strîns mîinile, a continuat: nu mă mir, de fapt. Sora mea se

plîngea mereu, îndelung, așa că am știut că simțea ceva pentru tine.

Simon și-a învăluit soția într-o privire caldă.

- Nu-mi pot imagina ce motive ar fi avut să se plîngă.
- îmi amintesc că spunea... a început Jeremy, dar Annabelle i-a înfipt cotul între coaste. Bine, tac! a spus el, ridicînd rîzînd brațele, semn că se preda. Făceam conversație de salon cu cumnatul meu, doar atît!
- Conversația de salon presupune discuții despre vreme sau despre sănătatea cuiva, i-a spus Annabelle. Nu înseamnă că trebuie să divulgi remarcile jenante făcute cîndva de sora ta, care a avut încredere în tine.

Simon și-a trecut o mîină pe după talia ei, a lipit-o de pieptul lui și i-a șoptit la ureche:

- Cred că știu ce i-ai spus. La urma urmei, erai dispusă să-mi spui totul, drept în față.

Annabelle s-a relaxat, simțind o umbră de amuzament în vocea lui

Jeremy nu-și mai văzuse sora atît de în largul ei în prezența unui bărbat. A remarcat imediat și alte schimbări la ea.

- Mî se pare că îți priește căsătoria, Annabelle.

Chiar în clipa aceea Philippa a intrat în cameră și s-a repezit la Annabelle, strigînd de bucurie:

- Ce dor mi-a fost de tine, draga mea! Și-a îmbrățișat cu căldură fiica, după care s-a întors zîmbind spre Simon:

- Bun-venit, domnule Hunt! V-a plăcut Parisul?

Extraordinar de mult, i-a răspuns Simon, sărutînd-o pe obraz. A adăugat, fără să se uite la Annabelle: mai ales șampania.

- Sînt convinsă, a spus Philippa. Oricine ar... Annabelle, dragă, ce faci?

- Deschid fereastra, i-a răspuns Annabelle cu voce stinsă, roșie la față din cauza aluziei lui Simon referitoare la seara în care îi turnase șampanie în pantof. E îngrozitor de cald aici. De ce țineți ferestrele închise? S-a luptat cu șnurul draperiei pînă cînd Jeremy a venit să o ajute.

În timp ce Simon și Philippa stăteau de vorbă, Jeremy a privit-o cu subînțeleș pe Annabelle, care își îndreptase obrăjii îmbujorați spre fereastra deschisă, pe unde pătrundea aerul rece:-

- Trebuie să fi fost o lună de miere, pe cinste, i-a șoptit.
- N-ar trebui să știi asemenea lucruri la vîrsta ta, i-a răspuns Annabelle, tot în șoaptă.

Jeremy a privit-o amuzat.

- Am paisprezece ani, Annabelle, nu patru. Ș-a apropiat și mai mult de ea: deci... de ce te-ai măritat cu Hunt? Mama spune că te-a compromis, dar eu te cunosc cel mai bine. Un lucru e sigur: nu te-ai fi lăsat compromisă dacă nu ai fi vrut asta. A devenit ceva mai serios: ai făcut-o pentru bani? Știi și eu în ce situație eram, că nu aveam de nici unele.

- Nu a fost vorba numai de bani. Annabelle fusese întotdeauna complet sinceră cu fratele ei, dar acum îi era greu să recunoască adevărul. Cînd eram la Stony Cross m-am simțit rău iar Simon a fost neașteptat de drăguț cu mine. Cu timpul și purtarea mea față de el s-a schimbat și am descoperit că aveam o... afinitate...

- Intelctuală sau fizică? Jeremy zîmbea din nou, citind răspunsul în ochii ei. Amîndouă, deci? E bine. Spune-mi, ești îndră...

- Ce tot șoptiți acolo, i-a întrebat Philippa, făcîndu-le semn să se apropie de la fereastră.

- îmi rugam sora să nu-și intimideze soțul, i-a răspuns Jeremy, iar Annabelle a dat ochii peste cap.

- Mulțumesc, i-a spus Simon. După cum îți imaginezi, nu-i ușor să faci față unei asemenea soții, dar m-am descurcat pînă acum... A făcut o pauză, văzînd că Annabelle îl privea amenințător. Cred că ar fi mai bine să ștau de vorbă cu fratele tău afară, între patru ochi, în timp ce tu îi poți povesti mamei tale totul despre Paris. Vrei să mergem amîndoi la plimbare cu faetonul, Jeremy?

Fratele ei nu a așteptat să-i spună de două ori.

- Stai puțin să-mi iau haina și pălăria!

- Nu-ți trebuie pălărie, l-a avertizat Simon. Oricum nu-ți va rămîne pe cap mai mult de un minut.

- Dacă-mi schilodești fratele sau mi-l omori nu primești nimic de mîncare la cină! i-a strigat Annabelle.

Simon i-a spus ceva de neînțeleș peste umăr și au dispărut amîndoi.

- Faetomil este prea ușor și se răstoarnă imediat, a spus Philippa, îngrijorată. Sper că Hunt se pricepe.

- Chiar foarte bine, a asigurat-o Annabelle. Am venit foarte încet pe drumul dinspre hotel. Poți să sta] liniștită. Jeremy e pe mâini bune.

În ora care a urmat, cele două femei au stat în salon, bînd ceai și povestindu-și tot ce se întîmplase în ultimele două săptămîni. Așa cum se așteptase, Philippa nu i-a pus întrebări despre aspectele private ale lunii de miere, ferindu-se să le tulbure intimitatea. S-a arătat însă extrem de interesată de petrecerile *ia* care fusese și de străinii pe care îi cunoscuse.

- Mi se pare că tot mai mulți vin în Anglia, a remarcat Philippa, în încercarea de a-și lega averile de un titlu nobiliar.

- Asemenea familiei Bowman.

- Da. În fiecare sezon vin tot mai mulți americani, și Dumnezeu știe că era și așa destul de greu să pui mîna pe un nobil. Nu avem nevoie de o creștere a competiției. Abia aștept ca fervoarea asta antreprenorială să se mai domolească și că lucrurile să redevină așa cum erau.

Annabelle a zîmbit încurcată. Nu știa cum să-i spună mamei ei că expansiunea industrială abia începea - cel puțin așa auzise și văzuse ea. Lucrurile nu mai aveau să redevină niciodată ca la început. Căile ferate și fabricile mecanizate aveau să afecteze Anglia și restul lumii. Acestea erau subiectele pe care Simon și cunoștințele lor le discutau la cină, în locul celor preferate de membrii aristocrației, precum vîntoarea și petrecerile.

- Spune-mi, te înțelegi bine cu Hunt? a întreat-o Philippa. Mie așa mi se pare.

- Oh, da. Deși nu seamănă cu nici unul dintre bărbații pe care i-am cunoscut. Mîntea lui... funcționează diferit. E un progresist...

- Oh, Doamne! a exclamat Philippa. Politic?

- Nu... Annabelle a făcut o pauză și a zîmbit, dîndu-și seama că nici măcar nu știa cu ce partid cocheta soțul ei. Ascultîndu-i părerile, aș zice că e mai degrabă liberal...

- Nu se poate! Încearcă să-l convingi să treacă în tabăra opusă.

Annabelle a izbucnit în rîs.

- Cred că e imposibil. Dar de fapt nici nu contează, pentru că... Mamă, am început să cred că într-o bună zi părerile acestor antreprenori vor conta mai mult decît cele ale nobililor. Dacă e să ne luăm și numai după influența financiară...

- Annabelle, a întrerupt-o Philippa, mi se pare un lucru minunat să încerci să-ți susții soțul, dar un om carelance comerț nu va avea niciodată aceeași influență cu un nobil. Nu în Anglia, cel puțin.

Discuția lor a fost întreruptă de intrarea precipitată a lui Jeremy, ciufulit și agitat.

- Jeremy? a exclamat Annabelle, îngrijorată, sărind în picioare. Ce s-a întîmplat? Unde e Simon?

- Plimbă puțin caii prin curte, să-i răcorească. A clătinat din cap. E nebun, să știi. Aproape că ne-am răsturnat de vreo trei ori, era să omorîm vreo șase oameni și am tot șezutul plin de vîhătăi. Eram cît pe ce să încep să mă rog, pentru că eram convins că vom muri. Hunt are cei mai răi cai din cîți am văzut, iar dacă aș fi spus măcar o înjurătură din cîte am auzit la el aș fi fost exmatriculat imediat...

- Jeremy, a încercat să-l scuze Annabelle, supărată că se purtase atît de urît cu fratele ei. Îmi pa...

- A fost cea mai grozavă după-amiază din viața mea! a continuat Jeremy. L-am implorat să mă mai ia și mîine și mi-a promis că da, dacă va avea timp. Ce om extraordinar! Mă duc să beau puțină apă. Am o grămadă de praf în gît. A ieșit grăbit, lăsîndu-și sora și mama cu gurile căscate.

Seara, Simon i-a dus pe Annabelle, Jeremy și Philippa acasă la părinții lui. Locuiau în continuare deasupra măcelăriei. Casa avea trei camere și o scară strîmtă care ducea la o mansardă, la cel de-al treilea nivel. Casa era mică dar bine împărțită și foarte îngrijită. Chiar și așa, Annabelle a citit imediat dezaprobarea pe chipul mamei ei, pentru că Philippa nu înțelegea de ce familia Hunt nu voia să locuiască într-o casă mare, cu terasă. Cu cît se străduia mai tare Annabelle să-i explice că familiei Hunt nu-i era deloc rușine cu meseria lor și nu-și dorea să scape de stigmatul apartinerii de clasa muncitoare, cu atît Philippa devenea mai confuză. Așa că Annabelle renunțase să mai discute cu ea despre familia lui Simon și-l instruiseră în secret pe Jeremy să o tragă de mîncă dacă spunea ceva neplăcut atunci cînd se întîlneau cu toții.

- O să încerc, i-a spus Jeremy, nu foarte convins. Dar știi că mama nu s-a înțeles deloc cu cei care sînt diferiți de noi.

Annabelle oftase, exasperată.

- Să ferească Dumnezeu să trebuiască să ne petrecem o seară în compania celor care nu sînt exact ca noi. Dacă învățăm cîte ceva? Sau și mai rău... dacă ne simțim bine? Oh, ce rușine!

Jeremy îi zîmbise.

-Nu fii atît de aspră cu ea, Annabelle. La fel de disprețuitoare erai și tu, nu cu mult timp în urmă.

- Nu e adevărat! Annabelle a făcut o pauză, după care a oftat: ai dreptate, așa eram. Deși acum nu înțeleg de ce. Munca nu e dezonorantă. E cu siguranță de admirat, în comparație cu lenea.

Jeremy continua să zîmbească:

- Te-ai schimbat. A fost singurul lui comentariu.

- Poate că nu e un lucru rău.

Acum, cînd urcau scara îngustă de deasupra măcelăriei, Annabelle era conștientă de atitudinea rezervată a lui Simon, singurul semn al incertitudinii pe care o simțea, cu siguranță. Era fără îndoială îngrijorat de felul în care aveau să se înțeleagă cu toții. Hotărîtă ca seara să fie un succes, Annabelle i-a zîmbit încurajator și nici nu a clipit cînd a auzit zarva din casă: un amestec de voci de adulți, strigăte de copii și zgomot de mobilă răsturnată.

- Doamne, ce se aude? a exclamat Philippa. Pare să fie o...

- O ceartă? a completat Simon. Tot ce se poate, în familia mea poți deosebi cu greu o conversație de salon de o încăierare.

Au intrat, iar Annabelle a încercat să-i distingă pe fiecare. A văzut-o pe Sally, sora mai mare a lui Simon, care avea șase copii ce păreau să se întrecă prin camere ca la Pamplona, apoi soțul lui Sally, părinții lui Simon și trei dintre frații mîi mici, una dintre surorile mai mici, Meredith, singura care își păstra seninătatea în tot acel vacarm. Din ce îi spusese Simon, ținea mult la Meredith, care era diferită de toți ceilalți frați, fiind timidă și studioasă.

Copiii l-au înconjurat imediat pe Simon, care se descurca de minune: îi arunca în sus, studia locul de unde tocmai căzuse un dinte și scotea imediat batista, să-i șteargă unuia din ei nasul. După primele minute în care au trebuit să strige unul la altul ca să se înțeleagă, cu copiii alergîndu-le printre picioare și un cîine necăjind pisica, Annabelle spera că lucrurile se vor mai calma, dar vacarmul a continuat toată seara. Annabelle a văzut zîmbetul înghețat de pe fața mamei ei, relaxarea lui Jeremy, care părea să se simtă foarte bine și eforturile lui Simon de a-i liniști pe copii, fără vreun rezultat, însă.

Thomas, tatăl lui Simon, era un bărbat uriaș, impozant, cu trăsături austere, care intimidau cu ușurință. Din cînd în cînd, fața i se lumina de un zîmbet nu la fel de fermecător ca a lui Simon, dar care îi îmblînzea expresia. Annabelle a reușit să stea de vorbă cu el în timpul mesei, pentru că erau așezați unul lîngă celălalt. Din nefericire, cele două mame nu păreau să se înțeleagă la fel de bine, nu din cauză că nu s-ar fi plăcut, ci pentru că nu împărtășeau aceleași opinii. Viețile lor, experiențele, ideile erau total opuse.

La cină s-au servit felii groase, bine făcute, de friptură de vită cu legume. Annabelle a oftat, amintindu-și de mîncărurile din Franța și a început să se lupte cu friptura uriașă.

După un timp, Meredith i-a spus:

- Trebuie să ne povestești cum a fost la Paris, Annabelle. Mama și cu mine vom pleca curînd pe continent, pentru prima oară.

- Ce minunat! a exclamat Annabelle. Cînd plecați?

- Peste o săptămînă. Vom fi plecate cel puțin o lună și jumătate. Începem cu Calais și terminăm cu Roma...

Conversația despre călătorie a durat tot timpul mesei, pînă cînd o servitoare a venit să strîngă farfuriile iar familia s-a retras în salon, la ceai și prăjituri. Spre deliciul copiilor, Jeremy s-a așezat cu ei pe jos, lîngă șemineu și s-au jucat, urmăriți îndeaproape de cîine. Annabelle stătea lîngă ei și discuta cu sora mai mare, urmărind poznele făcute de copii. La un moment dat, Simon a dispărut cu mama lui, care avea probabil multe întrebări legate de precipitata lui căsătorie.

- Drace! a exclamat Jeremy. Cîinele a făcut mizerie.

- Să se ducă cineva să cheme servitoarea, vă rog, a spus Sally, în timp ce copiii rîdeau în hohote de isprava cîinelui.

Pentru că stătea cel mai aproape de ușă, Annabelle a sărit imediat în picioare. Servitoarea spăla vasele în încăperea alăturată. Annabelle i-a spus ce se întîmplase, iar fata a plecat imediat, înarmată cu niște cîrpe. Annabelle a vrut să o urmeze dar a auzit voci venind dinspre-bucătărie. Una din voci era a Berthei, care

spunea dezaprobator:

- ... dar te iubește, Simon?

Annabelle a înghețat, ascultînd cu atenție răspunsul lui Simon.

- Oamenii se căsătoresc și din alte motive.

- Deci nu te iubește, a spus Bertha, sec. Nu pot spune că mă surprinde. Femeile asemenea ei nu...

—Ai grijă, a șoptit Simon. Vorbești de soția mea.

- Arată bine ca decor la brațul tău, în societate, a continuat Bertha. Dar s-ar mai fi măritat cu tine dacă nu aveai bani? Ți va sta alături la necaz? Dacă ai fi vrut să te uiți măcar la fetele pe care ți le-am prezentat eu... La Molly Havelock sau la Peg Larcher... fete de ispravă, care să-ți fie tovarășe de viață...

Annabelle nu mai putea să asculte. S-a stăpînit și a intrat în salonul plin de lumină și de larmă. *Așa-ți trebuie dacă trăgi cu urechea*, și-a spus. Critica o durea... dar trebuia să recunoască faptul că nimeni din familia lui Simon nu avea motive să o placă. Annabelle și-a dat seama abia atunci că nu se întrebese niciodată ce-i oferea ea în schimb lui Simon.

Tulburată, se întreba dacă să-i mărturisească lui Simon că îi auzise. S-a hotărît imediat să nu o facă. El s-ar fi grăbit să o liniștească sau și-ar fi cerut scuze în numele mamei lui, ceea ce nu era necesar. Știa că avea nevoie de timp să le dovedească tuturor că era demnă de Simon... și să-și dovedească și ei însăși.

Mai tîrziu, cînd ajunseseră deja la hotel, Simon i-a pus mîinile pe umeri și i-a spus, zîmbind:

- Mulțumesc.

- Pentru ce?

- Pentru că ai fost atît de drăguță cu familia mea. A tras-o aproape și a sărutat-o pe frunte. Și pentru că ai fost dispusă să treci cu vederea că sînt atît de diferiți față de tine.

Annabelle a simțit că roșește. Se simțea brusc mult mai bine.

- A fost o seară foarte plăcută, a mințit ea.

- Nu e cazul să exagerezi, i-a spus Șirion.

- Au fost cîteva momente... cînd tatăl tău ne povestea despre măruntaie... sau cînd sora ta ne-â spus ce a făcut copilul în apa din cădiță... dar pe ansamblu au fost foarte, foarte...

- Gălăgioși? i-a sugerat Simon, rîzînd.

- Mă pregăteam să spun „drăguți”.

Simon și-a strecurat mîinile pe spatele ei, masînd-o ușor.

- Ai început să vorbești ca o adevărată soție de industriaș.

- N-a fost chiar atît de rău, să știi. Și-a trecut mîna de-a lungul trupului lui, ațîțindu-l. Și sînt dispusă să trec multe cu vederea, doar pentru că ești bine dotat...

- Vorbești acum de contul meu din bancă?

Annabelle a zîmbit și și-a strecurat degetele pe sub betelia pantalonilor.

- Nu are nici o legătură, a șoptit ea, înainte ca el să-i acopere buzele cu un sărut.

În ziua următoare, Annabelle s-a întîlnit cu Lillian și Daisy, ale căror apartamente se aflau în aceeași aripă a hotelului *Rutledge*. S-au îmbrățișat, au chicotit și au țipat pînă cînd doamna Bowman a trimis o cameristă să le spună să facă liniște.

- Mi-e dor de Evie, s-a plîns Annabelle, luînd-o de braț pe Daisy în timp ce intrau în camera de primire a apartamentului. Ce mai face?

- A avut necazuri mari cu două săptămîni în urmă, pentru că a încercat să-și vadă tatăl, i-a răspuns oftînd Daisy. Starea lui-s-a înrăutățit și acum este țintuit la pat. Dar Evie a fost prinsă în timp ce încerca să se furișeze afară din casă și acum e ținută închisă de mătușa Florence și de restul familiei.

- Pentru cît timp? .

- Indefinit.

- Ce oameni odioși! a murmurat Annabelle. Aș vrea să o putem salva.

- N-ar fi distractiv? a răspuns Daisy, atrasă imediat de idee. Ar trebui să o răpim. Aducem o scară, o sprijinim de pervazul ei și...

- Mătușa Florence pune cîinii pe noi, a continuat Lillian. Cei doi mastiff uriași, care sînt lăsați liberi peste noapte.

- Îi adormim cu bucăți de carne cu somnifer, și-a continuat Daisy planul. În timp ce ei dorm...

- Mai lasă-ne eu ideile tale, a exclamat Lillian. Vreau să aflu tot despre luna de miere.
Două perechi de ochi o priveau cu interes.

- Ei bine? a întrebat Lillian. Cum a fost? E așa dureros cum se spune?

- Haide, Annabelle, dă-ne amănunte, a rugat-o Daisy. Nu uita că am promis să ne spunem totul!
Annabelle a zîmbit, încântată că știa atîtea despre un lucru care pentru ele era încă un mister.

- A fost destul de neplăcut la un moment dat, a recunoscut ea. Dar Simon a fost blînd... și atent...
Deși nu am cu cine să-i compar, nu cred să existe un iubit mai minunat ca el.

- Ce vrei să spui? a întrebat Lillian.
Annabelle s-a îmbujorat. Ezita, încercînd să găsească cuvinte care să explice ceea ce părea acum imposibil de descris.

- Intimitatea momentului depășește orice imaginație... la început îți vine să mori de rușine, apoi sînt momente cînd te simți afît de minunat că uiți de tine și singurul lucru care mai contează este să fii cu el.
A urmat o scurtă tăcere în care cele două surori îi analizau cuvintele.

- Cît durează? a îndrăznit Daisy.
Annabelle a roșit și mai tare.

- Uneori cîteva minute, alteori cîteva ore.
- Cîteva ore? au repetat în cor, uimite.
Lillian a strîmbat din nas, dezgustată.

- Dumnezeu! Pare oribil.
Annabelle a izbucnit în rîs văzîndu-i expresia.

- Nu.e deloc oribil. E chiar plăcut.
Lillian a clătinat din cap.

- Va trebui să găsesc o cale prin care să-l determin pe soțul meu să termine repede. Există multe alte lucruri mai bune de făcut decît să stai în pat cu orele și să faci *asta*.

- Pentru că a venit vorba de domnul misterios care va fi într-o bună zi soțul tău... ar trebui să începem să facem planuri pentru următoarea noastră campanie. Sezonul începe abia în ianuarie, ceea ce înseamnă că avem cîteva luni la dispoziție să ne pregătim.

- Daisy și cu mine avem nevoie de protecția unui aristocrat, a spus Lillian și a oftat. Că să nu mai vorbim de lecțiile de etichetă. Din nefericire, Annabelle, te-ai măritat cu un om de rînd, deci nu ai influență în sfera socială. Am ajuns deci de unde am plecat. A adăugat, grăbită: nu am avut intenția să te jignesc, draga mea.

- Nici o problemă, i-a răspuns Annabelle. Simon are totuși cîteva prieteni care fac parte din nobilime. Lordul Westcliff, de exemplu.

- Nu vreau să am de-a face cu el, a spus Lillian cu fermitate.

- De ce nu?
Lillian a ridicat o sprinceană, de parcă era surprinsă că trebuia să mai explice:

- Pentru că este cel mai nesuferit om din cîți am cunoscut.

- Dar are un rang foarte înalt, a insistat Annabelle. Și este cel mai bun prieten al lui Simon. Nici eu nu-l plac foarte tare, dar ne poate fi un aliat util. Se spune că are cel mai vechi titlu din Anglia. Nu există cineva cu sînge mai albastru ca al lui.

- Și o știe foarte bine, a spus Lillian. în ciuda discursului lui populist, se vede că-i face plăcere să facă parte din nobilime și să aibă o armată de slujitori cărora să le poruncească.

- Mă întreb de ce nu s-a însurat pînă acum, a murmurat Daisy. în ciuda defectelor lui, trebuie să recunoașteți că e o adevărată „balenă”.

- Gu cîtă plăcere voi privi cum va fi prins în harponul cuiva, a spus Lillian, făcîndu-le pe cele două să izbucnească în rîs.

Deși „înalta societate” nu era de găsit în Londra în timpul lunilor călduroase, viața mondenă nu lipsea. Parlamentul își relua lucrările abia pe doisprezece august dar prezența domnilor era necesară, ocazional, în anumite sesiuni. în timp ce domniile mergeau la Parlament sau la club, soțiile lor mergeau la cumpărături, își vizitau prietenele și scriau scrisori. Serile luau parte la baluri și serate care se întindeau pînă la două-trei dimineața. Așa arăta programul unui aristocrat și al celor care aveau profesii considerate nobile, funcționarii, ofițerii de marină sau doctorii.

Spre tristețea lui Annabelle, era evident că soțul ei nu făcea parte dintre aceștia, în ciuda averii lui și a succesului de necontestat. Erau deci excluși de la evenimentele selecte la care tînjea să participe. Numai atunci cînd un nobil îi era îndatorat financiar lui Simon sau era prieten apropiat de-al lui Westcliff erau invitați și soții Hunt. Annabelle era rareori vizitată de tinerele soții de aristocrați, care îi fuseseră cîndva prietene. Barierele sociale și cele de clasă erau imposibil de trecut. Chiar și soția unui viconte care sărăcise din cauza jocurilor de noroc și fusese nevoită să se mute într-o casă sărăcăcioasă, cu numai doi servitori, se considera în continuare superioară ei. La urma urmei, deși avea multe defecte, soțul ei rămînea un aristocrat, în timp ce Hunt rămînea un negustor de zgust.

Încă furioasă după primirea pe care i-o rezervase soția vicontelui, Annabelle s-a oprit la Lillian și Daisy, să le povestească. Amîndouă s-au arătat amuzate și înțeleghătoare.

- Ar fi trebuit să-i vedeți salonul! a spus Annabelle, pășind în sus și în jos prin încăpere, în timp ce cele două surori o priveau, așezate pe canapea. Totul era acoperit de praf, covorul era plin de pete de vin, iar ea mă privea de sus și mă compătimea pentru că am făcut o mezalianță. Eu! Cînd toată lumea știe că soțul ei e un bețiv nesăbuit care își joacă și ultimii bani. O fi el viconte, dar nu-i ajunge lui Simon nici la degetul mic! De-abia m-am abținut să nu i-o spun direct.

- De ce te-ai abținut? a întreat-o Lillian. Eu i-aș fi spus exact ce cred despre ea.

- Nu-ți folosește la nimic să te cerți cu asemenea oameni, s-a strîmbat Annabelle. Dacă Simon ar salva șase oameni de la înec nu ar fi privit cu aceeași admirație ca un aristocrat care stă pe mal și se uită, fără să miște vreun deget.

Daisy a privit-o întrebător.

- Îți pare rău că nu te-ai măritat și tu cu unul?

- Nu, a răspuns imediat Annabelle. Sînt însă momente cînd... cînd îmi doresc ca Simon să fi fost și el aristocrat.

Lillian a întreat-o, îngrijorată:

- Dacă ai putea da timpul înapoi l-ai alege pe Kendall în locul lui Hunt?

- Dumnezeu, nu! Nu regret deloc alegerea făcută. Regret însă că nu am mers la balul dat de familia Wymark. Sau la serata de la Gilbreath House. Sau la celelalte evenimente la care participă cei din înalta societate. În schimb, noi mergem la petreceri date de un alt fel de oameni.

- Ce fel de oameni? a întreat-o Daisy.

Annabelle ezita, așa că Lillian a răspuns în locul ei, ușor amuzată. ♦

Cred că Annabelle se referă la parveniți. La oamenii vulgari care au făcut recent bani și provin din clasele de jos. Cei ca noi, cu alte cuvinte.

- Nu! a protestat imediat Annabelle, iar cele două surori au izbucnit în rîs.

- Așa este, draga mea, i-a spus blînd Lillian. Te-ai măritat cu cineva din lumea noastră, dar nu aparții acestei lumi, așa cum nici noi nu am aparține aristocrației, chiar dacă am reuși să ne mărităm cu cîte un nobil. Adevărul este că pe mine nu m-ar interesa deloc să socializez cu familiile Wymark sau Gilbreath. Sînt anoști și plini de ei.

Annabelle o privea gînditoare. Vedea deodată situația dintr-un alt unghi.

- N-am spus niciodată că n-ar fi plicticoși, a murmurat ea. Cred că mi-am dorit întotdeauna să urc pînă sus, pe ultima treaptă, fără să mă gîndesc dacă o să-mi placă priveliștea de acolo. Acum nu mai are sens să-mi pun asemenea probleme. Trebuie să învăț să mă adaptez unei vieți diferite de • cea pe care am crezut că mi-o doream. Și-a sprijinit bărbia în palme și a adăugat: o să știu că am reușit atunci cînd nu mă va mai afecta snobismul unei soții de viconte.

Ca o ironie, soții Hunt au fost invitați în aceeași săptămîină la balul găzduit de lordul Hardcastle, care îi era îndatorat lui Simon pentru că îl sfătuisese cum să-și investească și să restructureze averea familie. Era un eveniment important, la care participa multă lume. Deși Annabelle era hotărîtă să nu-i mai pese de balurile din înalta societate, se bucura mult. Îmbrăcată într-o rochie de bal galben-pal, din satin, cu buclele prinse în panglici galbene, din mătase, Annabelle a intrat în sala de bal ia brațul soțului ei. Sala de bal avea coloane albe, din marmură și era luminată de opt candelabre. Aerul era înmiresmat de parfumul trandafirilor și al bujorilor din aranjamentele imense. Annabelle a acceptat paharul de șampanje care i s-a oferit și s-a îndreptat spre

prietenile și cunoștințele ei. Aceștia erau oamenii pe care îi înțelesese întotdeauna și pe care încercase să-i copieze: civilizați, manierați, cu care putea discuta despre muzică, artă și literatură. Acești domni nu ar fi discutat niciodată politică sau afaceri în prezența unei doamne și ar fi preferat să se lase împușcați în loc să discute în public despre mărimea averii cuiva.

A dansat mult, cu Simon și cu alții, rîzînd, sporovăind relaxată și primind complimente. Cîndva, pe la mijlocul balului, l-a văzut pe Simon de cealaltă parte a încăperii, discutînd cu cîțiva prieteni și a simțit brusc nevoia să meargă la el. S-a scuzat și ,a pornit spre el prin spatele Goloanelor, dar s-a oprit auzind o discuție: *

-... Nu înțeleg de ce. au trebuit să fie invitați, spunea o voce mînioasă. Annabelle a recunoscut-o pe o fostă prietenă, acum lady Wells-Troughton, cu care discutase amical cu cîteva minute mai devreme. Cît e de îngîmfată, cu diamantul acela vulgar pe deget și soțul ei prost-crescut! Nu are pic de rușine!

- Nu va fi întotdeauna la fel de infatuată, i-a răspuns prietena ei. încă nu a înțeles că sînt invitați numai în casele celor care le sînt datori. Sau ale . prietenilor lui Westcliff.

- Westcliff este un aliat de nădejde, a recunoscut lady Wells-Troughton. Dar nici el nu poate face mai mult de-atît. Ar trebui ca ei să aibă bunul- simț să nu apară în locurile unde nu au ce căuta. S-a măritat cu un om de rînd așa că pe ei ar trebui să-i frecventeze. Deși sînt sigură că se crede mult superioară lor...

îngreșoșată, Annabelle s-a strecurat nevăzută departe de cele două. *Ar trebui să mă lecuiesc de obiceiul de a trage cu urechea, și-a spus cu ironie, amintindu-și de cuvintele Berthei Hunt, spuse la adresa ei. Se pare că aud numai lucruri neplăcute despre mine.*

Nu o surprindeau bîrfele despre ea și Simon, ci răutatea din glasul lor. Nu-și dădea seama care era cauza acestei antipatii. Invidia, probabil. Annabelle avea un soț frumos, viril și bogat, în timp ce lady Wells-Troughton se măritase cu un nobil cu treizeci de ani mai mare ca ea.

Un domn s-a apropiat de ea. Ținea în mîini două pahare de șampanie. Era chel și gras, cu gîtul revărsîndu-i-se peste guler și cravata de mătase. Annabelle l-a recunoscut imediat: era lordul Wells-Troughton, soțul femeii care o ura atît de mult. După privirile pe care i le arunca în direcția decol- teului, era clar că nu împărtășea părerea soției lui, potrivit căreia nu ar fi trebuit să vină la bal.

înclinația lui spre aventuri extraconjugale era bine cunoscută. O abordase pe Annabelle cu un an în urmă, oferindu-se să o ajute să depășească, dificultățile financiare în schimbul companiei ei. Refuzul ei nu părea să-i fi diminuat interesul. Nici vestea că se măritase. Pentru aristocrații asemeni lui, căsătoria nu era un impediment în calea unei aventuri, ci mai degrabă o încurajare. Nimic nu era mai atrăgător pentru un nobil decît tînără soție a altuia.

- Doamnă Hunt, a spus jovial Wells-Troughton, întinzîndu-i un pahar cu șampanie pe care ea l-a acceptat cu un zîmbet glacial. Ești la fel de frumoasă ca un boboc de trandafir.

- Mulțumesc, domnule.

—Cui trebuie să-i atribuim strălucirea ta?

- Recentei mele căsătorii, domnule.

- îmi amintesc bine primele zile ale căsătoriei, a rîs Wells-Troughton. Bucură-te de ele cît poți, pentru că sînt trecătoare.

Pentru unii, poate. Pentru alții pot dura toată viața.

- Cît ești de naivă, draga mea! U-a aruncat o privire de cunoscător, după care ochii i-au coborît din nou spre sîni. Nu vreau însă să-ți spulber fanteziile romantice. Vor dispărea singure, cînd va veni vremea.

- Mă îndoiesc, i-a răspuns Annabelle.

- Hunt este un soț satisfăcător, să înțeleg?

- Din toate punctele de vedere, l-a asigurat ea.

- Vino cu mine. Voi fi confidentul tău. Să găsim un colț în care să ne retragem. Vino, știu eu cîteva...

- Sînt convinsă de asta, i-a răspuns Annabelle. Dar nu am nevoie de confident.

- Insist să te fur de aici, chiar și pentru o clipă doar. Wells-Troughton i-a pus mîna pe spate. Nu fii prostuță și nu te împotrivi.

Știind că singura ei apărare era să-i ia în rîs insistențele, Annabelle a zîmbit și s-a îndepărtat de el, sorbind din șampanie cu o nonșalanță studiată.

- Nu îndrăznesc să merg nicăieri, domnule. Mă tem că soțul meu e foarte gelos.

A tresărit cînd a auzit vocea lui Simon venind din spatele ei:

- Și pe bună dreptate, se pare. Deși vorbea încet, tonul lui amenințător o speria pe Annabelle. L-a privit cu ochi mari, rugîndu-l să nu facă o scenă. Lordul Wells-Troughton era enervant dar inofensiv, iar Simon îi putea pune pe toți într-o lumină ridicolă dacă exagera.

- Ești un bărbat norocos, Hunt, i-a zîmbit cu nerușinare lordul. Ai pus mîna pe premiul ceî mare.

- Așa este. Simon îl ucidea din priviri. Și dacă te mai apropii vreodată de ea...

- Dragul meu, l-a întrerupt Annabelle, îți admir felul primitiv de a fi, dar hai să așteptăm pînă după bal.

Simon nu i-a răspuns. A continuat să-l fixeze cu privirea pe Wells-Troughton pînă cînd a reușit să atragă atenția celor de lîngă ei.

- Stai naibii departe de soția mea, a spus încet iar celălalt a pălit.

- Bună seara, domnule, a spus Annabelle bînd și restul de șampanie și întinzîndu-i paharul cu un zîmbet artificial. Mulțumesc pentru șampanie.

- Cu plăcere, doamnă Hunt, i-a răspuns Wells-Troughton și s-a îndepărtat în grabă.

Roșie din cauza ștînjelii, Annabelle a încercat să evite privirile cucioase și a ieșit afară. Simon o urma. Ajunsă pe balcon a lăsat ca adierea blîndă să-i răcorească obrajii înfierbîntați. ^

- Ce ți-a spus? a întrebat-o cu asprime Simon.

- Nimic' important.

- Ți-a făcut avansuri. A observat toată lumea.

- Nu înseamnă nimic. Așa sînt ei... știi bine că asemenea lucruri nu sînt luate niciodată în serios. Pentru ei fidelitatea este doar o prejudecată a clasei de mijloc. Iar dacă un bărbat îi face avansuri soției altuia, nimeni nu dă importanță...

- Eu dau, atunci cînd este vorba de soția mea.

- Dacă ai o asemenea atitudine războinică vom fi amîndoi ironizați... și nu demonstrează deloc că ai încredere în fidelitatea mea.

- Doar ai spus că tu și ai tăi nu credeți în fidelitate.

- Nu sînt *ai mei*, a ripostat Annabelle, nervoasă. Nu mai sînt de cînd m-am măritat cu tine, în orice caz! Nu mai știi cui îi aparțin acum: nici acelei lumi dar nici lumii tale!

Expresia tui nu s-a schimbat dar Annabelle a simțit că îl rănise. A oftat și s-a frecat pe frunte:

- Simon, nu am vrut să spun că...

- Nu-i nimic, i-a răspuns el. Hai să mergem înapoi.

- Dar vreau să-ți explic...

- Nu trebuie să-mi explici nimic.

-Simon...

El a condus-t) înapoi în sala de bal. Annabelle își dorea din toată inima să-și fi putut retrage cuvintele, spuse la mînie.

CAPITOLUL 24

, Așa cum se temuse Annabelle, acuzațiile făcute la bal au creat o prăpastie între ea și soțul ei. Voia să-și ceară scuze și să-i explice că nu-l învinuia pentru nimic, că nu regreta că se căsătorise cu el, dar toate eforturile ei erau respinse cu fermitate. Simon, altădată dispus să discute cu ea despre orice, trăsese linie asupra acestui subiect. Fără să vrea, ea îl rănise iar reacția lui îi trăda sentimentul de vinovăție pentru că o smulsese din înalta societate, acolo unde își dorise mereu să fie.

Spre ușurarea lui Annabelle, relația lor a revenit curînd la normal, cu schimburi de replici jucăușe și provocatoare. Cu toate astea, însă, ea simțea că lucrurile nu mai stăteau la fel între ei.

Erau momente cînd îl simțea pe Simon în gardă, conștient de puterea ei de a-l răni. I se părea că Simon păstra o distanță între ei, cu toate astea însă o ajuta și o sprijinea de cîte ori avea nevoie... lucru dovedit și în noaptea în care necazurile au venit de unde se aștepta mai puțin.

Simon venise acasă neobișnuit de tîrziu. Fusese la *Consolidated Locomotive* toată ziua. Mirosea a cărbune și voia să-și schimbe rapid hainele.

- Ce-ai făcut? a exclamat Annabelle, alarmată și totodată amuzată de felul în care arăta.

- M-am plimbat prin fabrică, i-a răspuns Simon acoțîndu-și haina și cămașa de îndată ce au pășit pragul dormitorului.

Annabelle l-a privit sceptică.

- Ai făcut mai mult decît să te plimbi doar. Ce e cu petele astea pe hainele tale? Arăți de parcă ai fi încercat să construiești o locomotivă de unul singur.

- Au existat momente cînd am cerut și ajutorul altcuiva. Simon și-a aruncat cămașa pe jos. Părea extrem de bine dispus. Activitatea fizică îi făcea plăcere, mai ales atunci cînd implica și unele riscuri.

Annabelle s-a încrunțat și s-a ridicat să-i pregătească baia. Cînd s-a întors și-a găsit soțul aproape complet dezbrăcat. Pe picior avea o rană de mărimea unui pumn, iar la încheietură o zgîrietură adîncă.

- Ești rănit! Ce s-a întîmplat?

Simon părea uimit de îngrijorarea ei și de felul în care reacționa.

- Nu e nimic grav, a spus prinzînd-o de încheietură.

Annabelle i-a dat mîna deoparte și s-a așezat în genunchi să-i cerceteze rana de la picior.

- Cum s-a întîmplat? l-a întrebat atingîndu-l ușor cu vîrfurile degetelor. S-a întîmplat la turnătorie, nu-i așa? Simon Hunt, nu vreau să mai aud că te duci acolo! Să stai departe de locul acela! De toate boilerele șlmacaralele acelea! Data viitoare parcă văd că vii opărit sau strivit...

- Annabelle... A prins-o de brațe și a ridicat-o. Nu pot vorbi cu tine cînd stai așa, îngenunchiată în fața mea. Nu coerent, în orice caz... S-a întrerupt cînd i-a văzut expresia. Ești supărată, nu-i așa?

- Ce soție n-ar fi, văzîndu-și soțul în asemenea stare?

- Nu crezi că reacționezi exagerat pentru o zgîrietură și o arsură?

- Mai întîi spune-mi cum s-a întîmplat, apoi vedem dacă am reacționat exagerat.

- Patru bărbați încercau să scoată o placă de metal dintr-un cuptor, cu ajutorul unor clești mari. Trebuiau să o așeze deasupra unui cadru și să o preseze. Placa s-a dovedit mai grea decît se așteptau. Cînd am văzut că erau cît pe ce să o scape am apucat un clește și le-am sărit în ajutor.

- De ce nu i-ai lăsat pe ceilalți muncitori să o facă?

- Eram cel mai aproape de cuptor. Simon a ridicat dirii umeri. M-am lovit de cadru cînd am vrut să lăsăm placa în jos și m-am ars pentru că m-a atins cleștele încins al unuia dintre muncitori, dar nu e nici o problemă. Mă vindec repede.

- Aha, și asta a fost tot? l-a întrebat Annabelle. Ți-ai suflecat mînecile și ai ridicat cîteva sute de kilograme? Cîtă prostie din partea mea să mă îngrijorez!

Simon a sărutat-o pe obraz.

- Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

- Cineva trebuie să-și facă. Annabelle era conștientă de puterea pe care o emana trupul lui, atît de aproape de al ei. Dar Simon nu era nici invulnerabil nici indestructibil. Era un simplu om iar siguranța lui era nespun de importantă pentru ea. Annabelle s-a desprins de lîngă el și s-a dus să 'verifice' apa din cadă. l-a spus, peste umăr: miroși atren.

- Dar am coș de tiraj mare, i-a răspuns el, venind după ea.

- Nu încerca să fii amuzant, a ripostat Annabelle. Sînt supărată pe tine.

- De ce? a șoptit Simon, ajungînd-o din urmă. Pentru că am fost rănit? Părțile din corp care te interesează pe tine sînt întregi, crede-mă. A sărutat-o pe gît.

Annabelle a rămas rigidă în îmbrățișarea lui.

- Nu-mi pasă! N-ai decît să te arunci cu capul înainte în metalul topit și...

Degetele lui îi căutau rotunjimea sînilor, ținuți strîns în corset:

*- Dumnezeule, ce ai pe sub rochie?

- Corsetul meu cel nou. E importat din New York. Este mai gros și a fost presat pe o formă metalică. Dă mai multă fermitate decît cele obișnuite.

-Nu-mi place. Nu-ți simt sîinii.

- Nici nu trebuie, a spus Annabelle, în timp ce el o strîngea ușor, experimental. Simon, baia ta...

- Ce idiot a inventat corsetul? a întreat el, dîndu-i drumul.

- Un englez, bineînțeles.

- Eram sigur. De ce ții neapărat să-l porți?

- Pentru că toată lumea poartă, iar dacă nu l-aș purta talia mea ar fi imensă în comparație cu a celorlalte.

- Vanitate, numele tău este femeie, a citat el, dezbrăcîndu-se complet.

- Iar bărbații poartă cravate pentru că sînt extrem de confortabile... a spus Annabelle, privind-și soțul cum intra în cadă. ^v

- Eu port cravată pentru că altfel aș fi considerat și mai necivilizat decît sînt, oricum. S-a lăsat în jos cu grijă, cada nefiind potrivită pentru un bărbat de dimensiunile lui, și a oftat de plăcere cînd apa fierbinte i-a trecut de talie.

Annabelle a venit lîngă el și și-a trecut mîna prin părul lui des.

- Ce știi ei! Stai, nu băga brațul în apă. Te ajut eu să te speli.

Tăcerea din cameră era tulburată doar de clipocitul apei și de sunetele scoase de respirația lor. Annabelle l-a săpunit pe piept, amintindu-și de senzația pe care o avea atunci cînd acesta îi atinge sîinii.'

- Simon, a șoptit ea.

El o privea în ochi. l-a acoperit mîna cu mîna lui.

-Da?

- Dacă ți se întîmplă ceva, eu... A făcut o pauză, auzind bătăi puternice în ușă. Hmm, cine poate fi? Simon era și ei deranjat.

- Ai trimis după ceva?

Annabelle a clătinat din cap și s-a ridicat în picioare. A întins mîna după un prosop, să se ștergă pe mîini.

- Ignoră-I.

Bătăile în ușă erau tot mai insistente.

- Se pare că vizitatorul nostru nu vrfa să renunțe. Trebuie să văd cine este.

A ieșit din cameră, închizînd ușor ușa și lăsîndu-l pe Simon să-și termine baia în liniște. A deschis ușa:

- Jerenjy! Plăcerea pe care i-o făcea vizita lui neașteptată s-a risipit repede atunci cînd i-a văzut expresia. Era palid, cu buzele strînse, fără haină și pălărie și cu părul în dezordine. S-a întîmplat ceva? l-a întreat ea făcîndu-i semn să intre.

- Se poate spune și așa.

Îl privea îngrijorată.

- Spune-mi ce s-a întîmplat.

- Adevărul este că... A făcut o pauză, de parcă nici lui nu-i venea să creadă ce urma să spună.

- Care? l-a întreat iar Annabelle.

- Adevărul e că mama a înjunghiat pe cineva.

- E cea mai proastă glumă pe care am auzit-o, Jeremy.

- Nu e o glumă! Aș vrea să fie. .

- Pe cine se presupune că ar fi înjunghiat?

- Pe lordul Hodgeham. Unul din vechii prieteni, ai tatei. Ți-I amintești?

Annabelle a pălit brusc, oripilată.

- Da, a șoptit. Mi-I amintesc.

- Se pare că a venit la noi în seara asta, în timp ce eu lipseam. Eu m-am întors mai devreme. Cînd am trecut pragul am văzut sînge pe podea.

Annabelle clătina ușor din cap, încercînd să înțeleagă. .

- Am urmat dîra de sînge pînă în salon, a continuat Jeremy. Bucătăreasa era isterică, lacheul se străduia să curețe o pată de sînge de pe covor, în timp ce mama era ca o statuie. Nu scotea nici un cuvînt.

Pe masă era o foarfecă pătată de sânge, foarfeca pe care o folosește mama la cusut. Din câte am aflat de la servitori, Hodgeham era în salon cu mama, i-au auzit certându-se, după care Hodgeham a ieșit clătînându-se, cu mâinile încleștate la piept.

Gîndurile lui Annabelle rățăceau nebunește. Și ea și Philippa îi ascunseseră lui Jeremy adevărul. Din câte știa ea, Jeremy nu aflase de vizitele pe care le făcea Hodgeham. Ar fi fost distrus dacă ar fi aflat că școala lui fusese plătită; din banii lui Hodgeham în schimbul a... Nu, Jeremy nu trebuia să afle. Trebuia să inventeze o explicație. Mai târziu. Acum, cel mai important era să o protejeze pe Philippa.

- Unde e Hodgeham acum? a întrebat Annabelle. Cît de grav este rănit?

- Nu am idee. Se pare că a ieșit pe ușa din spate, unde îl aștepta trăsura, iar servitorul lui l-a luat imediat de acolo. Nu știu unde l-a înjunghiat ma/na, nici de câte ori sau care e motivul. Nu vrea să spună nimic - se uită la mine de parcă nici nu-și mai amintește cum o cheamă.

- Unde e acum? Ai lăsat-o singură acasă?

- l-am spus lacheului să o supravegheze și să nu o lase să... Jeremy s-a întrerupt, privind peste umărul lui Annabelle, Bună seara, domnule Hunt, îmi pare rău de deranj, dar am venit pentru că...

- Am auzit. Vpcea ta răzbătea pînă în camera cealaltă. Calm, Simon își îndesa o cămașă curată în pantaloni, privindu-l atent pe Jeremy.

Annabelle s-a întors spre el și a înghețat. Uneori uita cît de mult o intimidă Simon, dar acum ochii îi erau nemiloși, complet goliți de expresie. Părea un ucigaș plătit.

- Ce căuta Hodgeham acasă la noi la ora aceea? se întreba Jeremy cu voce tare. Și de ce naiba l-a primit mama? Ce a putut să o provoace astfel? Probabil a spus ceva despre tata... sau i-a făcut avansuri, nenorocitul.

Annabelle a deschis gura să spună ceva, dar Simon i-a făcut semn să tacă. S-a întors spre Jeremy și i-a spus cu voce stăpînită:

- Jeremy, du-te la grajdul din spatele hotelului și spune-le să înhame caii la trăsură. Și să-mi înșueze calul. După asta, du-te acasă, strînge toate covoarele și hainele pătate de sânge și du-le la fabrica mea de locomotive. Spune-i șefului de acolo numele meu și nu îți va pune întrebări. Acolo e un cuptor...

- Da, a spus Jeremy, înțelegînd imediat. Ard totul.

Simon a dat scurt din cap iar băiatul a ieșit pe ușă fără să mai scoată vreun cuvînt.

Annabelle i-a spus soțului ei: .

- Simon... vreau să merg la mama...

- Poți să te duci cu Jeremy.

- Cum rămîne cu Hodgeham? •

- îl găsesc eu, i-a răspuns hotărît Simon. Roagă-te ca rana să fie superficială. Dacă moare o să ne fie al naibii de greu să acoperim toate urmele.

- Credeam că am scăpat de Hodgeham, o dată pentru totdeauna. Nu mi-am imaginat că va îndrăzni să o mai deranjeze pe mama după ce m-am măritat cu tine. Sș pare că nimic nu-l poate opri.

A prins-o de umeri și i-a spus cu o blîndețe aproape înfricoșătoare:

- îl opresc eu. Poți fi sigură de asta.

Ea l-a privit îngrijorată.

-Ce ai de gînd să...

- Vorbim mai târziu. Acum du-te și ia-ți pelerina.

- Da, Simon, i-a răspuns ea și s-a dus grăbită spre dulap.

Cînd Annabelle și Jeremy au ajuns, au găsit-o pe Philippa stînd pe scară, cu un pahar în mîină. Părea un copil speriat, iar lui Annabelle i s-a frînt inima văzînd-o cum stătea cu capul plecat.

- Mamă, a șoptit ea, așezîndu-se lîngă ea, pe o treaptă. Ajutat de servitor, Jeremy a rulat covorul din salon și l-a dus. la trăsură. Deși foarte îngrijorată, Annabelle a remarcat că se descurca bine pentru un băiat de paisprezece ani.

Philippa a ridicat capul și a privit-o pe Annabelle.

- îmi pare atît de rău.

- Nu trebuie....

- Cînd credeam că totul s-a aranjat în sfîrșit, a venit Hodgeham... mi-a spus că voia să continue să mă viziteze și dacă nu eram de acord, avea să spună oricui despre aranjamentul nostru. Mi-a spus că asta ne-ar

fi distrus pe toți și ne-ar fi expus oprobriului public. Am plîns, l-am implorat, dar el rîdea. Cînd a pus mîna pe mine n-am mai putut suporta. Am văzut foarfeca, am luat-o și... am încercat să-l omor. Sper că am reușit. Nu-mi mai pasă ce se va întîmpla cu mine.

- Taci, mamă, a murmurat Annabelle, luînd-o pe după umeri. Nimeni nu te poate învinui pentru ce ai făcut. Hodgeham era un monstru...

- Era? a întreat Philippa. Asta înseamnă că e mort?

- Nu știu. Totul va fi bine. Jeremy și cu mine sîntem aici, iar Simon nu va permite-să ți se întîmple ceva.

- Mamă! a strigat Jeremy. Știi unde e foarfeca? Pusese întrebarea cu detașare, de parcă ar fi avut nevoie de ea ca să taie sfoara Unui pachet.

- Cred că a luat-o bucătăreasa, i-a răspuns Philippa. Ca s-o curețe.

- Bine, o iau de la ea. Și uită-te cu atenție la hainele tale. Orice e pătat chiar și cu un singur strop trebuie să dispară.

- Da, dragă.

Ascultîndu-i, ai fi zis că era o discuție obișnuită de joi seara. Nu ai fi zis că încercau să distrugă dovezile Unei crime. Și cînd te gîndești că se considera superioară familiei lui Simon, și-a spus Annabelle.

Două ore mai tîrziu, Philippa era în pat iar Simon și Jeremy sosiseră la diferență de cîteva minute unul de celălalt. Discutau în holul de la intrare. În timp ce cobora treptele, Annabelle l-a văzut pe Simon îmbrățișîndu-l rapid pe Jeremy și răvășindu-i în glumă părul și așa în neorînduială. Gestul patern a părut să-i redea încrederea lui Jeremy, care i-a zîmbit.

Annabelle era uimită că Jeremy îl acceptase cu atîta ușurință pe Simon. Se așteptase ca el să se revolte împotriva autorității lui Simon, în schimb între ei se stabilise imediat o legătură, deși lui Jeremy nu-i puteai cuceri prea ușor încrederea. Nu se gîndise pînă atunci cît de ușurat trebuia să se fi simțit Jeremy pentru că avea un umăr puternic pe care să se sprijine, care să-i ofere soluții la problemele de care nu se putea ocupa singur, din cauză că era prea tînăr.

Annabelle a coborît restul de trepte și a întreat:

- L-ai găsit pe Hodgeham? Cum...?

- Da, l-am găsit, l-a așezat pelerina pe umeri. Vîno, îți povestesc totul pe drum.

Annabelle s-a întors spre fratele ei:

- E în regulă dacă plecăm?

- Am situația sub control, i-a răspuns încrezător băiatul.

* Amuzat, Simon a prins-o pe după talie pe Annabelle.

- Să mergem, i-a șoptit.

Cînd au ajuns în trăsura, Annabelle l-a asaltat pe Simon cu întrebări, pînă cînd acesta i-a acoperit gura cu mîna.

- Îți spun dacă promiți să taci cîteva minute. Ea a dat din cap afirmativ iar el s-a aplecat spre ea, înlocuind mîna cu buzele. După ce i-a furat un sărut, s-a sprijinit de spătar, devenind serios. L-am găsit pe Hodgeham la el acasă. Doctorul familiei era acolo și îl îngrijea. Am făcut bine că m-am dus, pentru că trimisese deja după un polițist. Îl aștepta să apară.

- Cum ai convins servitorii să-ți dea drumul înăuntru?

- Am dat buzna înăuntru și am cerut să fiu dus imediat la Hodgeham. În casă domnea confuzia și nimeni nu a îndrăznit să mă refuze. Cînd am ajuns în dormitor, doctorul îi cosea rana. Chiar dacă nu m-ar fi cîndus un servitor aș fi nimerit încăperea, după urletele care se auzeau venind dintr-acolo.

- E bine, a spus mulțumită Annabelle. Oricît ar fi suferit Hodgeham tot nu e de ajuns, după părerea mea. Rana era gravă? Ce a spus cînd te-a văzut?

- Era o rană superficială, la umăr. Iar cuvintele lui nu merită repetate. După ce l-am lăsat să bată cîmpii un timp i-am spus doctorului că vreau să discut cu Hodgeham în particular, l-am spus că îmi părea rău că avea probleme cu stomacul. Cuvintele mele l-au descumpănit, dar i-am explicat imediat că asta trebuia să le spună rudelor și prietenilor. În nici un caz nu trebuiau să afle că fusese înjunghiat.

- Și dacă nu te asculta?

- l-am spus că altfel îl sacrific ca pe un porc, de Crăciun. Iar dacă aud cel mai neînsemnat zvon legat de reputația mamei sau a familiei tale nu mai rămîne nimic din el pentru o înmormîntare decentă.

Cînd am terminat cu el, lui Hodgeham îi era frică și să respire. Nu se va mai apropia de mama ta, crede-mă. Pe doctor l-am recompensat și l-am convins să-și ștergă această împlinire din minte. Aș fi plecat imediat dar a trebuit să-l aștept pe polițist.

- Lui ce i-ai spus?
- l-am spus că se făcuse o greșeală și că nu mai era nevoie de el. Pentru deranjul lui, i-am spus să se ducă după serviciu la cîrciuma *Brown Bear* și să comande oricîtă bere vrea, pe cheltuiala mea.
- îți mulțumesc, Doamne! Annabelle a răsuflat ușurată. Cum rămîne cu Jeremy? Ce-o să-i spunem?
- Nu e nevoie să afle adevărul, n-ar face altceva decît să-l rănească. îi putem spune că Philippa a reacționat exagerat la avansurile lui Hodgeham și că a uitat de ea, pentru o clipă. Am o propunere la care aș vrea să te gîndești bine, a adăugat el mîngîindu-i bărbia.

Annabelle l-a privit cu suspiciune.

-Da?

- Cred că ar fi mai bine ca Philippa să se distanțeze pentru o vreme de Londra și de Hodgeham.
- Și unde s-ar putea duce?
- Le poate însoți pe mama și pe sora mea pe continent. Ele pleacă peste cîteva zile...
- E cea mai proastă idee din cîte există, a exclamat Annabelle. Vreau să o știu aici, să o pot supraveghea, împreună cu Jeremy. Și sînt convinsă că nici mamei și nici surorii tale nu le va face mare plăcere...
- Poate să meargă și Jeremy cu ele. Mai e destul timp pînă să înceapă școala și va fi escorta perfectă pentru toate trei.
- Bietul de el... Annabelle încerca să și-l imagineze însoțindu-le pe cele trei femei prin Europa. Nu i-aș dori o asemenea soartă nici celui mai crunt dușman.

Simon a zîmbit:

- Cu ocazia asta va învăța destule lucruri despre femei.
- Și niciunul din ele nu va fi prea plăcut. Chiar crezi că e necesar ca mama să părăsească Londra? Hodgeham mai reprezintă un pericol?
- Nu. Ți-am spus că nu va mai îndrăzni să se apropie de Philippa. Dar dacă vor fi probleme, totuși, aș prefera să mă ocup de ele fără ca ea să fie prin preajmă. Iar Jeremy îmi spunea că Philippa nu pare deloc în apele ei, ceea ce e de înțeles. Cîteva săptămîni de plimbare ar trebui să o facă să se simtă mai bine.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît Annabelle trebuia să recunoască: era o idee bună. Trecuse mult timp de cînd Philippa nu mai avusese parte de o vacanță, iar dacă o însoțea și Jeremy probabil că ar fi tolerat cu mai multă ușurință compania rudelor ei priivalianță. .

- îmi ceri părerea sau ai decis deja?

Simon i-a cercetat chipul.

- Care dintre variante te poate determina să accepți? A rîs, văzîndu-i expresia. Ei bine... îți cer părerea. Annabelle a zîmbit și s-a cuibărit lîngă el.
- Dacă Jeremy e de acord, sînt și eu.

CAPITOLUL 25

Annabelle nu l-a întrebat pe Simon cum au reacționat Bertha și Meredith Hunt la vestea că urmau să aibă tovarăși de călătorie, pentru simplul motiv că nu era curioasă să afle răspunsul. Conta doar că Philippa era departe de Londra și de ceea ce îi amintea de Hodgeham. Annabelle spera că la întoarcere mama ei avea să fie gata pentru un nou început. Călătoria îl bucurase chiar și pe Jeremy, care era curios să vadă și alte locuri înainte de a reîncepe școalaf.

Pentru că mai erau doar cîteva zile pînă la plecare, Annabelle s-a preocupat îndeaproape de bagajele mamei și fratelui ei, încercînd să le anticipeze nevoile.

- Călătoriile în străinătate pot fi uneori neplăcute, îi spunea ea lui Simon, îndesînd într-un săculeț din

piele cutii de ceai și biscuiți. O grămadă de cutii erau așezate lângă pat, iar ea sorta diverse lucruri, așezându-le în diferite grămezi. Împachetase deja două perne, câteva cearceafuri, cărți și provizii. Chiar și mîncarea e diferită pe continent.

- Da, i-a răspuns grav Simon. Are gust, spre deosebire de a noastră.
- Iar clima poate fi cam ciudată.
- Cer senin și soare? Trebuie evitate cu orice preț.
- Sunt sigură că ai și altceva mai bun de făcut în loc să mă privești deschizînd cutii.
- Nu, atîta vreme cît faci asta în dormitor.

Annabelle și-a îndreptat spatele și și-a încrucișat brațele la piept.

- Mă tem că va trebui să-ți controlezi dorințele. Poate că nu ai observat, dar luna de miere s-a încheiat.

- Se încheie atunci cînd spun eu, i-a spus Simon, întinzînd mîna spre ea. I-a strivit buzele cu un sărut dominator și a aruncat-o în pat. Ceea ce înseamnă că nu ai nici o șansă.

Chicotind, Annabelle a protestat:

- Nu am terminat de împachetat. Simon...
- Ți-am spus pînă acum că pot să-ți desfac nasturii cu dinții?

Annabelle a fremătat cînd el și-a coborît capul spre corsetul ei.

- E și asta o iscusință. Deși nu e foarte practică.
- Se dovedește utilă în anumite situații. Să-ți arăt...

Annabelle a uitat cu totul de bagaje în ziua aceea.

Cîteva zile mai tîrziu, Annabelle stătea în pragul casei părintești și își lua rămas-bun de la mama și fratele ei care plecau spre Dover, acolo unde urmau să se întâlnească cu doamna și domnișoara Hunt.

Simon era cu ea și o ținea pe după umeri în timp ce trăsura se îndepărta, ieșind în drumul principal. Annabelle le făcea cu mîna, întrebîndu-se cum aveau să se descurce fără ea.

- E mai bine așa, i-a spus Simon închizînd ușa în urma lor.
- Pentru ei sau pentru noi?

- Pentru toate părțile implicate. Zîmbind, a întors-o cu fața spre el. Aceste cîteva săptămîni vor trece foarte repede. Între timp, tu vei fi foarte ocupată, doamnă Hunt. Chiar în dimineața asta ne întâlnim cu arhitectul să discutăm planurile casei, după care va trebui să alegem unul dintre cele două terenuri pe care ni le-a găsit agentul nostru în Mayfair.

- Slavă Domnului! Începusem să cred că nu vom mai pleca niciodată de la *Rutledge*. Nu că nu mi-ar place acolo, dar orice femeie visează să aibă casa ei și... A făcut o pauză, pentru că el se juca cu părul ei. Să nu-mi scoți acele de păr, Simon, l-a avertizat ea. Durează o veșnicie să-l ridic și... A oftat și s-a încruntat, simțind cocul desfădîndu-i-se și auzind zgomotul făcut de acele care cădeau pe podea.

- Nu mă pot abține. Ai un păr atît de frumos! Și-a lipit obrazul de o șuviță mătăsoasă. Și moale. Miroase a flori. Ce faci de miroase așa frumos?

- E săpunul, i-a răspuns Annabelle. Cel fabricat în fabricile Bowman. Mi l-a dat Daisy. Tatăl ei îi trimite lăzi întregi de la New York.

- Mmm! Nu-i de mirare că e milionar! Toate femeile ar trebui să miroasă așa. Și pe unde îl mai folosești?

- Te-aș invita să afli dar trebuie să ne întâlnim cu arhitectul. Ai uitat?
- Poate să aștepte.

- Și tu la fel, i-a spus Annabelle, serioasă, deși abia se abținea să nu izbucnească în rîs. Dumnezeuule, Simon, te porți de parcă nu m-aș strădui să te mulțumesc, de parcă ai fi privat de...

El i-a acoperit gura cu un sărut fierbinte, alungîndu-i din minte orice gînd rațional. A lipit-o de peretele holului de la intrare și a început să o sărute ușor pe gît, murmurîndu-i lucruri care au șocat-o, cu simplitatea unui bărbat a cărui pasiune nu cunoștea limite.

- Nu mă pot controla cînd e vorba de tine. În fiecare minut în care nu sînt lângă tine mă gîndesc doar că vreau să fiu înlăuntrul tău. Urăsc tot ce mă separă de tine.

A tras cu putere de partea din spate a rochiei ei, făcînd ca nasturii din fildeș să cedeze, zburînd peste tot, în bucăți mici. Simon i-a tras mînele și a călcat-o intenționat pe poalele rochiei, făcînd-o să cadă la pămînt. A tras-o lângă el, a apucat-o de încheietură și i-a ghidat mîna spre erecția lui. Annabelle a oftat adînc și a închis ochii cînd degetele ei l-au atins.

- Vreau să te aud țipînd în brațele mele, i-a șoptit el. Vreau să te ating peste tot, cît de adînc pot... S-a oprit și i-a sărutat buzele, ca și cînd gustul lor era un stimulent exotic care îl aducea în pragul nebuniei.

Annabelle și-a dat seama ca prin vis că el căuta cu frenezie ceva în buzunar, după care a simțit corsetul cedînd... îi tăiașe șireturile cu cuțitul, și-a dat ea seama.

Tremurînd, Annabelle a înțeles că urmau să facă dragoste chiar acolo, la intrarea în casă. S-a dat un pas înapoi. Chiar și în momentele de plăcere maximă Simon nu păruse să-și piardă complet controlul și își înfrînase pasiunea. Ea nu se mai temuse că el ar fi putut să fie și altcumva decît tandru... pînă atunci. Părea de-a dreptul sălbatic. Inima ei a început să bată cu putere. Și-a umezit buzele uscate. Mișcarea nervoasă a limbii i-a atras atenția lui Simon, care îi privea intens buzele.

- Dormitorul meu... a reușit ea să spună și s-a îndreptat spre scară. Simon a ajuns-o după primele trepte, a luat-o pe sus și a urcat cu ea în brațe, cu o ușurință aproape înfricoșătoare.

A dus-o în dormitor și a așezat-o pe pat. S-a dezbrăcat repede, aruncîndu-și hainele pe jos, și s-a așezat deasupra ei. Ea și-a deschis larg brațele să-l primească, iar picioarele i s-au desfăcut la prima lui atingere. Simon a pătruns-o iar ea s-a arcurit, gemînd. A devenit mai blînd, de parcă fiecare particică a corpului lui era menită să-i facă plăcere. Părul de pe pieptul lui îi atinge ușor sfîrcurile, aroma și gustul pielii ei îl înnebunau.

Copleșită de noua intimitate, Annabelle a simțit că-i dau lacrimile. Simon a alinat-o cu șoapte dulci în timp ce o pătrundea și mai adînc. Gura lui îi absorbea răsuflările sacadate. În timp ce ea îl ruga fără cuvinte să o elibereze. În final el a încetinit ritmul, aducînd-o la orgasmul uimitor de intens.

Cîteva minute mai tîrziu, Annabelle stătea deasupra lui, cu obrazul lipit de umărul lui, încercînd să-și lămurească sentimentele. Nu mai simțise niciodată o asemenea plăcere. Mai simțise însă și altceva... ceva nou, o culme care răzbătea dincolo de ce simțiseră... un sentiment... o dorință chinuitoare... ceva fără nume. Annabelle a închis ochii, cufundîndu-se în apropierea dintre trupurile lor, în timp ce promisiunea evazivă plutea prin aer, ca un spirit binevoitor.

Annabelle voia să știe cum arăta proiectul care cerea atîta atenție din partea soțului ei, așa că l-a rugat pe Simon să o ducă în vizită la fabrica de locomotive. A fost refuzată de cîteva ori, Simon folosind diverse tactici pentru a o ține departe. Dîndu-și seama că nu voia să o ducă acolo, pentru un motiv sau altul, ea a devenit tot mai hotărîtă.

- Doar o vizită scurtă, a insistat Annabelle într-una din seri. Vreau doar să arunc o privire. Nu ating nimic. Chiar nu am voie să văd locomotivele după ce te-am auzit vorbind despre ele de atîtea ori?

- E prea periculos, i-a răspuns sec Simon. O femeie nu are ce căuta într-un loc în care sînt utilaje grele și cuve cu tone de metal topit.

- Dar mi-ai spus mereu cît e de sigur, că nu am nici un motiv de îngrijorare cînd mergi acolo... iar acum spui că e periculos?

Dîndu-și seama că făcuse o greșeală tactică, Simon a spus:

- Ceea ce e sigur pentru mine nu e neapărat sigur și pentru tine.

- De ce?

- Pentru că ești femeie.

Annabelle fumea de furie.

-Îți răspund imediat, a murmurat ea, numai să mă liniștesc și să nu-ți arunc în cap cu primul obiect care îmi cade în mîna.

Simon se învîrtea nervos prin salon. S-a oprit în fața scaunului și s-a aplecat spre ea:

- Cînd intri în topitorie e ca și cum ai trece pragul iadului. Locul e cît de sigur poate să fie, dar chiar și așa e mult zgomot, e multă mizerie. Și dă - oricînd poți fi în pericol, iar tu... S-a oprit, trecîndu-și mîna prin păr și ferindu-și privirea, ca și cum i-ar fi fost deodată greu să se uite în ochii ei. A continuat, cu un efort: ești prea importantă pentru mine ca să te pun vreodată în pericol. Este responsabilitatea mea să te protejez.

Annabelle a făcut ochii mari. Îi făcea plăcere să" afle că era importantă pentru el. L-a privit cu atenție:

- Sînt fericită că vrei să mă protejezi, dar nu vreau să mă așezi într-un turn de fildeș. Vreau să știu mai multe despre ce faci în orele în care ești departe de mine. Vreau să văd locurile care sînt importante pentru tine. Te rog.

Simon a tăcut câteva clipe, l-a răspuns supărat:

- Bine. Înțeleg că altfel nu voi avea liniște cu tine. Mergem mâine. Dar să nu dai vina pe mine dacă vei fi dezamăgită. Eu ți-am spus la ce trebuie să te aștepti.
- Mulțumesc, i-a răspuns Annabelle fericită, zîmbindu-i larg.
- Din fericire, Westcliff va vizita mâine turnătoria. Va fi o ocazie să vă cunoașteți mai bine.
- Ce bine! a încercat Annabelle să pară îhcîntată de veste. Nu-l iertase încă pe Westcliff pentru remarcile tăioase la adresa ei și pentru că spusese că avea să-i distrugă viața lui Simon dacă se căsătorea cu el. Dar Simon greșea dacă credea că o va descuraja perspectiva de a se afla în compania înfumuratului lui prieten. Păstrîndu-și zîmbetul întipărit pe chip, Annabelle s-a gîndit toată seara aceea cît de bine ar fi fost dacă soția ar fi putut să-i aleagă prietenii soțului ei.

A doua zi dimineată Simon a dus-o pe Annabelle la *Consolidated Locomotives*. Din șirurile de clădiri cavernoase răsăreau zeci de coșuri care aruncau nori groși de fum. Fabrica era mult mai mare față de ce se așteptase Annabelle, adăpostind echipamente uriașe care au lăsat-o fără cuvinte. Primul loc vizitat a fost atelierul de asamblare unde nouă locomotive erau în diferite stadii de producție. Țelul companiei era acela de a produce cincisprezece locomotive în primul an și un număr dublu în cel de-al doilea. Cînd a aflat că acolo se cheltuia, în medie, cîte un milion de lire pe săptămîină, Annabelle și-a privit soțul cu gura căscată:

- Dumnezeu! a spus ea slab. Cît de bogat ești?

Simon a zîmbit și s-a aplecat să-i șoptească la ureche:

- Suficient de bogat ca să-ți iau ghetе, oricînd ai nevoie.

După aceea au mers în atelierul de proiectare, unde schițele pieselor erau atent examinate și se construiau prototipuri din lemn, conform specificațiilor. Mai tîrziu, i-a explicat Simon, prototipurile aveau să fie folosite drept forme în care se turna metalul topit. Fascinată, Annabelle i-a pus o mulțime de întrebări despre cofrare, despre cum funcționau mașinile și despre metalul răcit rapid, care era mai dur decît cel răcit lent.

În ciuda opoziției inițiale, lui Simon părea să-i facă plăcere să o conducă prin toate clădirile, zîmbind din cînd în cînd, vîzînd-o cît era de absorbită. În turnătorie Annabelle a descoperit că el nu exagerase cu nimic descrierea: era ca în iad. Nu era vorba de felul în care erau tratați muncitorii și nici de ateliere, care păreau bine organizate. Era chiar natura muncii, un amestec năucitor de aburi și zgomote asurzitoare. Turnătorii se mișcau prin labirintul de foc și oțel, printre macarale imense și cazane, făcînd loc, din cînd în cînd, unor discuri imense de metal care treceau pe lîngă el. Annabelle era conștientă de privirile curioase care i se aruncau ici-colo, dar în marea lor majoritate muncitorii erau prea concentrați ca să-i dea atenție.

Amețită de zgomotele puternice produse de metalul care trebuia îndoit, de șuieratul mașinilor cu abur și de ecourile ciocanului uriaș mînuit de șase oameni, Annabelle s-a clătinat ușor. A simțit imediat brațul lui Simon pe după talie, deși ei era prins într-o discuție cu șeful unuia dintre ateliere, domnul Mawer.

- Lordul Westcliff nu a sosit încă? a întrebat Simon. Trebuia să sosească la amiază și nu-i stă în obicei să întîrzie.

Bărbatul de vîrstă mijlocie și-a șters fruntea transpirată cu o batistă și i-a răspuns:

- Cred că este în secția de asamblare. Era îngrijorat în legătură cu dimensiunile noilor cilindri și a dorit să-i inspecteze înainte de a fi fixați în bolțuri.

Simon a privit-o pe Annabelle.

- Hai să ieșim. E mult preâ mult zgomot ca să-l putem aștepta aici.

Ușurată, Annabelle a încuviințat imediat. Văzuse acum cum arăta locul, curiozitatea îi era satisfăcută, așa că era gata de plecare, chiar dacă asta însemna să-și petreacă un timp în compania lordului Westcliff. În timp ce Simon îi mai spunea ceva lui Mawer, ea privea cum metalul fierbinte era turnat în lingurile de turnare atent așezate, fiecare din ele conținînd sute de kilograme de lichid instabil.

O cantitate neobișnuit de mare de resturi de metal a fost aruncată pe ușa de alimentare a cubiloului... a fost prea mult, se părea, pentru că s-au auzit țipetele furioase ale unuia dintre muncitori. Annabelle îi privea cu atenție. Au urmat alte strigăte de avertizare, apoi o însuflare puternică a aerului în cuptor... și dezastrul. Metalul topit a dat pe dinafară, căzînd în valuri din cubilou. Simon s-a oprit în mijlocul poziției și a privit în sus.

- Isusel l-a auzit pe Simon. În secunda următoare el a trîntit-o la pămînt și a acoperit-o cu trupul lui. Tot atunci doi bulgări fierbinți de mărimea unui dovleac au căzut în bazinele de răcire, declanșînd o serie de explozii. După care...

Tăcere.

1 se părea că întreg pământul se oprise în loc. Dezorientată, Annabelle a clipit ca să-și limpezească privirea, fiind asaltată de valuri fierbinți de aer care o loveau cu forță și de cascade de așchii din metal care zburau prin aer de parcă ar fi fost trase cu pistolul. În jurul ei era haos.

S-a simțit ridicată de la pământ. Cu o mișcare plină de forță Simon a readus-o în picioare. Ea s-a sprijinit de pieptul lui. El îi spunea ceva... când să-i distingă vocea, s-a auzit un șir de alte explozii mai mici în intensitate. Se uita la chipul lui Simon, încerca să-i înțeleagă cuvintele, dar era distrasă de așchiile fierbinți din metal care îi zdreleau fața și gâtul, ca un roi de insecte. Mînată mai mult de instinct decît de rațiune, ea se apăra cu brațele, agitîndu-le nebunește prin aer.

Simon a fîrît-o prin tot acel iad, încercînd să o protejeze cu trupul lui. Un boiler imens de forma unui butoi s-a rostogolit chiar în fața lor, blocîndu-le calea. Înjurînd, Simon a împins-o pe Annabelle în spate. Peste tot erau muncitori care se îmbrînceau spre uși și strigau, sperați să supraviețuiască. Un nou șir de explozii a zdruncinat turnătoria, însoțit de alte strigăte. Nu se mai putea respira din cauza vîpăii iar Annabelle s-a întrebat dacă aveau să ardă de vii înainte de a ajunge la ieșire.

- Simon, a strigat ea, agățîndu-se de talia lui. M-am gîndit mai bine și cred că ai dreptate.
- Adică? a întrebat-o el, cu privirea ațintită asupra ieșirii.
- Locul acesta este într-adevăr *prea* periculos pentru mine!

Simon s-a aplecat și a aruncat-o pe Annabelle pe umărul lui, cărînd-o printre macarale și utilaje prăbușite, ținînd-o strîns. Annabelle a văzut că pe haina lui erau găuri prin care fîșnise sîngele și și-a dat seama că așchiile de metal i se înfipseaseră în spate atunci cînd o acoperise cu trupul lui. Depășind obstacol după obstacol, Simon a ajuns la ușă și a lăsat-o jos pe Annabelle. A împins-o ferm spre cineva căruia i-a strigat să aibă grijă de ea. Era domnul Mawer, a văzut Annabelle, întorcîndu-se.

- Du-o de aici! i-a poruncit Simon. Și nu te opri pînă nu o duci suficient de departe.
- Da, domnule!

În timp ce era purtată cu forța, Annabelle s-a întors spre Simon.

- Ce ai de gînd să faci?
- Trebuie să mă asigur că ies cu toții.
- Nu, Simon! Vino cu mine, i-a strigat ea îngrozită.
- Vin în cinci minute, i-a răspuns el scurt.

Lui Annabelle îi dăduseră lacrimile.

- În cinci minute clădirea va arde complet!
- Duceți-vă! i-a strigat el lui Mawer și s-a întors pecălcîie.

Simon! a strigat ea din nou văzîndu-l cum dispărea în topitorie. Pe uși ieșeau nori groși de fum care contrastau cu norii albi de pe cer. Înăuntru se vedeau flăcări albastre care ajungeau pînă la tavan. Annabelle nu i se putea împotrivi lui Mawer, care o ținea ferm de braț. Nu s-au oprit pînă cînd nu au ajuns suficient de departe.

Mawer i-a spus să nu se miște de acolo:

- Va ieși imediat de acolo, i-a spus. Rămîi aici, doamnă Hunt. Trebuie să mă ocup de oamenii mei. Nu am nevoie de necazuri în plus.

- Nu mă mișc de aici, i-a spus Annabelle, cu ochii pironiți asupra ieșirii. Du-te.
- Da, doamnă.

Ea a rămas nemișcată, uitîndu-se pierdută la ușile mari și la activitatea febrilă de acolo. Oamenii treceau pe lîngă ea în fugă, alții îngenuncheau lîngă răniți. Cîțiva stăteau ca și ea, încremeniți precum statuile, privind flăcările cu ochi goi. Focul mistuia totul cu o forță care făcea pământul să vibreze, căpătînd noi forțe în timp ce cuprindea noi porțiuni din hală. Vreo douăzeci de bărbați au adus o pompă lîngă clădire. Probabil o țineau la înde- mîna pentru situații de urgență, pentru că nu avuseseră suficient timp să ceară ajutor din afară, încercau acum, frenetic, să lege pompa la robinetul unei cisterne subterane. Și-au concentrat eforturile și au început să pompeze apa, numai că aceasta era insuficientă, date fiind proporțiile infernului.

Lui Annabelle fiecare minut i se părea un an. Rostea în șoaptă:

- Ieși, Simon... Haide, Simon...

Vreo șase oameni s-au poticnit încercînd să iasă. Aveau fețele și hainele negre din cauza fumului. Annabelle i-a privit cu atenție. Soțul ei nu era printre ei. S-a întors spre pompa pe care oamenii o îndreptaseră spre clădirea învecinată, în încercarea de a împiedica răspîndirea focului. Annabelle a clătinat

din cap, dîndu-și seama că renunțaseră să mai încerce să salveze topitoria... și pe cei prinși înăuntru. A alergat într-acolo, căutîndu-și din priviri, cu disperare, soțul.

L-a văzut pe unul dintre șefii de ateliere care făcea inventarul muncitorilor evacuați.

- Unde este domnul Hunt? l-a întrebat ea. A trebuit să repete întrebarea ca să se facă auzită.

- S-au mai prăbușit cîteva utilaje înăuntru. Domnul Hunt ajută la eliberarea unui muncitor. Nu a mai fost văzut de atunci.

În ciuda dogorii, Annabelle a simți că îngheață. Tremurînd, a spus:

- Nu a mai putut ieși. Altfel ar fi făcut-o pînă acum. Nu poate să intre cineva după el?

Bărbatul a privit-o de parcă ar fi fost nebună.

- *Acolo? E sinucidere curată.* S-a întors și a îngenuncheat lîngă un muncitor căzut la pămînt, căruia i-a așezat haina sub cap. Cînd a ridicat privirea, Annabelle nu mai era acolo.

CAPITOLUL 26

Chiar dacă cineva a văzut o femeie intrînd, nimeni nu a încercat să o oprească. Annabelle și-a acoperit gura și nasul cu batista și și-a croit drum prin norii de fum care i-au înlăcrimat ochii. Focul, care pornea acum și din cealaltă extremitate a turnătoriei, cuprinsese grinzile. Dar mai înfricoșător decît căldura extremă era zgomotul făcut de metalul contorsionat și de utilajele grele care pocneau asemenea jucăriilor strivite sub piciorul unui copil. Metalul lichid țîșnea din cînd în cînd, ca dintr-o mitralieră.

Annabelle și-a strîns poalele rochiei și a înaintat, strigîndu-l pe Simon. Exact în clipa în care nu mai spera să-l găsească a văzut o mișcare printre dărîmături.

A scos un strigăt și s-a apropiat de silueta căzută la pămînt. Era Simon, în viață și conștient, al cărui picior fusese prins sub brațul unei macarale. Cînd a văzut-o, pe chipul lui s-a citit groaza.

- Annabelle, a spus cu voce răgușită, făcînd o pauză pentru că tușea îl îneca. Ce cauți aici? La naiba! Pleacă de aici!

Ea a clătinat din cap. Nu voia să-și irosească energia certîndu-se. Macaraua era prea grea ca să poată fi ridicată de vreunul dintre ei - trebuia să găsească ceva pe care să-l folosească pe post de levier. S-a frecat la ochii care îi ardeau în orbite și a început să caute printre cofraje, bucăți de zid și greutatea de contrabalansare. Totul era acoperit cu un strat gros de ulei pe care aluneca. A ajuns lîngă peretele de care erau sprijinite cîteva roți imense și a dat peste o grămadă de osii și leviere de grosimea pumnului ei. A luat unul din levierele grele, pline de unsoare și l-a tîrît pînă la locul unde era soțul ei.

O singură privire aruncată în direcția lui a făcut-o să înțeleagă că ar fi omorît-o pe loc dacă ar fi putut.

- Annabelle, a fulgerat el. Ieși imediat de aici!

- Fără tine? În nici un caz! A bîjbîit după o bucată dreptunghiulară de lemn din capătul unui berbec hidraulic, l-a întins-o lui Simon, care continua să o amenințe și i-a făcut semn să o așeze dedesubt.

- E prea greu! a strigat el în timp ce ea se lupta cu levierul. Nu-l poți mișca! Ieși de aici! Să te ia naiba, Annabelle!

Gîfînd din cauza efortului, ea s-a lăsat cu toată greutatea pe levier. Macaraua nu s-a mișcat deloc. Annabelle s-a luptat cu levierul pînă cînd acesta a cedat. Fără efect, însă: macaraua nu s-a clintit.

S-a auzit un zgomot puternic și așchii de metal au zburat prin aer, făcînd-o să-și acopere capul. A simțit o lovitură în braț, suficient de puternică încît să o arunce la pămînt. O arsură i-a cuprins antebrațul, iar cînd s-a uitat a văzut că o bucată de metal i se înfipsea în carne, făcînd să-i țîșnească rîuri de sînge. S-a ghemuit în fața lui Simon și l-a protejat cît timp a durat ploaia de așchii de metal.

- Simon, i-a spus privindu-l în ochi. Ai mereu un cuțit la tine. Unde e?

Simon a tăcut cîteva clipe, apoi a înțeles. A cîntărit ideea, după care i-a răspuns, clătinînd din cap.

- Nu. Chiar dacă ai reuși să-mi tai piciorul nu ai putea să mă tîrăști afară de-aici. Nu mai e timp. Trebuie să ieși din turnătorie asta nenorocită. Citind refuzul pe chipul ei, a continuat, pe un ton rugător: Dumnezeule, Annabelle! Dacă ții la mine, du-te.

Preț de o clipă Annabelle a vrut să-l asculte, ca să scape din acel coșmar care o copleșea. Cînd s-a ridicat în picioare și s-a uitat în jos spre el, atît de mare și totuși neajutorat, nu s-a putut decide să plece. A

ridicat din nou levierul iar durerea a fulgerat-o în umăr. Sângele îi pulsa în timpane așa că nu-l mai auzea pe Simon ocărînd-o, plin de furie. Cu ultimele puteri a încercat să apese din nou pe levier.

Deodată a simțit că o apuca cineva de partea din spate a rochiei. Ar fi strigat, dacă ar mai fi fost în stare. Speriată, s-a întors spre silueta întunecată din spatele ei. O voce rece i-a răsunat în ureche:

- Ridic eu macaraua. Tu eliberează-i piciorul cînd îți spun eu.

l-a recunoscut tonul autoritar înainte de a-i vedea trăsăturile. *Este Westcliff*, și-a spus uimită. Era el, într-adevăr, cu cămașa murdară și ruptă în țîșii, cu fața acoperită de funingine. Era însă calm, stăpîn pe sine. l-a făcut semn să se ducă la Simon iar el a ridicat cu ușurință levierul și l-a introdus sub macara. Deși era doar de statură mijlocie, trupul lui suplu inspira forța întreținută de ani de exerciții. Annabelle a auzit zgomotul făcut de metal, iar macaraua s-a ridicat cîtiva centimetri extrem de importanți. Westcliff a strigat la Annabelle care i-a apucat piciorul lui Simon și l-a tras cu putere, făcîndu-se că nu-i auzea țipetele de durere.

Westcliff a dat drumul macaralei și l-a ajutat pe Simon să se ridice. L-au sprijinit amîndoi, fiecare de cîte o parte. Fumul și căldura o copleșeau pe Annabelle. Nu mai putea să respire sau să vadă. Dacă ar fi rămas singură nu ar fi reușit să găsească drumul înapoi. Simon o împingea cu gesturi brutale și chiar o ridica de la pămînt atunci cînd întîlneau obstacole în cale. Drumul a părut să dureze o veșnicie, în timp ce turnătoria se clătina și urla asemenea unui animai sălbatic care și-a rănit prada. Annabelle se chinuia să rămîna conștientă, deși prin fața ochilor îi jucau sute de stelute strălucitoare.

Nu și-a mai amintit momentul în care au ieșit din turnătorie, cu hainele fumegînd și cu fețele arse. Tot ce și-a amintit mai tîrziu aiK fost numeroasele brațe întinse spre ea și faptul că picioarele care o dureau au fost brusc eliberate de povara greutății ei. A simțit cum cineva o ridica în brațe în timp ce plămîinii inspirau cu lăcomie aerul curat. Altcineva i-a șters fața cu o cîrpă umedă și a căutat pe sub rochia ei, să-i desfacă corsetul. Ei nici nu-i păsa. S-a abandonat îngrijirilor și a înghițit conținutul unui căuș metalic.

Cînd și-a revenit, Annabelle a clipit des și a murmurat:

- Simon? A vrut să se ridice dar nu a fost lăsată.

- Odihnește-te încă un minut, i-a spus o voce gravă. Soțul tău e bine. Puțin cam afumat, dar în rest nu are nimic. Cred că nici măcar nu are piciorul rupt, blestematul!

Annabelle își revenise complet și și-a dat seama că stătea în brațele lordului Westcliff, pe jos, cu rochia desfăcută. L-a privit cu atenție:-avea chipul plin de funingine, părul îi era dezordonat și murdar. Părea preocupat și... uman. Era de nerecunoscut.

- Simon... a șoptit ea.

- Este chiar acum urcat în trăsură. Nu mai e nevoie să-ți spun că e nerăbdător să te vadă. Vă voi duce pe amîndoi la Marsden Terrace. Am trimis deja după doctor. Ne așteaptă acolo. A ridicat-o puțin mai sus pe Annabelle. De ce ai intrat acolo după el? Acum ai fi fost o văduvă foarte bogată, întrebarea nu îi fusese pusă în bațjocură ci cu un interes vădit, lucru care a tulburat-o.

Annabelle nu i-a răspuns ci și-a concentrat atenția asupra unei răni sîngerînde de pe umărul lui.

- Nu te mișca, i-a șoptit, scoțîndu-i cu unghiile rupte o așchie metalică de grosimea unui ac. Chipul lui Westcliff s-a schimonosit de durere.

A privit așchia pe care Annabelle o ridicase în aer, să o vadă, și a clătinat din cap:

- Dumnezeu! Nici nu o văzusem.

Ea și-a strîns pumnul, ținînd așchia și l-a întrebat la rîndul ei:

- Dar tu de ce ai intrat?

- Am fost informat că te-ai năpustit în clădirea în flăcări ca să-ți găsești soțul. M-am gîndit să-mi ofer serviciile., să deschid o ușă, să dau deoparte vreun obiect mai greu, eventual...

- Ne-ai fost de mare ajutor, a spus folosind deliberat același ton cu el. Westcliff i-a zîmbit, dantura lui albă contrastînd puternic cu fața neagră de funingine.

A ajutat-o să se ridice și i-a închis rochia la spate cu gesturi impersonale. A privit la dezastrul din jur și a spus încet:

- Au pierit doar doi oameni și unul este dat dispărut. Un miracol, ținînd cont de dimensiunile dezastrului.

- Asta înseamnă sfîrșitul fabricii?

- Nu. O vom reconstrui cît de curînd. Westcliff a privit-o cu blîndețe, vîzînd-o epuizată: mai tîrziu te voi rugă să-mi povestești tot ce s-a întîmplat. Acum lasă-mă să te duc la trîsură.

Annabelle a tresărit cînd s-a pomenit luată pe sus.

- Nu e nevoie...

- Măcar atîta lucru pot și eu să fac. Westcliff i-a zîmbit din nou, lucru care se întîmpla extrem de rar. Trebuie să fac o corecție în ceea ce te privește.

- Vrei să spui că acum mă crezi că m-am măritat din dragoste cu Simon și nu pentru bani?

- Ceva de genul acesta. Se pare că m-am înșelat în ceea ce te privește, doamnă Hunt. Te rog să primești scuzele mele umile.

Annabelle era convinsă că Westcliff își cerea rareori scuze de orice fel, mai ales umile. L-a cuprins cu brațele pe după gît:

- Sînt nevoită să o fac. Doar ne-ai salvat pe amîndoi de la moarte.

- Facem pace, atunci?

- Facem, a fost de acord Annabelle.

În timp ce doctorul îl examina pe Simon în dormitorul principal de la Marsden Terrace, Westcliff a tras-o deoparte pe Annabelle și i-a bandajat personal rana de la braț. După ce i-a scos o așchie metalică pe jumătate îngropată în piele, a curățat locul cu alcool. Annabelle gemea de durere. Westcliff i-a acoperit rana cu un unguent, a bandajat-o cu gesturi de expert și i-a întins un pahar de coniac, ca să-i aline durerea. Fie i-a pus ceva în băutură sau pur și simplu extenuarea și-a spus cuvîntul, cert este că după două înghițituri zdravene Annabelle era deja amețită. S-a împleticit, încercînd să ajungă în camera lui Simon dar a fost deturnată de menajeră și de două cameriste, hotărîte să o ajute să-și facă baie. Înainte să-și dea seama ce se întîmpla cu ea,

Annabelle s-a trezit îmbăiată, îmbrăcată într-o cămașă de noapte de-a mamei lui Westcliff și așezată în patul moale și curat. De îndată ce a închis ochii a adormit.

Spre profunda ei nefericire s-a trezit tîrziu, a doua zi dimineață, fără să-și dea seama, la început, unde se afla și ce se întîmplase. Primul ei gînd s-a îndreptat spre Simon. A sărit din pat, fără să dea atenție frumuseții din jurul ei și a pornit pe hol, desculță. S-a întîlnit cu o cameristă care s-a arătat uimită la vederea femeii cu părul în dezordine, sălbatic, cu fața roșie, plină de zgîrieturi, îmbrăcată într-o cămașă de noapte mult prea mare pentru ea:., o femeie care mirosea puternic a fum, deși se îmbăiașe cu o seară înainte.

- Unde este? a întreat-o Annabelle direct.

Spre lauda ei, servitoarea a înțeles imediat și a îndrumat-o spre dormitorul principal aflat la capătul holului.

Cînd a deschis ușa, Annabelle l-a văzut pe Westcliff stînd în picioare lîngă patul imens în care se afla Simon, sprijinit pe o grămadă de perne. Simon era dezbrăcat pînă la brîu, iar Annabelle a oftat vîzînd bandajele de pe brațul și de pe pieptul lui, încercînd să nu se mai gîndească la cît trebuia să fi suferit. Cei doi bărbați au tăcut atunci cînd au văzut-o.

Simon a privit-o în ochi cu o intensitate deranjantă. Tensiunea plutea în aer. Annabelle se uita în ochii ca de granit ai soțului ei și nu găsea cuvintele potrivite, așa că era recunoscătoare pentru prezența lui Westcliff, căruia i s-a adresat mai întîi: ' - Arăți de parcă te-ai fi încăierat într-o tavernă și ai pierdut, domnul meu.

Westcliff a făcut o plecăciune ca la carte și a surprins-o sărutîndu-i mîna:

- Dacă aș fi luat parte la o încăierare aș fi cîștigat cu siguranță.

Annabelle a zîmbit, gîndindu-se că pînă ieri îl disprețuise și îl considerase nespus de arogant, în timp ce acum i se părea de-a dreptul încîntător. Westcliff i-a dat drumul mîinii după ce i-a strîns-o Ușor, liniștitor.

- Mă voi retrage, Cu permisiunea voastră. Sunt convins că aveți multe să vă spuneți.

- Mulțumesc, domnule.

Westcliff a ieșit, închizînd ușa în urma lui, iar Annabelle s-a apropiat de pat. Simon și-a ferit privirea.

- Ai piciorul rupt? l-a întreat.

Simon a clătinat din cap, concentrîndu-se asupra imprimeului tapetului, l-a răspuns, răgușit:

- Sunt bine.

Annabelle îi mîngîia cu privirea mușchii puternici de pe brațe și piept, degetele lungi, șuvița care îi căzuse pe frunte.

- Simon, i-a spus ea blînd, de ce nu te uiți la mine?.

El s-a întors și a privit-o ostil.

- Aș face mai mult de atît. Te-aș strînge de gît.

Nu avea rost să-l întrebe de ce. Știa deja. A așteptat răbdătoare ca el să continue:

- Ce-ai făcut ieri e de neiertat.

- Cum adică? a întrebat ea, uluită.

- Ieri, în tot acel infern, te-am rugat ceva, convins că era ultima mea dorință. Iar tu m-ai refuzat.

- S-a dovedit că nu a fost chiar ultima ta dorință. Ai supraviețuit, eu la fel, și totul e bine acum...

- Nu e bine deloc, a răbufnit furios Simon. îmi voi aduce aminte tot restul vieții cum m-am simțit atunci știind că vei muri împreună cu mine, fără ca eu să pot face ceva să te împiedic.

- Cum ai putut să-mi ceri să te las acolo? Nu puteam.

- Trebuia să faci ce ți-am spus!

Annabelle nici nu s-a clintit, dîndu-și seama că sub toată furia lui se ascundea de fapt o teamă imensă.

- Nici tu nu m-ai fi lăsat acolo, dacă eram în locul tău...

- Am știut că vei spune asta, i-a spus nemulțumit. Bineînțeles că nu te-aș fi lăsat. Dar sînt bărbatul tău. Soțul trebuie să-și protejeze întotdeauna soția.

- Iar soția trebuie să-i fie tovarășă, la bine și la rău, a spus Annabelle.

- Nu mă ajuți deloc, a ripostat Simon. Mă faci să trec printr-o adevărată agonie. La naiba, Annabelle, de ce nu m-ai ascultat?

Ea a inspirat adînc înainte să-i răspundă:

- Pentru că te iubesc.

Simon a continuat să-și ferească privirea, deși cuvintele ei îl impresionaseră.

- Aș muri de o mie de ori, a spus el cu un tremur în voce, doar să știu că nu ți se împlinșe nimic rău. Iar faptul că ai fost dispusă să-ți sacrifici viața într-un sacrificiu inutil e mai mult decît pot eu suporta.

Lui Annabelle îi dăduseră lacrimile privindul.

- Cînd stăteam afară și priveam cum arde totul, știind că tu ești înăuntru, am înțeles ceva. Că preferam să mor în brațele tale decît să trăiesc toată viața fără tine. Toți anii aceia nesfirșiți... iernile, verile... toate acele anotimpuri în care să te doresc, fără să te am. Să îmbătrînesc, în timp ce tu rămîneai veșnic tînăr în amintirile mele. Și-a mușcat limba și a clătinat din cap, fără să mai fie în stare să-și țină lacrimile în frîu. Am greșit atunci cînd ți-am spus că nu știu unde este locul meu. Acum știu. Locul meu e alături de tine, Simon. Nimic altceva nu mai contează. Te-ai pricopsit cu mine, pe vecie, și să știi că nu te voi asculta niciodată atunci cînd îmi vei spune să plec. A zîmbit slab. încetează să te tot plîngi și resemnează-te.

Cu un gest brusc, Simon a tras-o spre el. Și-a îngropat fața în părul ei încîlcit și a spus:

- Nu pot suporta așa ceva, pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot trăi zi de zi cu teama că ți se poate împlini ceva. Sentimentele mele sînt prea puternice... la naiba! O să înnebunesc. Dacă aș putea să te iubesc doar pe jumătate... poate că aș reuși să supraviețuiesc.

Annabelle a izbucnit în rîs la auzul confesiunii lui.

- Dar eu vreau întreaga ta iubire, nu doar jumătate. Inima ta întregă, toată mintea ta, a continuat coborînd tonul, provocator: și tot trupul tău.

Simon tremura și se uita intens, de parcă nu își mai putea dezlipi privirea de la ea.

- M-am mai liniștit. Ieri erai gata să-mi rezezi piciorul cu briceagul.

Annabelle și-a plimbat palma pe pieptul lui, jucîndu-se cu părul aspru, întunecat.

- Voiam doar să te scot de acolo, păstrînd cît mai mult din tine.

- Dacă aș fi fost convins că e o soluție bună să știi că te-aș fi lăsat să o faci. Simon i-a prins mîna într-a lui și și-a lipit obrazul de palma ei. Ești o femeie puternică, Annabelle. Mai puternică decît aș fi crezut.

- Dragostea mea pentru tine este puternică, i-a șoptit Annabelle și l-a privit pe sub genele lungi. N-aș fi fost în stare să rezez piciorul *oricui*, să știi.

- Dacă îți mai riști vreodată viața, pentru orice motiv, să știi că te string de gât. Vino încoace. A luat-o în brațe iar când nasurile aproape că li s-au atins i-a spus: te iubesc, la naiba!
 - Cît de mult? l-a întrebat ea abia atingându-i gura cu buzele ei.
- Simon a oftat adînc.
- Fără limită. Pentru totdeauna.
 - Eu te iubesc și mai mult, i-a răspuns Annabelle și l-a sărutat. Un val de plăcere a cuprins-o, însoțit de sentimentul completei împliniri, așa cum nu mai simțise pînă atunci. Era ca și cum sufletul ei se scălda în lumină. S-a tras puțin și și văzut în ochii lui Simon că și el simțise la fel.
 - Mai sărută-mă o dată, i-a spus el.
 - Nu vreau să te cioară. Mă sprijin de piciorul tău.
 - Nu e piciorul, a venit prompt răspunsul lui, făcînd-o să izbucnească în rîs.
 - Ești un pervers.
 - Iar tu ești atît de frumoasă, i-a șoptit Simon. Și pe dinăuntru și pe dinafară. Annabelle, soția mea, marea mea iubire... sărută-mă iar. Și nu te opri pînă nu-ți spun eu.
 - Bine, Simon, a murmurat ea și l-â ascultat.

EPILOG

-Iar asta nu e partea cea mai bună, a spus Annabelle veselă, fluturînd cîteva pagini și făcîndu-le semn să tacă celor două surori Bowman. Se aflau în salonul lui Annabelle de la hotelul Rutledge și sorbeau din paharele cu vin dulce. Să vă citesc în continuare... Ne-am oprit pe valea Loarei, să vizităm un castel din secolul șaisprezece, iar domnișoara Hunt a făcut cunoștință cu un domn englez necăsătorit, David Keir, care le însoțea pe cele două verișoare mai mici ale lui. Se pare că este istoric, așa că a avut multe subiecte de discuție cu domnișoara Hunt. Dacă e să le ascuți pe cele două mame - pentru că așa le voi spune de aici încolo mamei mele și doamnei Hunt - cei doi sînt mereu împreună și par să împartă același creier...

- Dumnezeu! a exclamat rîzînd Lillian. Chiar trebuie să folosească fraze atît de lungi?
- Taci, a certat-o Daisy. Jeremy se pregătea să ne povestească ce spun cele două doamne despre Keir.

Continuă, Annabelle!

- Sunt amîndouă de părere că domnul Keir se poate număra printre pretendenții preferați, care impresionează în mod plăcut...

- Asta înseamnă că arată bine? a întrebat Daisy.

Annabelle a zîmbit:

- Cu certitudine. Jeremy continuă spunînd că domnul Keir a cerut permisiunea să-i scrie lui Meredith și că intenționează să o viziteze atunci cînd se va reîntoarce la Londra.

- Ce drăguț! a exclamat Daisy, întinzîndu-i paharul lui Annabelle. Mai toamnă-mi unul, draga mea. Vreau să beau pentru fericirea lui Meredith.

Au ciocnit iar Annabelle a lăsat scrisoarea deoparte, offînd:

- Aș fi vrut să-i pot spune și lui Evie.

- Și mie mi-e dor de ea, a spus Lillian. Poate că în curînd temnicerii ei - pardon, rudele ei - ne vor permite să o vizităm.

- Am o idee, a spus Daisy. Cînd se întoarce tata de la New York, luna viitoare, va trebui să-l însoțim într-o vizită la Stony Cross. Annabelle și domnul Hunt vor fi invitați și ei, dată fiind prietenia lor cu Westcliff. Hai să-l rugăm să o invite și pe Evie, împreună cu mătușa ei. Am putea să avem o' înfîlnire oficială, toate patru. Poate chiar să jucăm o partidă de baseball.

Annabelle a oftat teatral și a dat vinul peste cap, dintr-o singură înghițitură.

- Dumnezeu să mă ajute! A pus paharul pe masă și a scos din buzunar un pachetel mic de hîrtie. Acum mi-am amintit. îmi faci o favoare, Daisy?

- Bineînțeles a răspuns ea imediat și a desfăcut hîrtia, curioasă. Înăuntru era o așchie din metal. Ce e asta?

- Am scos-o din umărul lui Westcliff, în ziua în care a avut loc incendiul. Te rog ia-o cu tine la Stony Cross și arunc-o în fîntînă.

- Și ce dorință să pun?
- Aceași cu cea pe care ai rostit-o pentru mine. Bietul Westcliff merită asta.
- Bietul Westcliff? a pufnit Lillian, privindu-le pe amândouă cu neîncredere. Ce dorință ți-ai pus în ziua aceea pentru Annabelle? și-a întrebat sora mai mică. Nu mi-ai spus niciodată.
- Nici lui Annabelle nu i-ai spus, a murmurat Daisy, privind-o curioasă pe Annabelle. De unde ai știut care era dorința?

Annabelle i-a zâmbit:

- Mi-am dat seama. Și-a strâns picioarele sub ea și a șoptit: acum, ca să-i găsim lui Lillian un soț... am câteva idei interesante...

SFÎRȘIT